

Miss Megan Taylor — noua campioană mondială de patinaj artistic. ↑

Miss Megan Taylor (Anglia) care a luat de curând, la Stockholm, titlul de campioană, deținut până acum de Miss Cecilia Colledge, a sosit de curând la Viena, unde va da o serie de reprezentații. Fotografia noastră înfățișează pe Miss Megan Taylor, la Viena.

SPĂRGĂTORUL DE GHIĂĂ RUSESC, IN CĂUTAREA EXPEDIȚIEI RUSEȘTI, LA POLUL NORD.

↑ Se știe că spărgătorul de gheață rusesc, „Taimir”, a reușit să salveze expediția rusă, condusă de Papanin. Fotografia noastră înfățișează vasul spărgător de gheață „Taimir”.

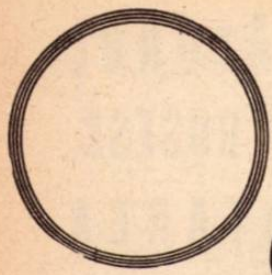
DUCELE DE KENT LA INMORMÂNTAREA PRINȚULUI NICOLAE AL GRECIEI, LA ATENA ↓

UN SĂRUT REGAL

Prințul moștenitor al Danemarcei, plecând în Suedia, își ia rămas bun dela soția sa, fosta principesă Ingrid a Suediei.

Ducele și Ducesa de Kent nu l-au mai găsit în viață pe principele Nicolae, tatăl Ducesei. În hotelul „De la Grande Bretagne” din Atena, a avut loc o ceremonie funebă pentru membrii familiei, la care a luat parte și Ducele de Kent. Fotografia noastră înfățișează pe Prințul Paul, regentul Jugoslaviei (stânga, cu doliu pe braț) și pe Ducele de Kent (dreapta, cu pălăria în mână) părăsind hotelul „De la Grande Bretagne”, în Atena.

CĂLĂTORIE în MEXIC

VIATA POPORULUI. - ARHITECTURA. - TERENUL.

MEXICUL este una din cele mai bogate țări din lume. Nicăieri în altă parte nu se îmbină atât de fericit abundența mineralelor cu formidabila fertilitate a solului, ca aci pe terminația sudică, în formă de triunghi, a continentului nord-american. Statele Unite ale Mexico-ului, cu suprafața de aproape 2 milioane metri pătrați, nu prezintă un tot unitar de teren. Istmul dela Tehuantepec desparte de nordul țării statele Chiapas, Tabasco, Campeche și Yucatan, care, conform poziției lor geologice, au o climă, o faună și o floră identică cu acea a Americii Centrale.

Ținutul care se întinde la nordul istmului este mai mult muntos, iar pe lângă Rio Grande del Norte o simplă continuare a deșerturilor de piatră și moloze ale Noului Mexic. Ținutul muntos, Mesa Central, se mărginește la vest cu tinerii vulcani ai munților Sierra Madre Occidental și la răsărit cu stâncile de calcar, numite Sierra Madre Oriental, care se nivelează din ce în ce până'n ținutul „Llanos estacados” în Texas. Mai departe, spre sud, se întinde zona marilor vulcane.

Aci, cantitățile mari de lavă au făcut imposibilă viețuirea în câmpii, în care s'au format — ca de altfel și în câmpia mexicană și mai departe spre vest, în statul Michoacan și Jalisco — mari lacuri sărate.

Vulcanii cei mai înalți sunt Pic de Orizaba (Citlaltepetl, Sternberg) 5594 m. Popocatepetl, care din 1920 a intrat iar în acțiune 5452 m. și Iztaccihuatl (femeea albă) 5286 m. Alți vulcani sunt Nevado de Toluca în statul Jalisco de Nevado de Colima, 4378 m. cu bila sa laterală, apărută, în 1869. La sud de zona vulcanilor se întrerupe Mesa Central și se întinde un ținut foarte puțin înalt, udat de Rio Balsas și afluenții săi. În acest ținut Sierra Madre del Sur, un șir de munți coastă, terminați abrupt spre Oceanul Pacific, constituie cea mai mare unitate.

Cu toate că cea mai mare parte a pământului mexican se întinde în zona tropicală, totuși, grație nivelului ridicat al câmpiilor, vegetația este abundentă. Nu latitudinea geografică, ci poziția solului în comparație cu nivelul mării este hotărâtoare pentru climă. Există și o mare diferență între coasta umedă a Atlanticului și cea uscată a Pacificului, unde chiar în apropierea mării, terenul trebuie udat artificial. Numai vânturile dinspre Atlantic aduc ploaie. În golful Mexic curg râurile: Rio Pánuco, cunoscut ca o cale importantă pentru ținuturile petrolifere, Rio Blanco și Rio Papaloapam, pe malurile căruia se întind două câmpii mari cu trestie de zahăr, Rio Coatzacoalcas și marile fluvii Tabascos, Grijalva și Usumasinta; toate aceste ape sunt navigabile, cu vase mici și mari.

Venind din Europa în Mexic, primul peisaj care ți se înfăți-

șează este crâmpeliul de mal umed și călduros din Campeche, Tabasco și Vera Cruz, acoperit din belșug cu păduri tropicale și ici colo, cu lagune. Aceasta este cunoscută „tierra caliente”, patria numeroaselor lemne valoroase și colerate și ale animalelor de păduri tropicale. În umbra uriașelor păduri, cresc nestingheriți mici palmieri și arbuști, pe marginile apelor diferite feluri de bambus. Aci crește arborele de cacao și de cauciuc și vanilia, planta cățărătoare pe alți arbori. Trunchiurile marilor copaci sunt acoperite cu tot soiul de flori, printre care și superbe orhidee. Foarte dezvoltată este în acea zonă cultura tutunului, deosebit de importantă în statul Oaxaca și în împrejurimile din San Andrés Tuxtla, în sudul Verei Cruz, la piciorul dinspre apus al grupului de vulcani San Martin.

În jurul localității Cordoba sunt regiunile cele mai importante ale plantațiilor de cafea. Tot în această zonă se mai află, în statul Morelos, localitățile de cură Cuernavaca, dăruită odinioară de Carol al V-lea cuceritorului Curtés (care a plantat aci pentru prima oară trestie de zahăr) și Cuauthla; apoi Oaxaca, capitala statului cu același nume și înfâșșit pe coasta sud vestică a terenului muntos, nu departe de Guadalajara (în ordine, al doilea oraș mare al Mexicului), malurile pline de vile ale celui mai mare lac din Mexic, Lago de Chapala. Perioada cea mai secetoasă este din Februarie până'n Aprilie. Pe la sfârșitul lunii Mai, începe sezonul ploilor. În lunie și Iulie, cantitățile de apă de ploaie sunt imense, iar furtunile numeroase. Furtunile se deslănțuesc deobicei după amiază, astfel că diminețile sunt foarte clare. Când în Octombrie se sfârșește perioada ploilor, terenul muntos este stăpânit de cea mai plăcută climă a anului. Toamna târzie se continuă cu zile uscate, aer curat și clar, precum și un cer mereu albastru.

Plantele caracteristice ale ținutului muntos sunt cactușii, salcâmi spinoși și în genere orice plantă spinoasă, capabilă să suporte o perioadă oricât de lungă de secetă.

La unison cu formațiunea solului țării, statele de graniță dela nord, Sonora, Chihuahua, Coahuila, împreună cu Durango și California de Sud, cuprind aproape pe jumătate din suprafața Mexicului de astăzi. Acest nord pleșuv are totuși o populație mică. Locuințe se găsesc mai ales în păduri, în apropiere de mine, apoi lângă liniile de cale ferată, ici sau colo, pe lângă vreun fluviu care se termină în lagune sărate și pe ale cărui maluri se dezvoltă cultura bumbacului.

Spre sudul lui Zacatécas și San Luis Potosi, puternica și vechea organizație a țării a clădit mici state. Clima favorabilă precum și fertilitatea solului au adunat un număr însemnat de oa-

1. Pădure de banani la Atoyac.

2. Alea filosofilor în parcul Chapultepec din Mexic.

3. Vedere din La Canada

4. Prepararea turtei de porumb.

5. Grădinile plutitoare din Xochimilc.

Vedere din Iztaccihuatl.

menii, cari s'au așezat și statornicit aci. Statele Hidalgo și Mexic sunt cele mai bogate în aur; Hidalgo are cele mai mari zăcămintele de argint. Majoritatea marilor orașe și câmpiile mănoase, care pot fi socotite importante, se află pe înălțimi de 1900-2500 m., de la nivelul mării. Intinderile netede de pământ, cele mai importante sunt cele de la Toluca (2680 m.), Mexic (2280 m.) și Puebla (2360 m.); agricultura însă se ridică până la 3250 m.

Solul care nu se compune din straturi de calcar sau basalt, ci din tufe vulcanice, este foarte roditor. Fără vreo îngrășare artificială a solului, fără înlocuirea semințelor, glia rodește aci în fiecare an porumb și fasole, cele două alimente de bază ale populației, pe lângă grâu și orzul adus din Europa. Pe lângă fructele indigene și plantele hrănitoare, cum sunt cartofii dulci de India, tomatele, piperul spaniol (ingredientul atât de căutat), cresc aci și fructe europene: pere, mere, persici, caise, gutui și smochine.

În munți, casele indigenilor sunt construite din „adobe” (cărămizi ușoare), ca un contrast al celor de la coasta împădurită a golfului, unde pereții colibelor sunt construiți din bețe de bambus, iar acoperișurile sunt de frunze de palmier sau de iarbă. Forma acestor colibe este ovală (în nord) și pătrată (în partea de sud a coastei golfului). În sate se găsesc însă și case tencuite și văruiate. Nu rare ori găsești în „ranchos” (colibe) sobe de cărămidă ușoară și piulițe curioase de porumb. Locuințele plebei sunt aceleași cu cele din timpul antecolumbian.

În munții din Peru și Bolivia au trăit oameni încă din timpurile străvechi, ocupându-se cu vânatul și având ca

singure ajutoare focul, armele neolitice de piatră și alte instrumente primitive.

Strălucitorul regat din Tollan a fost ridicat de regele-preot Quetzalcouatl, pentru a cărui existență aduce mărturie ruinele de la Teotihuacah și resturile din Tula.

Printre vechile orașe—centre de cultură—se numără: Palenque și Ocoingo, Piedras Negras, Menché, Tikal, Quiriguá și Copan, care — cu excepția primului — se află în Guatemala și Honduras.

(Urmare și sfârșit în numărul viitor).

Un colț pitoresc din Cornavaca.

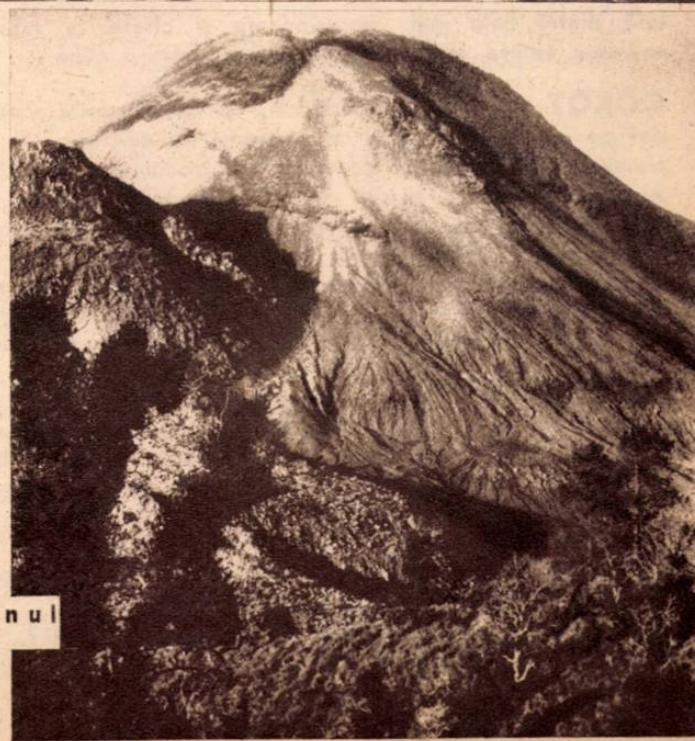
În jurul salinelor din Tehuacan.

Târgul din Amecameca.

Procesiune în fața capelei Sacro Monte din Amecameca.

Vulcanul Colima.

CE-AR FI DEVENIT B CELEBRE DACĂ A SFATURILE PĂ

Hitler

IN ciuda vo-
inții părin-
tor săi, cari
năzuiau să-l vadă ajun-
gând medic, el a îmbră-
țișat cariera artelor plas-
tice făcându-se sculptor...
Veacul al nouăsprezecelea
avea să-l numere printre
gloriile sale.

...,contrariu voinții părin-
ților lui, cari îi făgăduiau o ca-
rieră strălucită în negoțul de
pielărie, el se apucă să studieze
astronomia... La zece ani mai târziu,
descoperirile sale senzaționale revo-
lutionau lumea științifică".

...,împotriva voinții părinților,
cari erau siguri să-l vadă într-o zi un
slujbaş-model de bancă, el intră în ma-
rină. Anglia trebuia să aibă în el pe unul
dintre cei mai mari amirali..."

(Dicționarele)

Dictatori cari trebuiau să fie ferari, compozi-
tori cari trebuiau să fie negustori de pânzeturi,
scriitori cari trebuiau să fie ingineri — dela
Corot la Robert Taylor, dela Stephenson la
Stalin, dela Balzac la Mussolini... exemplele
abundă în bărbați și femei celebre cari, dac'ar fi
urmat literă cu literă — și „așa cum se cuvine" —
sfaturile părinților respectivi, n'ar mai fi lăsat poste-
rității numele lor.

Și cu toate acestea, câți dintre ei, pedepsiți cu
strășnicie, când erau copii, pentru vina că desenau
trăsuri pe caetele de școală sau fiindcă pluteau totdeauna
„cu capul în nori", îndată ce au ajuns ingineri cu renume
sau poeți consacrați, n'au auzit pe părinții lor spunând
prietenilor și cunoștințelor cu un surâs de satisfacție discretă:
— Oh! dac'ați ști!... Încă de pe vremea când umbla
la școală desena trăsuri pe caetele de caligrafie!
Sau:

— Vedeți... chiar de pe băncile școlii îi plăcea să
viseze!... și (bine'nțeles!) „noi, părinții, știam de pe atunci
ce o să ajungă"!

Iată, dintre cele mai impresionante și citate la întâmplare, câteva
exemple asupra cărora e bine să ne oprim o clipă:

COROT — isprăvind, cu chiu-cu vai, cursurile școlii primare, a fost
dat de către tatăl său la un angrosist de pânzeturi, în orașul Rouen. Cum
nimeni nu era mulțumit de el, a fost trecut la raionul de vânzări în detaliu.
Acolo, el munci — în silă — vreme de opt ani apoi, desgustat, împărtăși
familiei intenția sa de a părăsi comerțul spre a se consacra picturii. Se întruni
un consiliu de familie care-i dădu libertate deplină și suma de 1500 franci,
anual, deplângând în același timp soarta acestui adolescent, care nu va putea să
ajungă altceva în viață decât un om fără căpătâi...
Dar talentul lui avea să se afirme în curând, stârnind admirația lumii întregi.

BALZAC — a fost, la început și contrariu voinții părintelui său, copist în bi-
roul avocatului Guyonnet din orașul Nerville, de unde trecu apoi la un notar. Lumea
il și socotia ca urmaș al acestuia. Dar cum dragostea lui pentru litere prindea din ce
în ce temeii, ca să-l desgusteze definitiv de literatură, pentru care el dovedise până
atunci numai înclinări trecătoare, a fost instalat într-o mansardă din strada Lesdignières
unde, fără alte mijloace de trai decât o sumă lunară, mai puțin decât modestă, fu lăsat
în cele din urmă de capul lui și astfel a izbutit să-și realizeze opera nepieritoare de romancier.

KIPLING. — Șef de gară sau plantator de ceai?... În Indii, unde se născuse și a trăit

chiar o parte din tinerețea lui, acestea
erau cele două partizi dintre cari tână-
rul Rudyard trebuia să-și aleagă una.
El însă le ocoli pe amândouă. O încli-
nare firească îi îndreptă pașii spre
sălile redacțiilor. Din clipa aceea n'a
mai fost vorba nici de tîen, nici de
plantații de ceai. Și astfel, datorită
„vederii limpezi" a părinților, el a pur-
ces cu pași gigantici spre glorie, deve-
nind în scurtă vreme scriitorul cel mai
gustat din Imperiul Britanic.

WASHINGTON. — Fiul lui Au-
gustin Washington, primise o învăță-
tură generală dintre cele mai reduse,
într-atât era de grăbit tatăl lui să-l
vadă devenind, la rându-i, plantator și
să ia în mână conducerea treburilor sale.
Din clipa când ajunsese inginer-hotarnic, inte-
meietorul Republicii Statelor-Unite știu
să-și croiască singur drumul spre nemurire

HITLER. — Certat de către părintele său — un slujbaş al
treia nevastă a sa, Klara, — Hitler a ajuns, unul din cei mai
această posibilitate.

MUSSOLINI. — Nu era nici el prea mult iubit de pă-
meșteșugar.

Lucra în atelierul tatălui său din Dovio Predappio,
nemulțumia pe toți.

Pentru ca apoi, geniul lui să izbucnească și să-l așeze

MUSTAPHA-KEMAL — spre a nu-și vede
căpătuise cu de-a sila într-o instituție particulară
de nimeni — în Școala Militară.

Acolo a primit el dela profesorul de matematică
virșit") ca omagiu adus inteligenței sale; și
împotriva tiraniei lui Abdul Hamid, el
guvernează astăzi.

CIANG-KAI-SHEK. — Omul în c
a trebuit, într-o zi, să fugă din setu
unde părintele lui îl dăduse ca practi
dorința părinților, viitorul Șef de St
Ciang-Kai-Shek fugi, așa dar,
frecventarea cursurilor Academiei

MASARYK — fiul unor
a fost și el trimis să înveț
unui ferar din H á j k o w i
tisindu-se de-a tot mânu
lăsând, sculptată în le
„Fraților, vă zie ad
muncesc în funing
mai arde niciodată d
Dar, până să ajungă
publicii Cehoslovace
buia să mai înfru
pedici și amărăci

STALIN —
lui adevărat, Z
villi, a fost
chiar din
rie — de

HITLER

Mussolini

Chan-Kai-Chek

MUSSOLINI

CHANG KAI-CHEK

ĂRBAȚII ȘI FEMEILE AR FI ASCULTAT RINȚILOR LOR

fiac din școala veche, care avusese acest copil cu o a
mari oameni ai lumii, fără ca familia sa să bănuiască

inți, care țineau cu totdeauna să-l facă un bun

upus și ascultător, totuși neîndemânarea lui îi

în fruntea Italiei.

a planurile stingherite de familia sa, care-l
din Salonic, a trebuit să se înscrie — neștiut

i, porecla de „Kemal” (în arăbește: „desă-
et acolo și-a început propaganda politică
ngărd apoi idolul poporului pe care-l

re China și-a pus toate nădejtile...

Fenghuwa (provincia Sha-Kiang)

ant la un negustor. Căci, după

et trebuia să se facă negustor.

și izbuti să-și atingă scopurile:

Militare din... Tokio.

zmeni simpli, la început

meseria în atelierul

e. Dar în curând, plic-

oalele, el părăsi ferăria

n, această scrisoare:

o; n'am să mai

ne și nu-mi voi

getele. Thomas.

Președinte al Re-

Masaryk, tre-

nte încă multe

ni...

pe numele

jugasch-

indrumat

copilă-

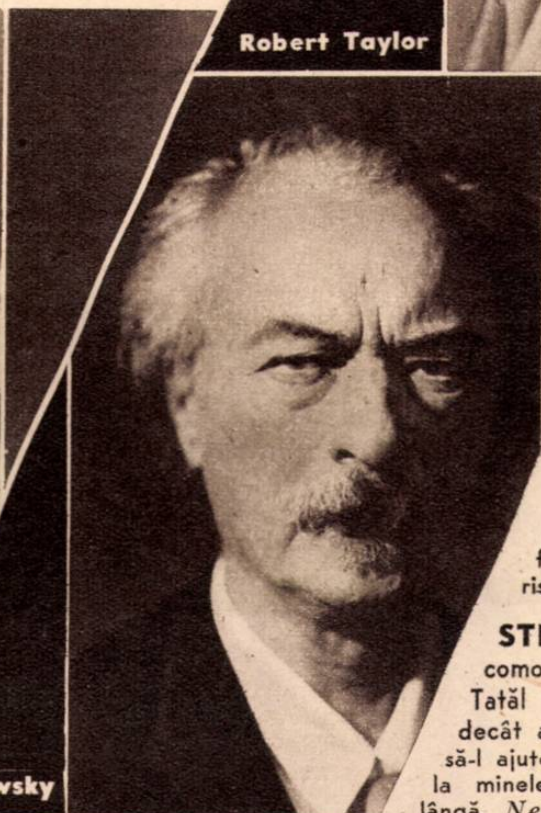
către

GRETA GARBO

ROBERT TAYLOR

Paderewsky

Greta Garbo

PADEREWSKI

părinți — să îmbrățișeze cariera ecle-
ziastică. De aceea, tatăl lui, un cizmar
georgian, se făcu luntre și punte și-l
înscrise în seminar. Așa dar, viitorul
Stalin ajunsese preot și autorii zilelor lui
râvniau să-l vadă într-o zi Episcop de
Tiflis! Din nenorocire, a trebuit să fie
izgonit din seminar pentru idei potriv-
nice „disciplinei spirituale” și să-și în-
ceapă, în curând, o carieră politică
dintre cele mai frământate!

CHARLES LAUGHTON — refu-
zând să se supună dorinții părinților lui
de a intra în marină (în familie fiecare
visa să-l vadă amiral) a fost luat de
către tatăl său în serviciul hotelului pe
care acesta îl avea în antrepriză în
orașul Scarborough, „ca să învețe
măcar această meserie”. Fără să bă-
nuiască, părintele îi îndrumase pașii pe
calea care avea să-l ducă la gloria de

Robert Taylor

azi; căci constatând
cât de avantajoasă
era îndeletnicirea de
funcționar de hotel,
care-i îngăduia să-și stu-
dieze semenii, *Laughton*
obțină un post la faimo-
sul „Claridge” din Londra
unde în curând ajunse ca-
sier. După război, când intră
la Academia Regală de Artă
Dramatică, simțul lui psihologic
era peste măsură de dezvoltat.
Iar când turnă cel dintâu film,
faima lui de artist „mare” cuce-
rise de mult milioanele de admiratori.

STEPHENSON — inventatorul lo-
comotivei, la început păzise vacile.
Tatăl lui, care nu-i vedea alt viitor
decât al său, îl luă în cele din urmă ca
să-l ajute în modesta lui slujbă de fochist
la minele de huiță din *Killingsworth*,
lângă *Newcastle* (un shiling pe zi). La
18 ani, cum nu știa încă să citească, el
începu să urmeze cursurile serale ale unei
școale populare. Abia după ce a fost, rând
pe rând, ceasornicar, cismar, croitor și din nou
fochist la mine (în locul tatălui său, rămas orb)
Stephenson ajunse inginer...

ROBERT TAYLOR. — Tatăl lui voia să-l vadă
practicând medicina. „Ai să fii psihiatru” zicea
d-l *Arlington Brugh*. Dar campionul junilor-primi din
Hollywood, departe de a tămădui sufletele, face astăzi
adevărate pustii...

PADEREWSKY. — La început, a fost socotit drept
nebun de către părintele lui, un fermier care habar n'avea
ce este muzica și nu vedea altă carieră pentru fiul său
decât aceea de fermier. Din fericire, mama și profesorii lui
vegheau: însă toți recunoșteau că, dacă *Paderewsky* avea
daruri foarte dezvoltate de muzician, el nu putea să le pună
în valoare decât prin practica instrumentelor de gură: mâinile
lui fiind de fapt prea mici ca să îngăduie acestui virtuos al clavi-
rului să fie un virtuos al clavierului!

GRETA GARBO. — Directoarea unei case de modă? Poate,
cel mult, atât ar fi ajuns marea artistă dacă urma calea pe care i-o
indicaseră părinții ei. De fapt, ea era vânzătoare într'un magazin din
Stockholm când danezul *Carl Brisson* o remarcă și-o sfătuie să-și încerce
norocul în film. La câteva zile mai târziu, *Greta*, cu un buchetel de
violete în mână, venia să-l viziteze... De-acolo, cu pași sfioși, ea porni să
înfrunte nou-i destin.

Lista s'ar putea prelungi. Vom opri însă aci această curioasă și interesantă bio-
grafie. Oricum, se poate afirma fără exagerare că în medie, din 20 de oameni
celebri, 18 au avut de luptat (și cu câtă înverșunare, uneori!) contra voinții pă-
rințești. *Marconi*, *Lindbergh*, *Ingres*, sunt excepții la această regulă.

În unele cazuri, poate că lupta pentru triumful aspirațiilor lor profunde a îngăduit
talentului acestor oameni să se oțelească și mai mult. Adeseori, sărăcia și lupta sunt
mamele geniului. În cazul acesta trebuie să felicităm pe d-l *Kipling* de-a fi voit să
facă din *Rudyard* al său un șef de gară și pe d-l *Balzac* fiindcă l-a angajat pe
Honoré la un notar?

Din nefericire, nu vom ști niciodată dacă celebritatea lor ar fi fost și mai mare
presupunând că, din pragul adolescenței, părinții le-ar fi lăsat libertate deplină întru
realizarea visului lor...

Luise Rainer - FUGARA

La începutul războiului mondial avea mai puțin de patru ani. - Un accident grav o împiedică să devie dansatoare. - Cum a ajuns la teatru și cum a debutat în film.

LUISE RAINER este o femeie tânără, pasionată și energică..... Are un chip slăbuț și aproape băețesc. Poartă părul scurt, inelat, și se îmbracă simplu. Ochii ei mari, pururea obosiți, par să privească fiecare lucru cu mirare și nedumerire.

E o femeie nespus de sinceră și poate de aceea întâmpină chiar astăzi oarecare greutate în arta declamației, artă care cere înclinări deosebite spre simulare.

Născută în Germania, Luise Rainer avea mai puțin de patru ani la începutul războiului mondial. Întăiele ei amintiri evocă ceasurile de îngrijorare și spaimă petrecute în pivnița casei părintești în timpul incursiunii avioanelor dușmane. De-atunci copilă, sfioasă, sensibilă, a căpătat impresiuni cari trebuiau să nu se mai șteargă.

Până la doisprezece ani, ca toate fetele timide și cu închipuire bogată, Luise a trăit închisă în lumea ei lăuntrică de visuri. Apoi simți nevoia să evadeze: învață pianul și citește viețile marilor muzicieni germani. Dar o instruire muzicală, completă, cerea bani mulți și Luise era săracă. Într-o vreme, se gândi să se dedice dansului. Dar un accident grav îi smulse și această iluzie. Nevoită să rămâie în pat, cu un picior în ghips, fata începu să citească, printre altele, câteva reviste teatrale și iată că se simte însuflețită de un gând nou. „Voi fi artistă!” hotărăște ea. Dar cum?

Mai întâi de toate trebuia să găsească, dacă nu un prilej, cel puțin un mijloc spre a se duce la Berlin. Părinții se împotriviau planurilor Luisei și, atunci, fata trebui să recurgă la un vicleșug: simulă o durere cumplită în șale. Fu chemat un specialist, care-și luă un aer grav, strânse câțiva colegi de-ai lui și ținură împreună un consult. Verdictul a fost: „apendicită cronică”.

Era prea târziu acum să se dea de gol și, astfel, de dragul artei, Luise a fost nevoită să sacrifice un apendice perfect sănătos. Totuși, despre trimiterea ei la Berlin, nici nu s'a pomenit măcar.

La acest punct, destinul care are o slăbiciune pentru vocațiile adevărate, se amestecă și în viața ei. În apropiere de casa părinților Luisei, locuia Botkin, unul dintre directorii teatrului „Max Reinhardt” din Berlin. Luându-și inima în dinți, mica Luise îi trimise o scrisoare. Răspunsul, o invitație de-a veni la Botkin, sosi așa cum ea însăși aranjase: la școală. În timpul orelor de clasă cari o despărțeau de mult râvnita întâlnire, ea nu se mai sătura citind și recitind frazele convenționale ale aceluia care-i apărea incarnarea directă a Providenției. Până când profesoara prinse mișcarea și confiscă scrisoarea care fu citită în fața tuturor elevelor.

În seara aceea, tatăl Luisei — înștiințat — o chemă în biroul său. Cum îndrăznia fiica lui să spere că va putea vreodată să ajungă artistă? Numai fetele ușuratece nutresc asemenea ambiții. Bine-nțeleș, vizita la directorul Botkin n'a mai avut loc.

La o săptămână mai târziu, isprăvind cursurile școlii, strânicul părinte o chemă din nou. Pe un ton aspru, însă binevoitor, acesta spuse fiicei sale că hotărîse s'o trimită, pe timpul verii, la Berlin, în familia unor prieteni. Un instinct sigur, isvorit din temperamentul ei de artistă imboldi fata să joace atunci, cu succes, întâiul rol hotărîtor.

Max Reinhardt, care nici n'a vrut să se intereseze la început de Luise Rainer.

— Tată, se rugă ea, împreunând mâinile și făcându-se roșie ca para, te rog, tată, nu mă îndepărta de aici! Altundeva am să mă simt prea sigură!

— Datoria mea de părinte îmi impune să procedez astfel, răspunse d-l Rainer. Trebuie să uiți gărgăunii ce ți-au intrat în cap și pe directorul Botkin!

La câteva zile după aceea, Luise, zburdând de bucurie, intra pe ușa teatrului „Max Reinhardt” din Berlin. Acel care o primi acolo nu văzu nimic neobișnuit în fetița plăpândă, sfioasă și modest îmbrăcată care-i ședea în față. — Imi pare rău, răspunse el după ce-i ascultă pasul, dar deocamdată n'avem niciun loc liber. Se opri însă brusc. Dilatați și rugători, doi ochi mari, negri, exprimau o durere atât de sinceră și pătrunzătoare încât nepăsarea actorului se topi, cedând locul unei atenții binevoitoare, aproape dragăstoasă. — „Hm... stai să vedem... îngână el. Poate că teatrul Dumont, din Düsseldorf, ar angaja o fată...”

Cuvintele acestea au fost deajuns pentru ca un plan nou să incolțească în mintea înflăcărată a Luisei. Din fericire, la Düsseldorf locuiau chiar părinții mamei sale. În curând, familia Rainer primi o scrisoare în care fata își exprima dorința infocată de a-și vizita bunicii. D-nul Rainer se grăbi să trimită banii de tren și astfel soarta Luisei a fost pecetluită.

Ajunsă în Düsseldorf, ea se duse glonț la teatru unde fu primită de însăși doamna Dumont, faimoasa interpretă a lui Ibsen și Strindberg. Femeie înzestrată cu un simț rar de pătrundere, artista incredință Luisei manuscrisul piesei „Domnișoara Iulia” de August Strindberg. Fata studie rolul toată noaptea, iar dimineata, sub pretext că face o plimbare, se întoarse la teatru. Dumont o conduse pe scenă, în sala haotică și pustie.

— Stai acolo, îi spuse, și declamă. Eu voi fi publicul.

Bălbâind, șovăitoare, Luise începu să joace rolul incredințat. Dar cât ai clipi din ochi se reculese și toate temerile o părăsiră. Era „Domnișoara Iulia”!

Se scurse o oră... Zguduită de plânsete, Luise era încă absorbită în interpretarea ei când Dumont o atinse pe umăr:

— Ai mai jucat până acum?

— Nu, niciodată! fu răspunsul.

Un admirabil portret al Luisei Rainer.

— Ești sigură? Neîncercătoare, Dumont fixă o clipă chipul transfigurat al Luisei: „La urma urmei, nici n'ai nevoie de experiență” încheie marea tragediană, „ești o artistă înăscută”! Fata plânse îndelung în brațele bătrânei artiste. „Haide, ridică-te — o imbie Dumont, mângâind-o — și liniștește-te; ai să ajungi departe, copila mea!”

Reușind să înfrângă toate opunerile părinților, Luise Rainer ajunse în curând artista cea mai prețuită a teatrului Dumont. Vreme neîntreruptă de doi ani, sub oblăduirea și mai ales ochiul ager al marelui artiste, repertoriul ei se îmbogăți rând pe rând cu lucrările lui Ibsen, Shakespeare, Dreiser, O'Neil, Pirandello și Wasserman. După trecerea acestei perioade de triumfuri, Max Reinhardt veni s'o vadă și-i oferă un angajament la teatrul său din Viena.

La 19 ani, Luise Rainer ajunsesse artista cea mai apreciată din capitala austriacă unde rămase patru ani. În tot acest răstimp, ea respinse felurite și avantajoase contracte cinematografice. În sfârșit, Clarence Brown, regisorul Gretei Garbo, îi explică foloasele enorme ce i le-ar aduce admirația publicului mondial.

— Nu sunt destul de frumoasă, obiectă Luise.

Brown nu mai stăruie, dar o duse să vadă un film cu Helen Hayes: „Adio armelor”. Helen Hayes, socotită una dintre cele mai mari artiste americane, nu poate fi numită, în nici un caz, o femeie frumoasă.

Convinsă de exemplul acela, Luise iscăli un contract pe cinci ani. Primul ei film a fost „Escapada”, cu William Powell; al doilea, „Marele Ziegfeld”; al treilea, „Ogorul”. În urmă, a interpretat, în regia lui George Fitzmaurice, „Candelebrele Țarului”.

Câtva timp, Max Reinhardt i-a fost vecin de casă, la Hollywood.

— Cum ți-a venit în minte să mă cauți în Düsseldorf, l-a întrebat Luise într-o zi.

— Îmi vorbise despre d-ta unul dintre directorii mei, Botkin, fu răspunsul marelui om de teatru. Odinioară, îi trimisesese chiar o scrisoare, dacă îți mai amintești?

O clipă Luisei Rainer i se păru că re trăiește ziua aceea îndepărtată și umilirea suferită.

— Da răspunse ea, furată de gânduri, mi-amintesc foarte bine...

G. RĂDULESCU

MĂRTIȘOARE MODELE EXCLUSIVE AUR, ARGINT, DUBLÉ CEASORNICĂRIA „COLȚEI” 31

COSMETICA

Distrugerea definitivă a părului de prisos.

Tratamentul contra căderii părului.

Cosmetica generală.

Bulevardul Elisabeta 3 vis-a-vis de Cinema Trianon. Telefon 3.28.35.

Asigurați-vă existența!!! Timpul este bani! Numai în patru săptămâni, absolut orice persoană — indiferent de etate, sex și cultură — poate învăța **Dactilografia—Correspondența comercială** — **Stenografia** și lucrări de birou obținând diploma la absolvire. Reușita absolut sigură. Inscriseri zilnice „Școala Centrală” strada Academiei 28. Cereți prospectul gratuit. Luna Martie cursuri noi.

Citiți:

„MAGAZINUL”
revista publicului select

Victimele durerilor de stomac!

Va trebui mereu să renunțați la bunătăți?

Nu îndrăzniți să vă asociați cu prietenii Dv. la o masă bună de teamă să nu suferiți apoi, ore întregi? Nouă din zece, indispozițiile digestive sunt provocate de un stomac surmenat. Poate că ați mâncat prea repede sau prea mult, mâncăruri prea pipărate sau prea grele; într'un cuvânt, ați supra încărcat stomacul, care acum se răzbună. Înlăturați răul numai decât luând o mică doză de Magnesia Bisurata după mese, sau ori de câte ori se simte nevoia. Magnesia Bisurata neutralizează în câteva minute excesul de aciditate sto-

macală, care este aproape întotdeauna cauza durerilor Dv. Ea suprimă gazele, răgăielile acide, palpitațiile, durerile de oap, apăsările atât de plicticoase după mese și orice indispoziții de stomac.

Nu tratați cu ușurință aceste avertismente, căci indispoziția de astăzi poate degenera într'o indigestie cronică sau încă și mai grav, în ulceratie. Pentru a preveni toate aceste rele luați Magnesia Bisurata și veți putea împărtăși mesele bune, împreună cu prietenii Dv.

DIGESTIE ASIGURATĂ
PRIN

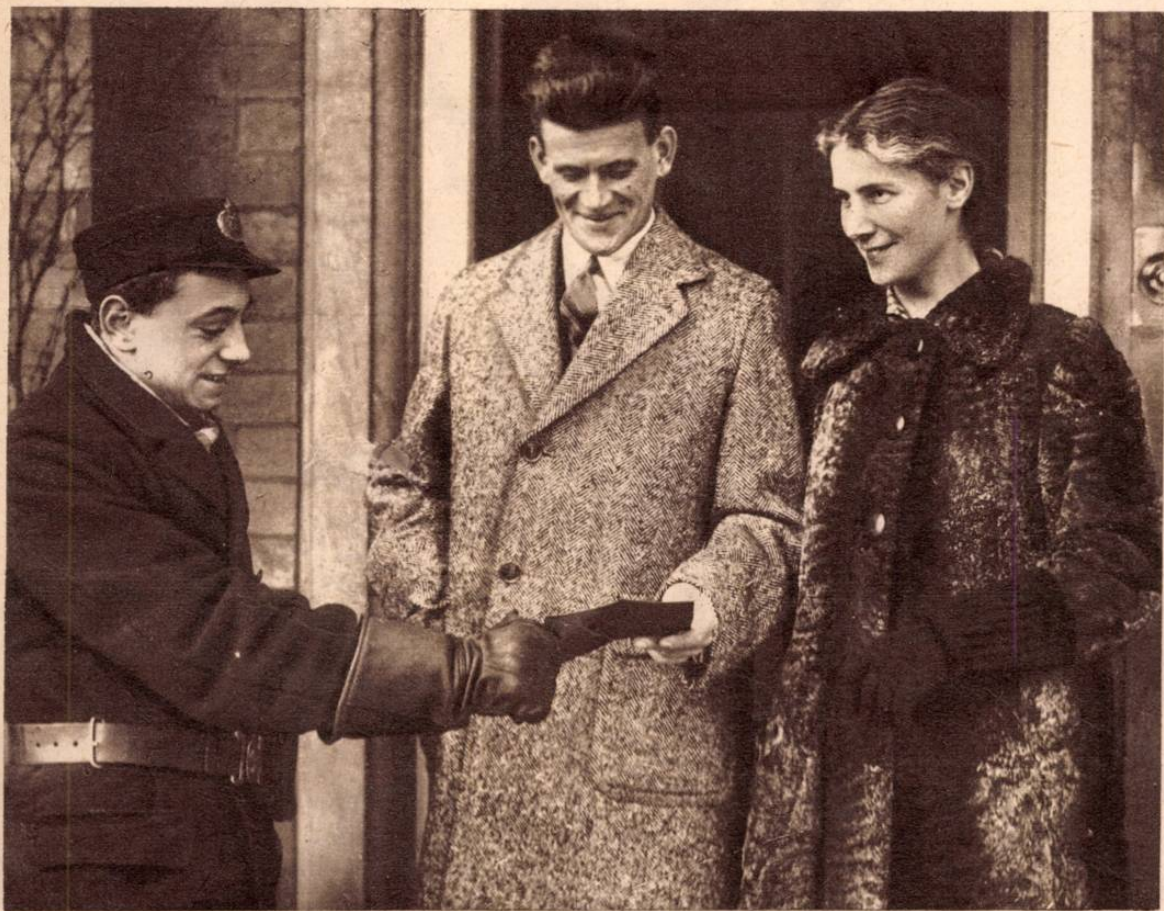
MAGNESIA

BISURATA

De vânzare la toate farmaciile și drogueriile.

Lei 75 flaconul mic sau în format mare economic, lei 110.

ISHBEL MACDONALD SE CĂSĂTOREȘTE CU UN MESERIAȘ!

Filia regretatului ministru englez, Ramsay Macdonald, Miss Ishbel Macdonald, care de foarte multe ori a jucat rolul de gazdă la banchetele oferite de tatăl ei în Downing Street, s'a logodit de curând cu zugravul și pictorul decorator Mr. Norman Ridgley din Speen, Buckingham-Shire. Miss Macdonald ține de mai mult timp un local pitoresc, aranjat în stilul secolului al 17-lea, la Speen. Localul se numește „Ye olde Plow” (Plugul vechiu) și este condus și locuit de ea. Mr. Norman Ridgley este muzicant și cântă în localul d-rei Macdonald. Fotografia noastră înfățișează pe Miss Ishbel Macdonald și pe logodnicul ei, Mr. Norman Ridgley, în momentul primirii unei telegrame de felicitare.

*Gripa
Răceala și
Durerile de cap*
COMBATE SIGUR

Antinevralgicul
JAWOL

La constipații **AMIC** *purgativ sigur*

UN SĂPUN EXCEPȚIONAL

pentru toaleta Dv.,

deoarece este mai mult decât un săpun — este un produs de înfrumusețare. Uleiul d'olive, care intră în compoziția lui, catifelează pielea și dă tenului frăgezime.

Programele tuturor posturilor europene pe toate gamele de undă sunt redade amănunțit în excelenta revistă
RADIO-ADEVĂRUL

Barcelona a suferit numeroase bombardamente aeriene ale aeroplanelor rebele și sute de oameni, printre cari mulți copii, și-au pierdut viața în aceste bombardamente. Redăm aci fotografia ruinelor rămase depe urma ultimului bombardament aerian de acest fel și lucrătorii căutând printre dărâmături cadavre și răniți.

MANEVRELE ARMA-TEI BRITANICE, IN PUSTIUL EGIPTEAN.

Fotografia noastră înfățișează tancurile britanice, la manevrele din pustiul egiptean.

..rășboi! rășboi!...

PRIMA FOTOGRAFIE A DEBARCĂRII JAPONEZILOR LA TSINGTAO

Fotografia noastră înfățișează trupele japoneze, trăgând la mal tunurile și bărcile încărcate cu muniții, printre valuri, la Tsingtao.

FETELE JAPONEZE SUNT EDUCATE PENTRU RĂȘBOIU.

Fotografia noastră înfățișează fete japoneze, la exercițiile sanitare, cu mască de gaze.

Înainte ca Japonezii să ocupe localitatea Tsingtao, Chinezii au distrus toate proprietățile japoneze, printre cari și mari țesătorii de bumbac.

Fotografia noastră înfățișează ruinele țesătoriei de bumbac, distrusă de Chinezii, la Tsingtao.

INTELIGENȚA ESTE IN RAPORT DIRECT CU POSIBILITATEA DE A FACE UN NOD

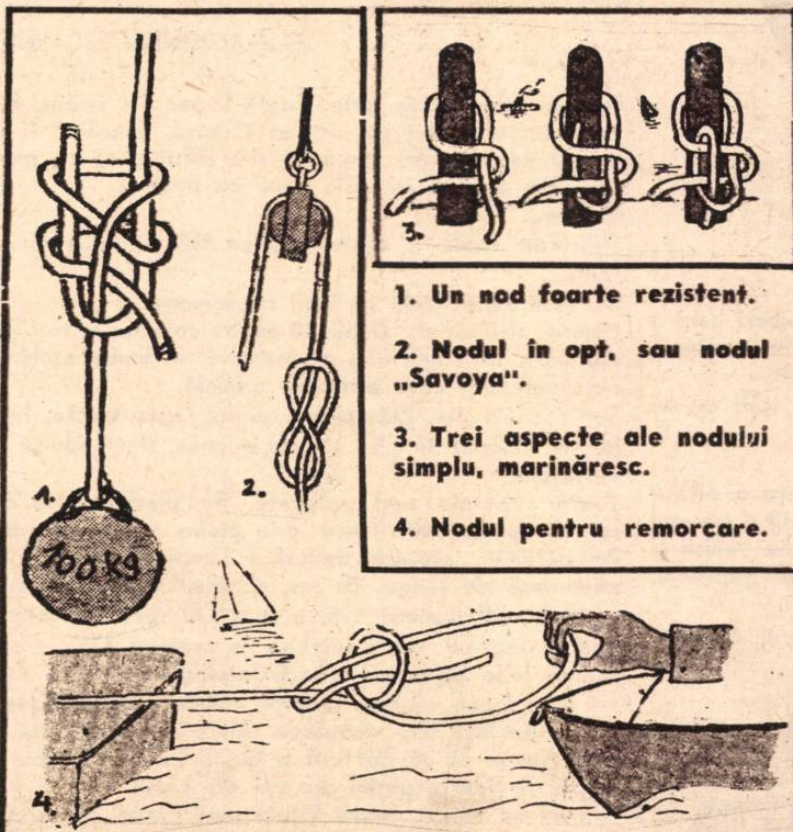
EXISTĂ 1500 DE VARIETĂȚI DE A INNODA O SFOARĂ

DACĂ un conferențiar ar anunța o disertație cu subiectul „însemnătatea nodurilor în evoluția intelctului uman”, desigur că nu s'ar găsi prea multă lume să se ducă să-l asculte. Cei mai mulți ar crede că au de-a face cu un maniac și ar renunța să-i asculte luminile. Cu toate acestea, tema este cât se poate de serioasă și interesantă. Acel care se ocupă cu psihologia animală, au constatat că inteligența este în raport direct cu posibilitatea de a face un nod, astfel, un savant, spre a dovedi inteligența maimuțelor, i-a făcut uneia dintre ele o jucărie, care era atârnată de o sfoară. Intr-o zi a tăiat sfoara, astfel că jucăria n'a mai funcționat. Maimuța s'a frământat o vreme și apoi, făcând un nod rudimentar, și-a repus jucăria în funcțiune.

Fără să mire pe nimeni, dar nu toată lumea știe să facă noduri. Ba cei mai mulți dintre noi n'au idee decât de acel nod simplu, făcut prin încrucișarea sforii. Există o varietate aproape infinită de a innoda o sfoară.

Un original colecționar a strâns până acum, aproape 1500 de varietăți de noduri.

Un nod bine făcut poate salva o viață omenească, poate ajuta unui om să ridice o greutate, poate uni două lucruri disparate, în fine, poate fi de o utilitate foarte mare. În marină, primul lucru pe care-l învață un cadet, este să facă noduri, căci fiecare în parte are un rost și o utilitate deosebită. Nu este la fel nodul cu care se remorchează un vas, cu nodul făcut în jurul

1. Un nod foarte rezistent.

2. Nodul în opt, sau nodul „Savoya”.

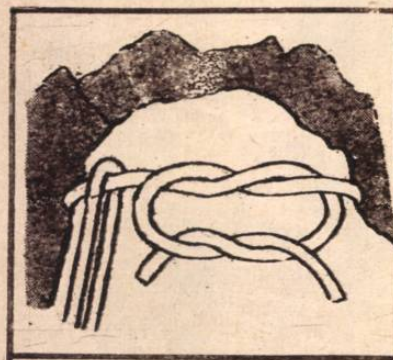
3. Trei aspecte ale nodului simplu, marinăresc.

4. Nodul pentru remorcare.

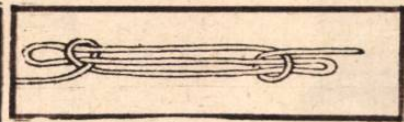
Un alt nod, foarte întrebunțat, este acela al alpinistilor. Impletirea funiei asigură viața celor cari pornesc la cucerirea piscurilor.

Femeile dela țară, din Italia, obișnuiesc să facă nodul din ilustrația de mai sus, atunci când își întind rufele. Cu totul altfel arată nodul întrebunțat atunci când se remorchează două vehicule. Dintr-o singură funie se face o legătură triplă, extrem de solidă. Un laț interesant, tot un nod, este acela întrebunțat pentru ridicarea greutăților mai mari. Funia este pusă în două, iar capetele sunt trecute prin mijloc, prinzând greutatea.

cu 30 noduri pe oră, cu mai mult sau cu mai puțin. Pe vremuri, se măsura viteza unei nave în felul următor: Se fixa la bord o roată, ușor mobilă, pe care se afla înfășurată o funie, având noduri la distanțe egale. Capătul funiei avea o greutate și o bucată de lemn. Se arunca acest capăt în apă, iar vasul deplasându-se desfășura funia. După câteva secunde, funia era scoasă din apă, se numărau nodurile desfășurate și se calcula distanța la media orară. Am vrea să știm acum dacă se mai găsește cineva care susține că știe să facă un nod, după toate regulile artei. Credem că nu.

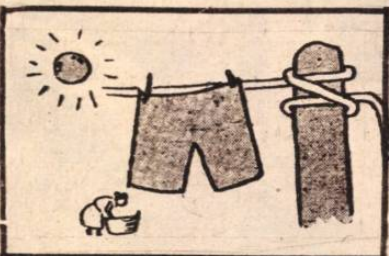
5. Inelul de funie al alpinștilor.

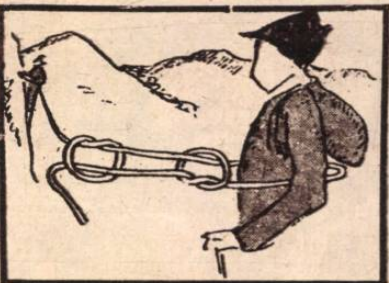
6. Nodul „scurt”.

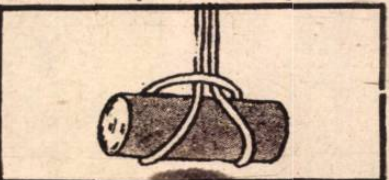
7. Nod de suspendare.

8. Nodul spălătoarelor.

9. Nodul omului din mijloc, întrebunțat de turiști.

10. Nodul pentru fixarea greutăților.

pilonului de acostare. Deasemenea diferă nodul cu care este legată o velă, de nodul care este utilizat la fixarea greutăților la bord.

Iată, spre exemplu, nodul în formă de opt sau nodul „Savoya”, cum i se mai spune, foarte utilizat în marină. E extrem de rezistent și ușor de făcut. Este interesant că nodul acesta se purta în blazonul cavalerilor nodului, ordin care a fost înființat în anul 1352, de Luigi di Taranto, rege de Napoli.

Nodul marinarilor, adică acela cu care se fixează otgonul pe piloanele porturilor, are nenumărate variante. Reproducem trei dintre ele.

Ar fi foarte greu să enumerăm toate nodurile existente. Este suficient să privim colecția de noduri a unei bogate americane, pentru a se înțelege infinita varietate a împletiturilor de funie. Dar mai există un nod. Și anume, acela care indică viteza cu care plutește o navă. Știți foarte bine că se spune că un vapor plutește

KOLYNOS E CEL MAI ECONOMIC!

... deoarece este o cremă dentară preparată științificește și concentrată. Ea durează de două ori cât pastele de dinți obișnuite. Nu uitați. O jumătate centimetru pe peria uscată e suficient.

Spuma produsă de Kolynos pătrunde în cele mai infime interstii și crăpături ale dinților, îndepărtând petele galbene și resturile de alimente cari fermentează. Ea distruge și înlătură germenii periculoși ai gurei, cari produc caria.

Inercând Kolynos veți constata cât de ușor este să obțineți dinți scilpitori și atractivi, gingii ferme și sănătoase.

Sporiți strălucirea zămbetului Dv. prin KOLYNOS

Pentru mai multă economie cumpărați tubul mare.

KOLYNOS
CREMĂ DENTARĂ
Antiseptică

PRIVIȚI PICIOARELE Dv.:

**TORTURATE
INFLAMATE
UMFLATE**

**FACETI
ACEASTA
ÎNCERCARE
DE
3
ZILE**

**UȘURATE
NETEDE
SĂNĂTOASE**

Cumpărați un pachet de Saltrates Rodell la farmacistul sau droguistul Dv. Dizolvați o cantitate suficientă într-o baie caldă de picioare, pentru a da apei o înfățișare lăptoasă. Îmbăiați picioarele torturate timp de 3 minute. Urmați timp de trei zile. Pe urmă... Ce schimbare! E aproape de necrezut! Oxigenul tămăduitor, foarte activ degajat de Saltrates Rodell v'a redat picioarele tinere și în perfectă stare. Chiar bătăturile sunt muiate până la rădăcină.

În curând le veți putea extripa ușor cu degetele. Nici un semn de umflătură. Picioarele albe, netede și impecabile. Acum puteți purta fără nici o jenă încălțăminte cu un număr mai mic. Puteți umbla, dansa, alerga. Picioarele Dv. nu vor fi niciodată oboseite și nu vă vor mai dura. Saltrates Rodell le-au vindecat. Saltrates Rodell le vor conserva în stare bună. Nu așteptați, procurați-vă azi Saltrates Rodell dela farmacistul sau droguistul Dv. Succes garantat.

GRATUIT. — Pentru a vă dovedi că o baie saltrată pentru picioare oprește durerea, vom trimite gratuit o cantitate suficientă de Saltrates Rodell pentru o baie tămăduitoare de picioare. Trimiteți pur și simplu numele și adresa Dv. la Drogueria Standard (Serviciul 47-K) București, Str. Sf. Iancu No. 8. Această ofertă nu e valabilă decât pentru 5 zile, scrieți negreșit chiar azi. Nu trimiteți nici un ban.

**SANATORIUL DE NAȘTERI
„MODERN”**

Str. Dim. Onciul Nr. 10 (Pache)
Tel. 2.99.23

Instituție specială pentru nașteri și boli de femei. Instalație modernă. Personal de specialitate. Confort. Rezerve dela lei 150 pe zi. Supravegherea medicală a noului născut. La dispoziția d-lor medici specialiști. — Vizitarea permisă.

D^{na} D^a M. RABINOVICI

**BOLI DE PIELE,
PĂR ȘI
COSMETICĂ**

B-dul Carol 57. Tel. 3.52.73

Cons. 9—12 3—7

VIATA ESCHIMOSILOR

IMPRESIILE UNUI EXPLORATOR POLAR

urechile au rămas tot murdare, nepricepându-se cum să și le curețe. Înaintea cortului din piei de focă, Tigaet repara kamikșii lui Odarpi, bărbatul ei. Poartă o rochie mov pe care a cusut, deasupra șoldului, în loc de centură, o frumoasă panglică verde.

RUGĂCIUNEA ESCHIMOSILOR

În cort totul este gata. Toată lumea s'a strâns. Fetele devin serioase și se lungesc. Pe o tumara (pat) s'a instalat Odarpi, îmbrăcat în alb. Lângă el Josepi și eu. Odarpi scuipă la pământ, după ce și-a clătit gura cu puțină apă. Apoi, cu degetul apăsător pe câte o nară, își suflă nasul cu putere.

Tăcere...

Deschide încet o carte rămâne fără să spun nimic o clipă, apoi se adresează asistentii:

— Vom face acum cu toții rugăciunea.

Efectul civilizației: După 30 ani de colonizare, toți Eschimoșii știu să scrie și să citească. Au cărți de rugăciune protestante, în limba eschimosă, care se vorbește pe coasta occidentală și care este cea oficială.

Sprâncenele lui Odarpi se ridică spre frunte, în timp ce colțurile gurii, se lasă în jos. A început să citească rugăciunea, efortându-se să pronunțe cât se poate de frumos versetele.

Toate capetele sunt aplecate. Pe platformă se disting siluetele îndoit luminate de sus de lumina care trece prin pieile translucide de focă din care este făcut cortul. Pe prăjinile, așezate deasupra lămpilor cu ulei, sunt puse, la uscat, mațe de focă, pline încă de sânge. Pe jos, risipite, oase roșii. Într-o oală carne de urs crudă.

— Vom citi psalmul 375, a spus Odarpi după *aminul* primei rugăciuni.

Toate paginile sunt deschise la psalmul 375, în afară de Kara care continua să întoarcă foile de parcă n'ar fi înțeles.

— Dă-o încoace, i-a spus Odarpi, luându-i cartea și deschizând-o la pagina cu versetul.

Tekri, cântând tare, urmărea rândurile cu degetul, citind deandoselea fiindcă întorsese cartea ca să pot citi și eu. E fericit că izbutește să pronunțe bine și în accentul oficial ca foarte puțin din cei din cort.

Nimeni nu mișcă. Toate fețele sunt grave, rigide și pioase așa cum trebuie să fie în situația de față. Odarpi citește ultima rugăciune.

Amin!...

Cartea a rămas deschisă în mâinile lui în timp ce capul i-a căzut spre piept nemișcat. S'a sfârșit. Kara cascadează, Dumidia cascadează, Tigayet cascadează, Tegri cascadează. Eu deasemeni. Mai repede afară spre lumină, spre bucurie.

CEI TREI CĂINI AI MEI

Am trei câini. Fiul lui Kiviok, care a fost nepotul bătrânei noastre Armataid, aceea din expediția făcută în 1934-35. Și încă doi fii ai lui Gingarnangwak.

Kiviok i-a adoptat ca pe ai săi. Cel mare se va numi Itluvinak, adică acel care are

Femea eschimosă. Remarcați coafura ei originală. ↓

D PAUL-EMIL VICTOR este un tânăr explorator polar francez, care a fost pe bordul vasului celebru *Pourquoi Pas*, dispărut în condițiuni atât de tragice, și colaborator al marelui savant Charcot.

Debarcat pe coasta de Est a Groenlandei, Paul Emile Victor a trăit un an întreg printre Eschimoși, fiind singurul european.

Iată câteva din impresiile pe care savantul le-a publicat recent.

„Duminica la Eschimoși toată lumea se îmbracă frumos. Kara are o pikiwa impecabilă, ea care ieri seară, în cortul meu, avea tot părul sburlit și obrazul murdar. Poartă în picioare niște kamikși noi. Acum 15 zile Dumidia venise și ea să-mi arate frumoșii ei kamikși negri, ce-i veneau până peste genunchi, brodați cu motive decorative ca niște vitralii.

— Îmi place kamikșii negri, mi-a spus ea, cu un ton ce l-ar fi vrut degajat. Nu găsești că sunt mai frumoși decât cei roșii?

Bineînțeles am fost de părerea ei.

Aceiași kamikși îi poartă astăzi Kara. Ei sunt de nerecunoscut însă plasați, cafenii și cu pete mari albe. Broderiile de altă dată nu se mai văd.

Dumidia poartă rochia ei cu flori mari, dăruită de mine anul trecut. S'a rupt la poale.

— E frumoasă, mi-a spus, dar nu este solidă.

Deasupra rochiei a îmbrăcat un pullover cu dungi albe și roșii. Kamikșii, scurți și albi, pe care îi poartă de data asta, i-a cumpărat cu piei de focă dela o văduvă care nu mai voia să-i mai poarte.

După ce mi-am făcut toaleta m'am dus să-mi întâlnesc prietenii eschimoși. Într-o băltoacă de apă Tipul, Tada și Ogui se spălau. Gâtul lui Ogui e negru de murdărie și urechile nu mai puțin. I-am ridicat cămașa soioasă și neagră, l-am săpunit și l-am spălat bine. Corpul lui mic, smead și aplecat, primea fără să se înfioare prea mult, cu tot vântul care sufla, apa înghețată ce i-o azvârleam din băltoacă. Tipul și Tada, ambițioși, au vrut să-mi arate că pot să se spele și singuri, întrecându-se care mai de care să curețe murdăria de pe ei. Bineînțeles gâtul și

O familie de copii eschimoși.

Tip de eschimos.

cele două părți ale obrazului inegale, în amintirea șefului meu care a murit în timpul traversării ținutului Inlandsis. Ceilalți doi se numesc Timertsit și Ekridi. Astfel de nume au aceste ființe extraordinare care populează, în spiritul Eschimoșilor, marele deșert de gheață. Așa se numesc fiindcă au traversat pânțele mamei lor și s-au născut în aceeași zi în care am sosit noi.

MOARTEA LUI BINTI

Intinși pe burtă, Dumidia și eu mâncam mirtile, pe care eu însumi le-am cules. Deodată frumoasa eschimoasă mi-a spus:

— Îți amintești de Binti?

— Sigur, ce e mort?

— Da e mort. A murit anul trecut, în timpul molimii. Când s'a îmbolnăvit și când era gata să se ducă, a fost ceva îngrozitor. Era ca un nebun și spunea lucruri înspăimântătoare.

— Ce anume?

— Spunea că voia să se ducă pe platforma din fundul cortului ca odinioară. Știi că Angacucii — vrăjitori eschimoși (N. R). — altădată, când erau bolnavi, se țarau până la platformă ceea ce făcea — credeau ei — să-și dea sufletul mai ușor.

Cum și Binti era puțin vrăjitor toată lumea se temea de el. Ști că ceilalți bolnavi au, în timpul bolii, vărsături de o culoare cafenie. Binti vărsa negru ca păcura. Când a murit și când nu mai respira, mai rămăsese cald și carnea sa a pălpăit încă multă vreme. L-a îmbrăcat nevastă-sa și chiar când carnea lui murise el era tot mai cald. L-au scos afară din cort. Îți aduci aminte de Binti? Era mărunțel. Se credea că doi oameni îl puteau duce; dar au trebuit patru.

Orto a azvârlit pătura lui în mare fiindcă mirosea urât. Când a ajuns la apă a început să țipe.

— Cine pătura?

— Da.

— Spune-mi Dumidia, Orto era și el bolnav?

— Puțin. Era răcit, cum suntem toți când vine marele vapor, vara.

TEKRI, VÂNĂTORUL DE FOCE

Tekri are 28 de ani. Cu picioarele strânse sub el, e așezat pe o stâncă, nu departe de cort. Pușca o pusese sub picioare ca un fel de suport. Trăgând cuțitul spre el, îl ascuția pe una din curele, atât de mult, încât trebuie să știți, că, cu același cuțit, cu o zi înainte, mă bărbierise pe ceafă. Aplecat cu capul într-o parte, Tekri privea lama cuțitului dacă este dreaptă. Deodată, fără să ridice privirile, a zărit ceva negru, care plutea pe apă. A ridicat ochii, fără să miște.

— Anera, și-a spus el.

A întins brațul și și-a luat pușca. Înaintând pe stâncă, se țara în patru labe, fără să părăsească din ochi foca.

Animalul plutea la suprafața apei privind în dreapta și în stânga. Deodată un fluerat lung și subțire se auzi. Foca, curioasă, se oprește din înot, ridică capul deasupra apei și și-l întoarce spre direcția de unde venea flueratul lui Tekri.

— Am ucis odată — făcu Tekri — o focă care a fugit spre mine, auzind detunătura puștii.

Și pe aceasta a ucis-o atrăgând-o spre el cu un fluerat. Odată împușcată a tras-o la țarm.

E o focă tânără, suficient de mare și al cărei sânge înroșia apa de lângă mal.

L-a petrecut o curelușă de după gât și, în timp ce Kara o trăgea afară, Tigat și Dumidia au apucat-o de lăbuțe. Dar nu mergea. Labele alunecau de grase ce erau din mâinile lor. Atunci, s-au aplecat și și-au înfipt dinții în ele începând să tragă cu putere.

O BĂTAIE A CÂINILOR

Dumidia aducea o bucată de focă pentru cei trei câini ai mei. Pentru că știe lăcomia lor, dă fiecăruia bucată de sus.

Adunați în jurul lor, alții așteptau, cu capul lipit de pământ. Inero și Teoralak, pe nesimțite, s-au târit spre masa celor trei câini. S'a auzit un mârâit. Boturile albe deobicei, erau acum înroșite de sângele focii. Și apărau mâncarea cât se poate de bine.

Când au mai rămas doar câteva vertebre s-au îndepărtat pentru ca un alt câine, dintr-o săritură, să le înșface și s'o sbughiescă, în galop, spre câmp, urmărit de toți ceilalți.

Gonind cu burta aproape lipită de pământ, cu capul înainte, el încerca să muște din os. Atlarik, care era cel mai aproape de el, devenise amenințător. Fuga continua în ronduri, în spirale, în opturi și în zigzaguri, dealungul câmpului și al stâncilor. Atlarik a fost întrecut de Inero care l-a ajuns pe Teoralak cu osul și i l-a smuls, transformându-se din urmăritor în urmărit. Decepcionat Teoralak, cu coada între picioare, a venit lângă mine, gemând. Am vrut să mă apropiu, să-l felicit pentru vitoza lui și să-l consolez, când, deodată, a sărit în spatele unei stânci, în dosul căreia răpitorul venise să mănânce osul. Avându-l iarăși în gură Teoralak a fugit departe pe câmp, să-l roadă triumfător până la urmă.

SĂPTĂMÂNA TEATRALĂ

Tablourile cinci și șapte din „Merele de aur” de dl. Vladimir Tudor, la Studioul Teatrului Național.

D-na Toța Yann, dl. Ionel Țăranu, dl. Ion Iancovescu într-o scenă din „Două duzini de trandafiri” la Teatrul Modern.

Scenă din „Sfântul a biruit” de dl. Marcu Beza, la Teatrul Național.

Această
doamnă tânără
întrebuințează
Michel

★ Indiferent, unde vă aflați, - puteți întotdeauna recunoaște imediat femeile, cari întrebuințează MICHEL: gura lor este fragedă și tânără, culoarea buzelor este atât de proaspătă și spitoare!

MICHEL ajută mult mai mult femeilor la păstrarea și desăvârșirea frumuseții lor, decât oricare alt rouge de buze. El este întrebuințat în toate părțile lumii, căci milioane de femei s'au convins, că are enorm de multe calități, - că-i dă gurei o senzație de prospețime. Intrați și Dv. în colectivitatea femeilor atrăgătoare și ispitoare: încercați MICHEL.

7 TONURI INCÂNTĂTOARE:

Blonde, Brunette, Cherry, Vivid, Capucine, Raspberry, Scarlet. Mărimi: de lux, mare, popular.

Pentru a completa ensemble-ul, întrebuințați și fardul MICHEL, rouge-ul durabil, iar pentru ochii Dv. cosmeticul MICHEL, care nu astură și rezistă apei și umezelei.

Maria Tănase a reperat în programul de radio de Duminică, un strălucit succes prin felul cum a cântat repertoriul d-sale de cântece oltenesti.

CITIȚI

**Adevărul Literar
și Artistic**

Cea mai răspândită revistă literară

BRU

ASASINUL FEMEILOR

Criminalul era un tânăr cu purtare aleasă, bine îmbrăcat și care ducea o viață foarte liniștită. — Asupra victimelor exercita un farmec bizar ceea ce-i facilita nespus de mult comiterea crimelor.

RUMOAREA provocată de descoperirea crimelor sinistrului asasin Weidmann, pare să se fi calmat. Iată însă că ziarele franceze sunt preocupate de o afacere similară, în al cărei centru se află un oarecare Eduard Bru, un cetățean belgian, în etate de 25 de ani. Crimele lui Bru nu sunt cu nimic mai puțin înfricoșătoare decât ale germanului Weidmann.

În cursul instrucției, acest individ feroce și-a recunoscut trei crime. Părerea detectivilor este însă că Bru trebuie să aibe la activul său mult mai multe fărâdelegi. Ei sunt conduși în presupunerile lor, de similitudinea care există între isprăvile lui Weidmann și isprăvile monstrului dela Anvers.

Cei doi criminali nu se aseamănă numai prin multiplicitatea tragicelor lor isprăvi. Însăși mobilul crimelor este același: jaful. Intocmai ca și Weidmann, Bru era un tânăr cu o purtare aleasă, bine îmbrăcat și care ducea o viață foarte liniștită. Asupra victimelor exercita un farmec bizar, ceea ce-i facilita nespus de mult

Deshumarea unei victime a lui Bru.

Berthe Petit.

La descoperirea cadavrului Juliei de Kempeneer, două manechine, îmbrăcate cu vestimentele ei, au permis indentificarea victimei.

Maria Karcher, asasinată, se pare, tat de el.

comiterea crimelor. După cum a și recunoscut-o, Bru spera ca prin viața liniștită pe care o ducea, să se sustragă bănuielilor poliției și să-și poată continua, cât mai multă vreme, sinistrelor isprăvi. Într'adevăr, cine l-ar fi bănuț capabil de asasinare înfricoșătoare, pe acel tânăr blond, cu chipul palid, cu ochelari mari de bagă și care în linii generale, amintea foarte mult pe cunoscutul actor de film, Harold Lloyd?

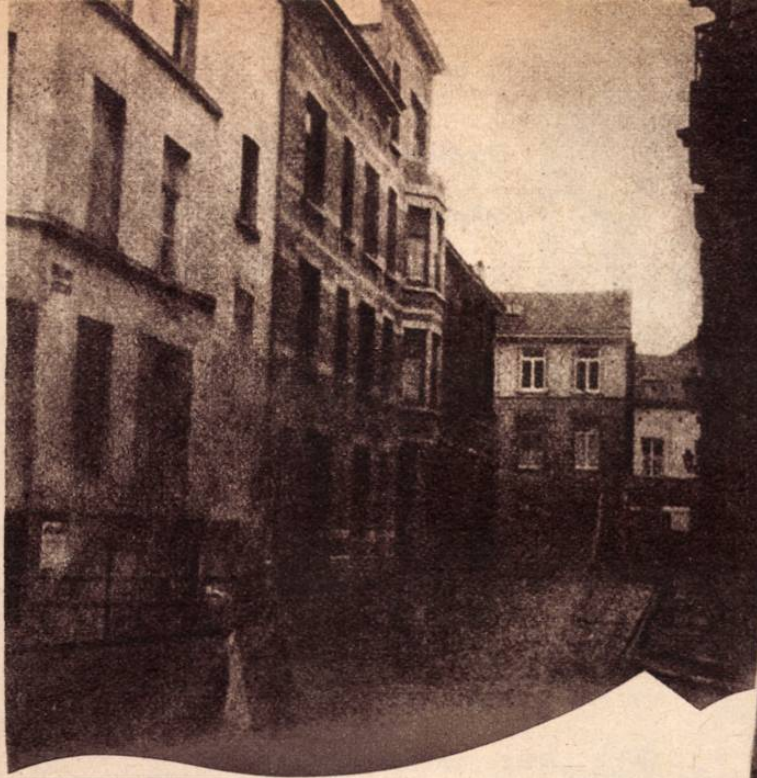
Dar împotriva marilor criminali, luptă însăși natura. O întâmplare neînsemnată a făcut pe polițiști să ia urma acestui periculos individ și să-l facă nepericulos pentru societate.

ASASINAREA JULIEI DE KEMPENEER

Într'o dimineață, în timp ce grădinarul Felix van Rozy se ducea spre lucrul său, ajungând în locul numit Polder St. Ann, observă că micul câine care-l întovărășea a început să scormonească neliniștit pământul, într'un anumit punct. Intrigat de atitudinea animalului, grădinarul s'a apropiat de acel loc și a constatat spre marea sa groază, că acolo se afla un cap de femeie, intrat în putrefacție și pe jumătate ros de șobolani de câmp.

Anunță imediat poliția, iar în mai puțin de o oră dela descoperire, cercetările erau pornite. Săpăturile au scos la iveală cadavrul unei tinere femei, care, după toate probabilitățile, n'avea mai mult de 20 de ani. Femeea fusese ucisă cu un foc de revolver tras în ceafă, iar o caracteristică era faptul că încălțăminte fusese scoasă din picioarele cadavrului.

Anchetatorii n'au reușit să găsească nici cel mai vag indiciu, care să poată duce la identificarea victimei și, mai departe, la arestarea asasinului. Este drept că îmbrăcăminte rămasese în bună stare. În schimb însă, lipsia orice alt act de indentitate. Presa a dat amănunte în jurul acestui caz, rugând pe cei cari ar fi putut da vreo informație să se prezinte organelor de instrucție. După două zile dela descoperirea cadavrului, s'au prezentat judecătorului de instrucție două femei, declarând

că au citit descrierea obiectelor făcută în ziar și că, după părerea lor, aceea care a fost asasinată nu poate fi decât sora lor, Julia de Kempeneer. Poliția îmbrăcase un manechin cu hainele nefericitei victime, iar în momentul când cele două femei au văzut manechinul, au izbucnit în plâns, declarând că nu poate exista nicio îndoială și că cea asasinată e sora lor.

Din acel moment, cercetările au progresat cu o remarcabilă repeziune. Femeile au povestit tot ce-au știut în legătură cu felul de trai al victimei, dând anchetatorilor prețioase informațiuni. Tânăra Julia de Kempeneer intrase, după moartea mamei ei, ca menajeră într-o familie din Bruxelles. N'avea prietene și nici prieteni, în afară de un tânăr, în vârstă de 24—25 de ani, pe care-l cunoscuse în tramvai, în timpul toamnei trecute. Tânărul susținea că este ziarist și-i făgăduise tinerei fete c'o va lua în căsătorie.

Julia Kempeneer a împărtășit fericirea ei celor două surori și le-a prezentat pe viitorul soț, care nu era altul decât Eduard Bru.

După câteva zile, la 24 Noembrie, Julia de Kempeneer și-a chemat surorile la telefon și le-a comunicat că și-a dat demisia din postul pe care-l avea, urmând să se mute în casa prietenului ei. Din ziua aceea a dispărut fără urmă.

Poliția din Anvers a anunțat-o pe cea din Bruxelles, cerându-i să procedeze imediat la arestarea lui Bru. Acesta a fost prins, fără mare greutate, iar în cursul descinderii au fost descoperite numeroase obiecte care au aparținut Juliei de Kempeneer. Într'un colț al camerei lui Bru a fost găsită o mică sapă, cu care și-a îngropat probabil victima, precum și revolverul cu care a comis crima. Anchetatorii au bănuit însă din prima clipă că Bru trebuie să aibă la activul său mai multe crime. În locuința sa dela Bruxelles, au fost găsite și alte obiecte femeiești, care n'au aparținut Juliei de Kempeneer, precum și câteva pașapoarte false. Fașul ziarist, care era de fapt lucrător tăbăcar și mai apoi contrabandist de tutun, văzându-se strâns cu ușa, a trebuit să recunoască crima comisă. Adus la Bruxelles, el a arătat cum a cunoscut-o pe Julia de Kempeneer, cum s'a străduit să-i câștige încrederea, pentruca apoi s'o determine să se mute la el. Într'o zi, întâlnindu-se cu prima sa soție, s'a împăcat cu aceasta și a voit să se scape de Julia. Plimbându-se cu prietena sa, în apropiere de St. Ann, i-a spus acest lucru, astfel că între ei a izbucnit o ceartă violentă. Cuprins de furie, Bru a scos revolverul din buzunar și, fără să raționeze, a împușcat-o pe nefericita femeie. După aceea, a îngropat-o și i-a luat geanta, în care se aflau actele și, întâmplător, o mică sumă de bani.

Versiunea asasinului n'a fost însă crezută de anchetatori, cari au reușit să dovedească, că motivul crimei a fost jaful. Pe de altă parte, se pare că fuga sa din Anvers a fost

Una din victimele lui Bru.

Berthe Petit, victima lui Bru.

determinată și de o altă ispravă, astfel că cercetările au fost continuate.

ASASINATUL CĂRCIUMĂRESEI BERTHE PETIT

În ziua de 2 Decembrie 1937, o vecină a cărciumăresei Berthe Petit, se minună că aceasta n'a deschis încă magazinul. Câinele cărciumăresei, care era închis în casă, urla, într'un chip sinistru, astfel că în cele din urmă, vecina neliniștită a anunțat poliția. Berthe Petit a fost găsită asasinată în mijlocul prăvăliei. Avea craniul zdrobit, iar în jurul gâtului, asasinul îi legase un cio-

rap de mătase, cu care a strangulat-o. Sertarul cu bani, dela teighea, fusese spart, iar după notele aflate s'a putut stabili că asasinul furase suma de 150 de franci.

Cercetările întreprinse nu au dus la nici un rezultat. Din informațiile obținute s'a putut afla însă că ultimul client al cărciumei a fost un tânăr cam de vreo 25 de ani, înalt, blond, purtând ochelari de bagă și de o mare asemănare cu Harold Lloyd. Nu s'a putut stabili însă identitatea sinistrului client. Abia după arestarea lui Bru, când în camera acestuia au fost descoperite diferite obiecte, purtând inițiala B. P. și când s'a stabilit că asasinul dela

Bru a fost arestat, la el în Strada Van der Branden (st.) a recunoscut imediat asasinatul într'un hotel din Bruxelles (dr.) pe nenorocita Amelia Godts, care a lăsat-o orfană. Ea se află actualmente într'un pension de maici.

Anvers amanetase două paltoane, care au aparținut cărciumăresei asasinate, s'a putut afla cine este făptașul. Pus în fața evidenței, Bru a trebuit să-și recunoască și această a doua crimă.

După relatarea criminalului, el ar fi voit să-și vadă mama, care se afla la Gant, în serviciul cărciumăresei Berthe Petit. Sosind la cărciumă, Berthe Petit îi spuse că mama lui se află dusă la o prietenă. Bru a rămas cu cărciumăreasa, care îl plăcea. După ce a închis lo calul, Berthe Petit a plecat cu Bru în oraș, vizitând num eroase localuri, unde Bru ar fi plătit totul. Noaptea a dormit la Berthe Petit, iar spre dimineață i-a cerut acesteia bani, ca să aibă cu ce să-și plătească drumul înapoi spre Bruxelles. Cărciumăreasa a refuzat să-i dea și atunci Bru, cuprins de furie, a lovit-o cu un vâtrai în cap, a trântit-o apoi la pământ și înnodându-i un ciorap de mătase, în jurul gâtului, a sugrumat-o. După ce a prădat teigheaua, a strâns câteva obiecte mai prețioase din casă și a fugit. Evident că declarația criminalului a fost crezută numai pe jumătate; judecătorul de instrucție și-a dat seama că se află în fața unui criminal periculos și s'a străduit să afle cât mai multe din sinistra lui activitate.

AMELIA GODTS A FOST UCISĂ

Într'o zi, o femeie de serviciu a unui mic hotel din Bruxelles, a observat că în dosul unui paravan dintr'o cameră care fusese eliberată în dimineața aceleiași zile, se află o persoană. Dând la o parte paravanul, a observat o tânără femeie, care ședea pe un scaun, avea mâinile legate la spate și un ciorap de mătase înnodat în jurul gâtului. Apropiându-se de ea, servitoarea își dădu seama că are în față un cadavru. La strigătele ei disperate, au sosit locatarii hotelului, precum și doi agenți de poliție. S'a stabilit, fără prea mare greutate, că victima era o femeie de moravuri ușoare, anume Amelia Godts, poreclită și Mica Jean. Din cercetările făcute s'a stabilit că Mica Jean făcuse cunoștință cu o zi înainte, cu un tânăr, înalt, blond, purtând ochelari cu ramă de bagă neagră și care semăna cu actorul de film Harold Lloyd. După ce au petrecut câteva ceasuri în hotel, s'au dus la un cinematograf, au revenit după, câteva ore și au cerut să li se servească masa în cameră. După masă, în chip de glumă, tânărul a cerut femeii să-l lase să-i lege mâinile la spate. După aceea, i-a fost foarte ușor s'o asasineze, strangulând-o cu un ciorap. Prada n'a fost bogată, căci sărmana Jean câștiga puțin și cea mai mare parte a sumelor dobândite din trista ei meserie era destinată plății pensiunii fetiței ei, în vârstă de 7 ani, care era crescută de niște oameni de treabă. Bru și-a recunoscut și această crimă. Poliția a primit, între timp, o reclamație interesantă din partea unei femei care a locuit în vecinătatea soților Bru, prin care se arată că acesta lucra în complicitate cu soția sa. Denunțătoarea susține că ea însăși era să fie victima soților Bru, dar că a scăpat numai datorită unei întâmplări. Se pare însă că împotriva lui Bru există bănuiele mai serioase. La Anvers s'au comis câteva asasinate de femei, care n'au fost încă elucidate și după felul executării lor, se pare că este vorba de unul și același criminal. Rămâne ca cercetările ulterioare să aducă lumină în această tenebroasă afacere.

A DUNAREA COMANDANȚILOR STRĂJERI DIN MUNTENIA, IN CAPITALĂ

Duminică s'a ținut în Capitală adunarea comandantelor și comandanților străjери din Muntenia. Fotografiiile noastre înfățișează: Manifestația comandanților străjери la Palat și adunarea străjerească dela Ateneu.

A INCEPUT CAMPIONATUL DE FOOTBALL

1. Sâmbătă și Duminică au avut loc în Capitală primele matchuri din turul de primăvară al campionatului diviziei naționale. Sâmbătă F. C. Rapid a învins Unirea Tricolor cu 4-1. Publicăm o fotografie, înfățișând pe Sucitulescu și Bogdan în luptă pentru balon.

2. Duminică, Ripensia a învins Juventus cu 2-0. Publicăm două faze interesante din această partidă

Foto I. B.

MODA DE PRIMAVARA

PREDOMINÂND mai mult ca oricând, în primăvara asta, jerseyul, fie de mașină, fie de mână, va fi marele favorit al rochiilor de dimineață. Tricotat cu andrele din lână moale, caldă, costumul de jersey este totodată de o desăvârșită eleganță. Se fac bluze în diferite desene și nuanțe, apoi veste, pullover, cu foi fie de stofă, fie asortate. Apoi tailleururi complete, compuse din trei piese, bluză, foi și jachetă. Pentru persoanele cam cu prea mulți kilograme, aceste tailleururi nu sunt indicate, deoarece îngroașe.

În schimb, ansamblurile compuse din jupă, vestă și capă, vin bine la toată lumea, subțind silueta, cu condiția ca pelerina să vină până jos. Jupă este din tricot de lână, cu-

lori închise; bluze-veste cu mâneci și cu fața ecossaise, gris cu vârgulițe.

Pelerinele tot din tricot; gris închis sau gris argintiu. Fața este dublată ca și jupa. O vom lucra așa fel ca s'o putem purta pe ambele părți.

Acum altceva cu totul necesar pe vremurile acestea nestatornice, când babele ne vor închide udeșea în casă.

Este rochia de interior, care se croiește în notă modernă. Adică largă în poale, cu mâneca ușor bufant la pumni.

Se poartă, fie pe un combinezon, fie dacă suntem prea friguroase, peste pijama.

Un ansamblu de aristocratică elegantă ne oferă Ann Sheridan.

Toaletă de după amiază care prin cordonul ei lat și basca cu efect de redingotă, e indicată numai pentru persoanele svelte.

Mantou alb de croială căzăcească, foarte ispititor, dar neputând fi purtat decât de către o femeie impecabil proporționată.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”, revistă de actualități și cultură generală. Apare săptămânal, în 24 pagini mari, tipărite la heliogravură, și un supliment: „De toate pentru toți”, în 24 pagini tipar obicinuît. Editura „Adeverul” S. A. Redacția și administrația: BUCUREȘTI, str. Const. Mille 5—7—9. Telefon 3-84-30. Cec. postal: 2741. Prețul abonamentelor: în țară: pe un an 400 lei; șase luni: 200 lei; trei luni: 100 lei. În Albania, Anglia, Danemarca, Finlanda, Italia, Norvegia, Suedia, precum și în statele din America de Nord și Sud, Asia, Africa, Oceania, pe un an lei 700; pe 6 luni 350 lei; pe 3 luni 150 lei. În toate celelalte țări din Europa, pe un an 550 lei; pe 6 luni 280 lei; pe 3 luni 150. Tariful de publicitate: Lei 15 linia c. 5; pagina Lei 12.000; 1/2 pagină, Lei 6000; 1/4 pagină, Lei 3000. Anunciurile se primesc la adresa revistei.

TIPARUL ATELIEREI „ADEVERUL” S. A. BUCUREȘTI

IMAGINI DIN LUMEA FILMULUI

IN STUDIO

Intr-o pauză a filmării, Jeanette Macdonald și regisorul ei, Robert Z. Leonard, pozează reporterului fotograf. →

FRANCISKA GAAL LA HOLLYWOOD

Franciska Gaal, care a cunoscut succese atât de frumoase în filmul european, a fost angajată, acum câteva luni, la Hollywood. Primul film în care a jucat acolo — „Corsarul” — a fost regizat de Cecil B. de Mille. Fotografia noastră o înfățișează pe Franciska Gaal în parcul vilei pe care o locuiește la Hollywood. ←

O D I H N Ă...

După o îndelungată muncă în studio, Joan Blondell, frumoasa vedetă a studiourilor Warner și-a luat un concediu de două săptămâni. Fotografia aceasta a fost făcută în salonul vilei ei din Hollywood. ↓

Un nou prim-amorez lansat de americani

Publicăm aci fotografia lui Allan Curtiz, noul june prim, lansat de filmul american. În el se pun mari speranțe.

UNIVERSITATEA IASI
5 JUL. 1938

SURÂSUL LUNEI MARTIE

ÎN APOIEREA A. S. R. PRINCIPESA ELISABETA

A. S. R. Principesa Elisabeta a sosit săptămâna trecută în Capitală, fiind întâmpinată în gara Mogoșoaia de dl. C. Anghelescu, ministrul comunicațiilor.

Funcționarii publici au depus jurământul pe Noua Constituție

În tot timpul săptămânii trecute, funcționarii dela diferite instituții publice au depus jurământul pe Noua Constituție.

Fotografiile noastre înfățișează:

1. Dl. general Gabriel Marinescu, vorbind funcționarilor poliției despre însemnătatea jurământului.
2. Funcționarii poliției depun jurământul pe Noua Constituție.
3. Jurământul funcționarilor primăriei.

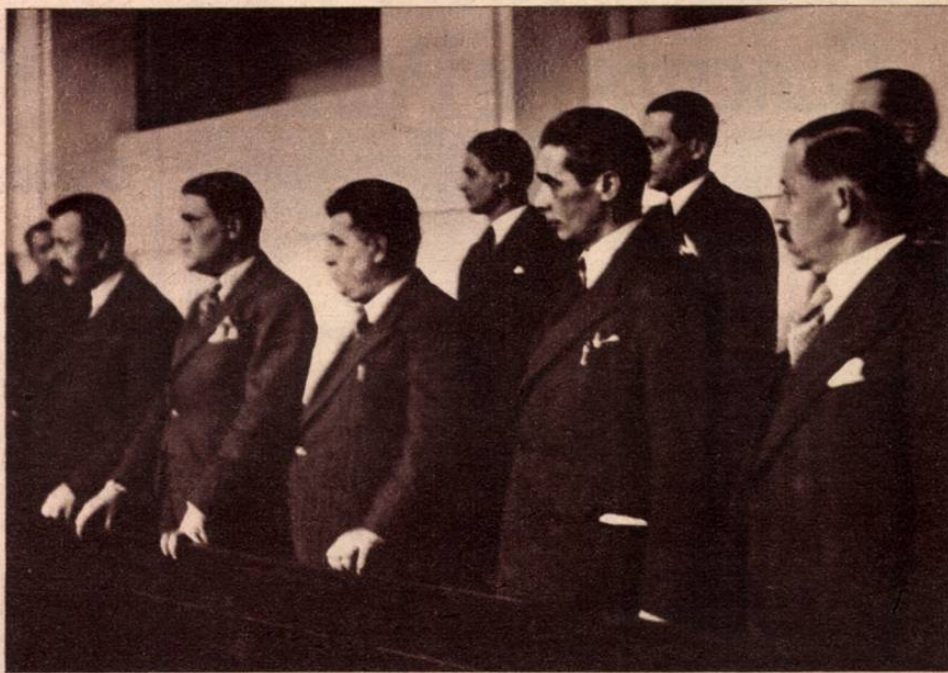
PROCES DE SPIONAJ

Săptămâna trecută au început, în Capitală, debaterile procesului de spionaj împotriva guardului sublocotenent Odea și a prietenei sale, Magda Deneș. Fotografiile noastre înfățișează:

1. Tribunalul militar, prezidat de dl. colonel Penescu Virgil, depune jurământul.
2. Acuzații în boxă.

IMAGINILE SĂPTĂMÂNII

PROCESUL TOMESCU LA JURAȚI.

Săptămâna trecută au început, la Curtea cu Juri din Capitală, debaterile procesului Tomescu, care și-a ucis prietenul, Brânduș. Fotografiiile noastre înfățișează acuzatul în boxă și jurații în timpul depunerii jurământului.

ASOCIAȚIA CREȘTINĂ A FEMEILOR ROMÂNE OMAGIAZĂ PE SUVERAN.

Duminică a avut loc la Casa Femeii o întrunire a Asociației Creștine a Femeilor Române, care au ținut să omagieze pe Suveran, cu prilejul acordării drepturilor femeii, prin noua constituție.

Fotografia noastră înfățișează o parte din asistență.

Aniversarea societății de horticultură

Duminică a avut loc aniversarea a 25 de ani de existență a societății naționale de horticultură. Fotografia noastră înfățișează asistența, în frunte cu d. Ionescu-Sisești și d. Iulian Peter, primarul Capitalei.

ASASINII LUI GOLDSCHLAGER

B. Tokes și R. Kulda au fost aduși, sub escortă, la Tribunal.

Publicăm aci o fotografie înfățișând pe cele două nefericite copile ale asasinului Kulda.

Iată un succes strălucit:
un tub atât de mare Vă costă numai
24- Lei

Multe persoane convinse că tot ce e bun trebuie să fie întotdeauna scump, au recunoscut calitatea pastei de dinți NIVEA, admirând efectul ei plăcut și răcoritor.

Doriți să aveți dinți sănătoși, rezistenți și albi?

Căutați o pastă, care desinfectează dinții și gura?

Atunci întrebuințați pasta de dinți: NIVEA! Există pe lângă ea și alte paste de dinți mai scumpe, nu există însă alte mai bune.

Aranjați acasă la D-v un Concurs de Pudră

Pudra Tokalon, celebra Pudră de Paris cu spumă de cremă, se fabrică în culori noi originale, potrivindu-se la orice ten. Ea este aerizată, invizibilă și impermeabilă. După publicațiile ziarelor, două tineri înnotătoare americane, care luaseră parte la Jocurile Olimpice, întrebându-l un suliman impermeabil, au reușit să aibă tenul nepătat chiar după cufundare. Orice cititor al acestui ziar poate obține o frumoasă cutie de lux, conținând Cremă Tokalon (atât roză cât și albă) și diferite culori de Pudră Tokalon. Trimiteți 15 Lei în mărci postale pentru acoperirea cheltuielilor (porto, ambalaj, etc.) la adresa Serviciului Publicității TK secția 6 T. București I., Strada Sf. Ionic No. 8.

Nu importă ce nuanță de pudră întrebuințați, se poate foarte bine să nu fie culoarea potrivită pentru D-v. O blondină poate arăta mai bine întrebuințând o pudră pentru brunete și o brunetă întrebuințând una pentru blondine. Pentru a afla negreșit care nuanță vă stă mai bine, pudrați fața pe jumătate într-o nuanță și pe jumătate în alta. Dați-ne voie să vă trimitem gratis o frumoasă cutie de lux conținând Cremă Tokalon (atât roză cât și albă) și diferite culori de Pudră Tokalon, și încercați-le, fie singură fie în tovarășia unora din prietenele D-v, spre a observa contrastul produs.

Pudra Tokalon e de vânzare pretutindeni începând cu prețul de Lei 45.— cutia.

Infățișare Încruntată

STOMAC ACID

Acel cari sufer de turburări digestive sunt adeseori mohorâți sau cu un temperament pesimist. Aceste turburări, ușoare la început, pot degenera în dureri de stomac excesiv de grave. Arsurile, apăsările, acrellile, vomităurile și alte indispoziții digestive sunt în general provocate de către un exces de aciditate, și pentru a preveni aceste neplăceri, nimic nu poate întrece pe Magnesia Bisurata al cărei

efect este aproape imediat. Ea ușurează în 5 minute, oprește fermentația alimentelor în stomac și previne formarea de gaze și nevoia de a vomita; ea calmează iritația mucoasei delicate a stomacului și face să dispară orice urmă de inflamație. Magnesia Bisurata va pune capăt la turburările digestive și vă va permite de a digera fără durere. Cea d'întăiu doză va dovedi eficacitatea sa.

DIGESTIE ASIGURATĂ PRIN MAGNESIA BISURATA

De vânzare la toate farmaciile și drogueriile.
Lei 75 flaconul mic sau în format mare economic, lei 110.

Ex-președintele Herbert Hoover în Europa

Cariera uluitoare a unui om care „s'a făcut” singur.

GVERNUL BELGIAN l-a invitat pe fostul președinte al Statelor Unite, d. Herbert Hoover, să viziteze Belgia.

În felul acesta se înțelege să se răsplătească acțiunea umanitară, dusă de fostul președinte al Americii, în timpul războiului mondial, în favoarea Belgiei cutoptite. Herbert Hoover a condus dela începutul războiului acțiunea de aprovizionare a Belgiei și mai târziu a tuturor aliaților.

Este interesantă cariera acestui american sută la sută.

Herbert Hoover este fiul unui fierar din Iowa. În vârstă de nouă ani, fiind orfan, municipalitatea orașului său natal l-a angajat ca groom și mai târziu ca băiat de biuro, la primărie. Seara, micul Herbert Hoover urma cursurile unei școli și fiind elev bun a reușit, ca la vârsta de 16 ani, fiind ajutat de concetățenii săi, să intre la universitate.

Dar, deși avea toate posibilitățile ca să studieze, nu avea însă bani suficienți pentru nevoile zilnice. În legătură cu acest fapt, d. Hoover povestește:

— Ca să pot rezista am alcătuit primul meu trust. Băgasem de seamă că studenții întâmpinau foarte mari greutăți atunci când era vorba să-și spele și să-și dreagă rufele. Mi-a dat în minte să caut în oraș o spălătoare și s'o întreb dacă poate să ia asupra ei spălătură și cărpitul rufelor tuturor camarazilor mei. A primit. Astfel am reușit să organizez primul meu trust și să câștig primii mei bani.

Hoover voia să devie inginer. Pentru aceasta însă ar fi trebuit să aibă foarte mulți bani. Greutățile nu l-au intimidat și a început să urmeze un curs seral, iar în timpul zilei lucra, în calitate de minier, la o întreprindere din California.

După ani de zile și-a obținut diploma. Fără să ezite o clipă, s'a prezentat unui francez care avea întreprinderi prin partea locului, un oarecare Louis Janin și i-a cerut să-l angajeze.

— Imi pare foarte rău — i-a spus acesta — dar n'am nevoie de un inginer, ci de un secretar steno-dactilograf.

— S'a făcut. Eu sunt omul pe care-l căutați — i-a răspuns Hoover.

Au trecut doi ani. Hoover a devenit directorul minelor din Australia, care erau proprietatea lui Janin. A muncit, a inventat și și-a îmbunătățit situația. Faima numelui său a trecut Oceanul și după puțină vreme, Statele Unite îi făceau oferte acestui tehnician emerit.

OCOLUL PĂMÂNTULUI

Dar Hoover știe ce vrea. În loc să revie la New York se stabilește în China. În timpul războaielor boxerilor se afla la Tien-Tsin și a luat parte la luptele de acolo. În același timp a constituit însă și o campanie de lucrări publice, pentru China.

Într-o seară și-a sistat activitatea, a dat o serbare și a făcut bilanțul vieții sale de până atunci. Are 27 de ani. E proprietarul unor mine de cărbuni, are în antrepriză lucrări uriașe și fabrică ciment pe care-l vinde Chinei. Are vapoare și depozite la bănci. Totul merge bine. Prin urmare, își acordă o mică plăcere, căsătorindu-se cu o studentă pe care a cunoscut-o la universitatea din California. După aceea, își reia activitatea. Trei ani după căsătorie, Herbert Hoover a făcut ocolul pământului. El este patronul a o sută de mii de lucrători și are numai 30 de ani.

În vara anului 1914, Herbert Hoover se afla în Europa. Deși foarte circumspect, de data aceasta n'a putut prevedea războiul. Când a aflat că Germanii au invadat Belgia, se afla în Anglia. Urmărește peripețiile și are de gând să revie în America.

Iată însă că, pe neașteptate, se întâlnește cu un prieten din China, un oarecare Francquy.

Acesta îi spune:

— Te căutam. Am nevoie de un american, un om de inimă și capabil să alimenteze Belgia cutoptită.

Herbert Hoover era impresionat de atrocitățile pe care le aflase și a primit.

RĂZBOIU ȘI FILANTROPIE

Iată-l în drum spre Bruxelles, unde fondează cea mai formidabilă operă de filantropie, care a fost organizată vreodată pe lume. Hoover nu se mulțumește numai să aprovizioneze Belgia, ci și pe toți aliații. În momentul în care America intră în războiu, Herbert Hoover este acela care strânge alimentele și grâul din toate colțurile lumii și, de acolo de unde nimeni n'ar fi crezut, reușește să obție cantități importante de alimente. Se instalează la Paris, în strada Lubek, în niște biurouri uriașe, unde-l

află și pacea, ocupându-se cu aprovizionarea Europei Centrale.

În cele din urmă, Herbert Hoover revie în patrie. Aci este așteptat de toată lumea. E numit secretar de stat la comerț. În 1925 reușește să-și publice lucrarea, „Individualismul american”.

După trei ani, Herbert Hoover se pomenește „fără să știe cum” — este propria sa expresie — oaspe al Casei Albe din Washington.

După câteva decenii, acela care a fost de mare folos aliaților, în timpul războiului mondial, vine să vadă cum a știut bătrâna Europă să profite de pace.

Ex-președintele Statelor Unite, Herbert Hoover, care întreprinde actualmente o călătorie în Europa.

Citiți

„MAGAZINUL”

Publicația lumii selecte

ALUNE AMERICANE

CHESTII, ȘARADE ȘI ALTE NĂZBĂTII

Luni dimineața se prezentă la o bancă un domn bătrân foarte corect, însoțit de fiica sa, o fată tare frumoasă.
— Aș vrea să vorbesc cu domnul director — zise el omului de serviciu.
— Dă-i, te rog, această carte de vizită.

Directorul nu-și mai amintea exact de unde cunoaște acest nume. Dădu ordin să fie primiți și îi rugă să ia loc. Bătrânul îi făcu o impresie de om respectabil, dar mai ales îi plăcu însoțitoarea.
— Despre ce e vorba? — întrebă banherul.
— Domnule director — rosti foarte grav vizitatorul — sunt părintele unuia din funcționarii băncii, anume M. M.

— Da, avem un funcționar cu acest nume. Și...
— Și am venit, cu fiica mea Suzana, (directorul o privi pe Suzana cu deosebită amabilitate) să intervin într-o chestiune extrem de penibilă pentru noi... Fiul meu a fost întotdeauna corect... E groaznic.

— Tată! — interveni Suzana, pentru a-l calma.
— Ce s'a întâmplat? — întrebă directorul.
— Cu toată educația lui, cu toate principiile de cinste și onoare în care a fost crescut — zise bătrânul din în ce mai emoționat — fiul meu ne-a jefuit, adică v'a jefuit cu o sumă importantă: 300.000. A profitat. Și Sâmbătă a fugit cu o femeie... lată scrisoarea pe care mi-a lăsat-o. Citiți-o! Mărturisește tot. Recunoaște nebunia pe care a făcut-o. Regretă...
— Un furt de 300.000, nu e glumă — strigă directorul. Vom verifica îndată...

— Vă rog, nu divulgați nimic deocamdată... Gândiți-vă că băiatul meu n'are decât 24 de ani... Că e victima unei creaturi mizerabile... Și că fiica mea e inocentă... Nu mai vorbesc de mine care o viață întreagă... De când mi-a lăsat această scrisoare, am alergat pretutindeni, am intervenit pe lângă familia mea ca să strâng suma necesară, pentru a repara, în parte cel puțin, această nenorocire. Iată tot ce am putut strânge: 150.000. Vă ofer această sumă pentru a înăbuși scandalul...

— Imposibil! — ripostă directorul. Cum 150.000

pentru 300.000? Mă voi adresa parchetului. Va trebui să statuăm un exemplu...

— Ce fel de exemplu, domnule? Acest exemplu va arăta funcționarilor ce se poate fura... Acest exemplu va cufunda o familie onorabilă în cea mai neagră desperare... Și aceasta, fără a vă despăgubi, pe când oferta mea...
Directorul medită puțin. Scandalul nu va folosi băncii. Dimpotrivă. El personal se va expune ridicolului. Concurența va ști să exploateze acest caz. Afară de asta 150.000 e totuși mai bine decât nimic... Și bietul bătrân îndurerat și ochii minunați ai tinerei, cari se roagă atât de frumos...
— Bine — zise directorul — accept. Nu ași vrea ca fiica dumitale să sufere din pricina fratelui ei.
— Și eu v'aș ruga să-l iertați și pe el, având în vedere tinerețea lui; și să nu-i răpiți posibilitatea de a-și reface cariera pe cale cinstită. Vă dau banii și vă rog să-i liberați un certificat că a părăsit banca de bună voie și că ați fost mulțumit de serviciile lui.

— Asta-i mai greu... dar, în fine...
Directorul luă banii și dădu certificatul. Câteva minute mai târziu, tatăl și amanta escrocului l-au înștiințat că lovitura a reușit și că au câștigat, fără niciun risc, 150.000 de franci.

Un țăran bogat mărturisi vecinului său, de care îl lega o veche prietenie, că s'a hotărât, de frica hoților, să îngroape la rădăcina unui copac o oală cu o sumă importantă de bani. Ca să nu fie cumva zărit de un ochi străin, l-a

rugat pe prietenul său să stea de pază până ce își va ascunde averea.

Peste câteva zile, s'a dus singur ca să se încredințeze că nu s'a atins nimeni de banii lui. Și a găsit oala deșertată.

— Asta — și-a zis săteanul — mi-ă făcut-o vecinul. N'aș fi crezut că e hoț. Dar, dacă i-o spun, n'are să mărturisească niciodată.
S'a gândit țăranul, ce-i de făcut? Apoi s'a dus la prietenul său și i-a zis: am mai căpătat niște bani și mă gândesc să-i ascund în același loc. Mi-e frică să știu atâta bănet în casă. Vino mâine de mă ia, să mergem împreună.

Vecinul s'a gândit și el ce-i de făcut și s'a grăbit să pună banii furați la loc, ca să poată lua apoi și restul.

A doua zi, țăranul nu l-a mai așteptat pe vecinul său, ci s'a dus singur să desgroape oala. De data asta a găsit banii.
Se zice că vecinul s'a supărat foc — fiindcă l-a înșelat țăranul...

Un miliardar american suferea de anemie. Ca să poată trăi, trebuia să i-se facă, în fiecare lună, o transfuzie de sânge. Într-o călătorie de plăcere, americanul s'a oprit pentru câțiva timp în Scoția — ca să se întrezeze. Și la Edinburg a lăsat să i-se facă o transfuzie.

După prima operație a fost atât de mulțumit de îngrijirea medicală și de omul care i-a oferit sângele său încât i-a dat acestuia și medicului câte o sută de lire sterline.

A doua oară a fost tot atât de bine servit, dar n'a mai oferit decât câte cincizeci de lire.

La a treia operație, efectuată în aceleași condiții, a întrebat ce are de plătit — și n'a mai dat nimănui un ban în plus. Se pune întrebarea: de ce a dat de fiecare dată mai puțin, deși n'a avut niciun motiv să se plângă?

Răspunsul: fiindcă odată cu sângele lor, scoțienii i-au transmis și sgârzenia lor tradițională. D.

Cu prilejul călătoriei sale în Europa, celebrul actor de cinema, Robert Taylor, a fost primit la Amsterdam, de fetițele olandeze în costum național.

Mici sfaturi Scherk

Vă va iubi mai mult doamnă, dacă-l scăpați de tortura cotidiană, de după ras. Oferiți un flacon de Tarr, care suprimă usturea rasului, netezește pielea și-l ferește de infecții. Tarr face rasul o adevărată plăcere!

Tarr este un puternic desinfecțant. Calitățile sale antiseptice și microbicide sunt extraordinar de eficace. Tarr distruge nu numai focarele de bacterii după obraz ci și evită formarea puroiului verde și galben, cauza acnelor, punctelor negre, furunculilor etc. dacă este întrebuințat regulat după fiecare ras. O piele sănătoasă până'n adâncul porilor și perfect curată se obține numai cu Tarr. Flacoane a lei 51, 72 și 129

O pudră superbă

minunat parfumată, fină ca atomul și invizibilă, este pudra Mystikum. Superioară tuturor celorlalte prin puritatea și finețea ei, are o aderență perfectă care vă va încânta. Pudra Mystikum este fabricată din materiile cele mai pure. Cutii a lei 35, 75 și 130.

Machilajul natural

caracterizează femeia elegantă. Si Dvs. veți reuși să fiți «naturală» întrebuințând fardul «Mystikum» Scherk — care aderă perfect dându-vă acea nuanță veritabilă pe care bărbații o apreciază atât de mult. Cutia Lei 70.-

SCHERK
PARIS - BERLIN

Citiți carticica atașată flaconului cu loțiunea de față Scherk.

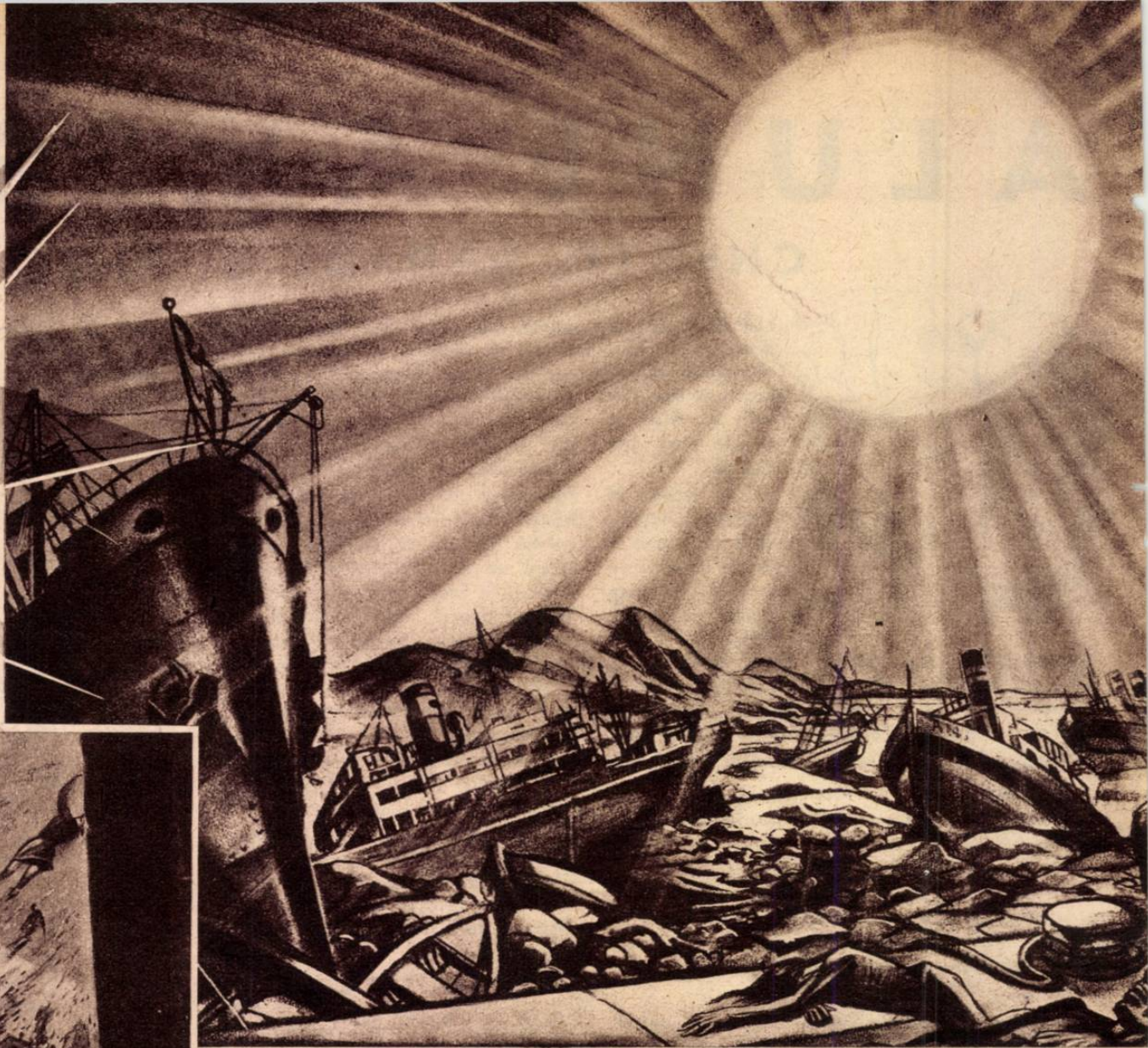
Veți vedea că numai pielea bine curățată dă senzația de prospețime și înfățișarea tinerească, dobândind farmecul atractiv al unei frumuseți sănătoase.

Loțiunea de față Scherk curăță profund pielea, dând un obraz neted, delicat și imbușorat

Flacoane à Lei 62, 103, 164, 300, 475.

O carte vă informează

CUM VA PIERI LUMEA?

VOM CĂDEA RĂPUȘI DE PARA FIERBINTE A SOARELUI ?

Pe cer lucesc, din când în când, „stele noi”, numite și „novae”, adică stele fixe, a căror putere de lumină crește uimitor de repede. Nu se socotește imposibil ca toate stelele să treacă prin acest stadiu. Și Soarele poate deveni odată un „Nova”, astfel ca cercul lui să crească considerabil, iar căldura lui insuportabilă să sece mările, să usuce plantele. Va deveni oare Pământul un pustiu dezolant, pe care oamenii să rățăcească și apoi să moară, arși de razele nemiloase ale Soarelui ? Teoretic se poate crede într-o asemenea pieire a Pământului. Ea poate surveni mâine, peste o sută de mii de ani — sau niciodată.

..... SAU VA DISPĂREA BRUSC LEGEA GRAVITAȚIEI ?

După părerea unor anumiți astronomi, una dintre stele a trecut, odată, prea aproape de Soare. Cu această ocazie a extras din Soare o bucată importantă de materie, un corn uriaș, arzător. Mai târziu, această masă smulsă s'a împărțit în mai multe bucăți, în forme circulare ; iar unul dintre aceste globuri ar fi Pământul, astfel că planeta noastră se poate socoti copilul Soarelui. Se poate întâmpla ca acest joc să se mai repete vreodată, cu toate că șansele — după câte se poate socoti — sunt aproape inexistente. Poate că Pământul va ajunge odată atât de aproape de vreuna dintre stele, iar puterea de atracție să fie atât de mare, încât toate ființele și lucrurile aflate pe Pământ să-și piardă echilibrul. Vom deveni mai ușori, fiecare pas ne va ridica mai sus, în văzduh — euforia care va preceda sfârșitul. Apoi ne vom deplasa dela pământ, spre a ajunge pe noua stea. Vârtejuri puternice de vânt vor face un soi de introducere acestei catastrofe. Marea și vapoarele, casele și munții vor sbura în sus și, în cele din urmă, se va sfărâma și bătrâna noastră planetă.

LUMEA își datorează existența unei întâmplări și tot unei alte întâmplări se datorează faptul că împrejurările ne dau posibilități să trăim în ea. Omenirea a încercat totdeauna să deslege această dublă enigmă a creației; în legende și mituri, dorința a prins ființă, mult înainte ca cercetători subtili să se străduiască de a reda în viu grai și a explica vecinicul întuneric, prin legi științifice. Seducătoare și multilaterale sunt speculațiile oamenilor de știință asupra începutului lumii noastre și existenței noastre proprii — dar ele rămân speculațiuni : nimeni dintre noi n'a trăit începutul ! — Dar sfârșitul ? Știm oare noi ceva, ne trece prin minte cum va pieri lumea ? Vom trăi noi până atunci ? Când se va întâmpla, cum și de ce ? Știința zilelor noastre s'a îndepărtat dela credința în teoriile catastrofale. Știm — sau cel puțin credem că știm — că tot ceea ce există s'a format și s'a des-

voltat, cu încetul, în cursul multor milioane de ani. Cu aceasta, știința ne-a împrumutat un soi de simț de mare siguranță ; credem că putem avea încredere în cosmos. Nu mai privim cometele ca pe soli siguri întru distrugerea lumii, nu mai cercetăm Apocalipsul Sfântului Ion, spre a deslega enigma judecății de apoi, cum procedau savanți cunoscuți, în urmă cu vreo câteva secole.

Știm cu toții că cosmosul, cerul majestuos cu stele, nu sunt feriți de catastrofe. O stea, abia mică și neînsemnată, crește peste noapte, atingând dimensiuni uriașe și desvoltându-se într-o făclie gigantică.

Ce se va întâmpla, când, dimineța, va afla și soarele despre această minune ? Nu există nimic care să ne convingă de contrariu..... Se poate întâmpla că cine știe ce corp întunecat să apară din inima Pământului, sau ca o stea să ajungă în vreo veci-

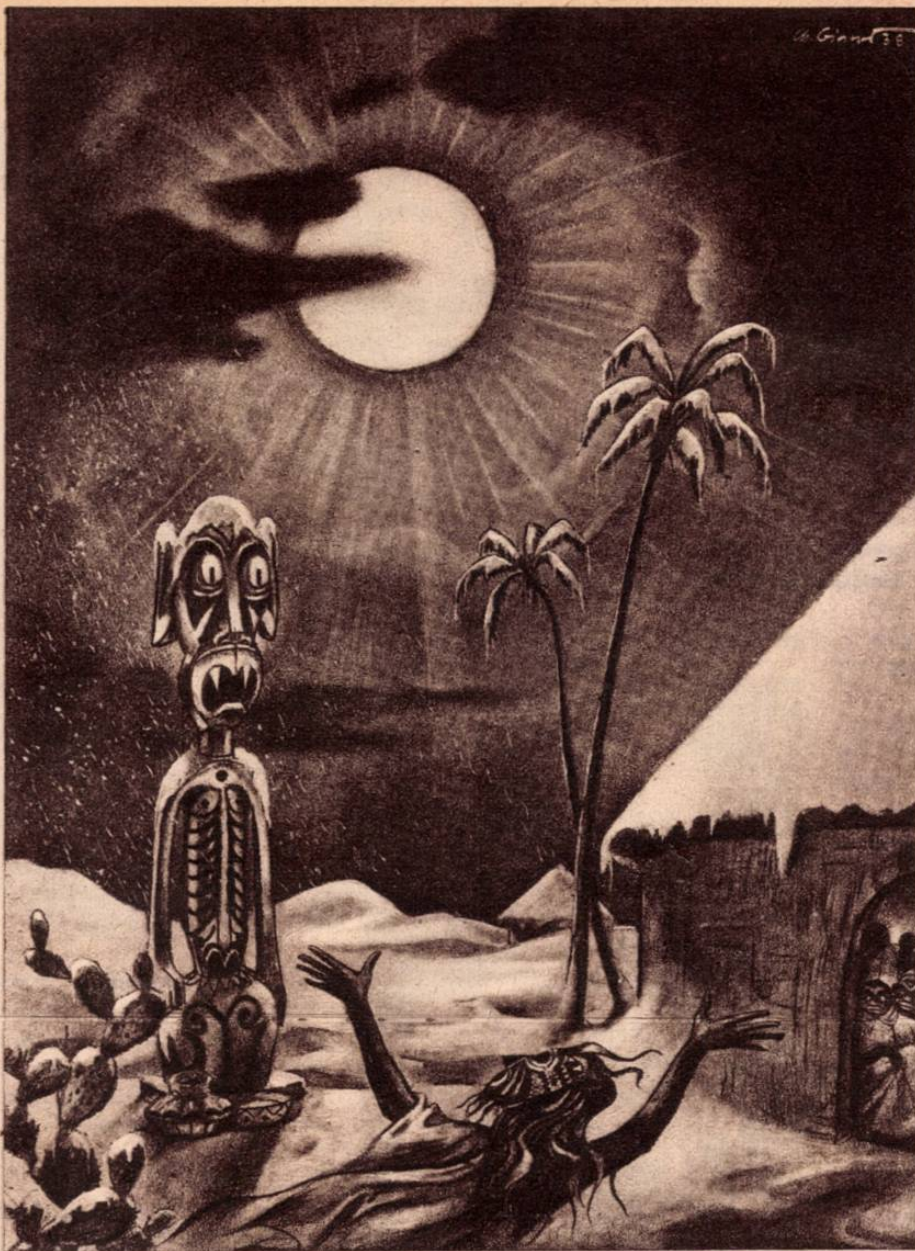
nătate periculoasă. Și se mai poate spera că zăcămintele de radium din pământul nostru, vor fi suficiente ca să topească crusta lui solidă. Nu este exclus ca strălucirile cosmice să crească deodată, și să ne amenințe viețile. Pământul poate trece printr'un nou cosmic de praf, care să aducă deodată un frig polar pe Pământ.

Toate se pot întâmpla.... După cum am spus, viața a devenit posibilă printr'o întâmplare și desigur tot printr'o întâmplare se va stinge. Dar cosmosul e mare și numără miliarde de ani. Sunt nenumărate stele și după câte știm noi, numai foarte rar se înregistrează catastrofe. Pământul a jucat o carte mare atunci când a devenit purtătorul vieții ființelor. Este aproape de necrezut că în curând tot el va trebui să-și tragă lozul întunecat al morții.

D. K.

**PĂMÂNTUL VA
MURI DE FRIG.....**

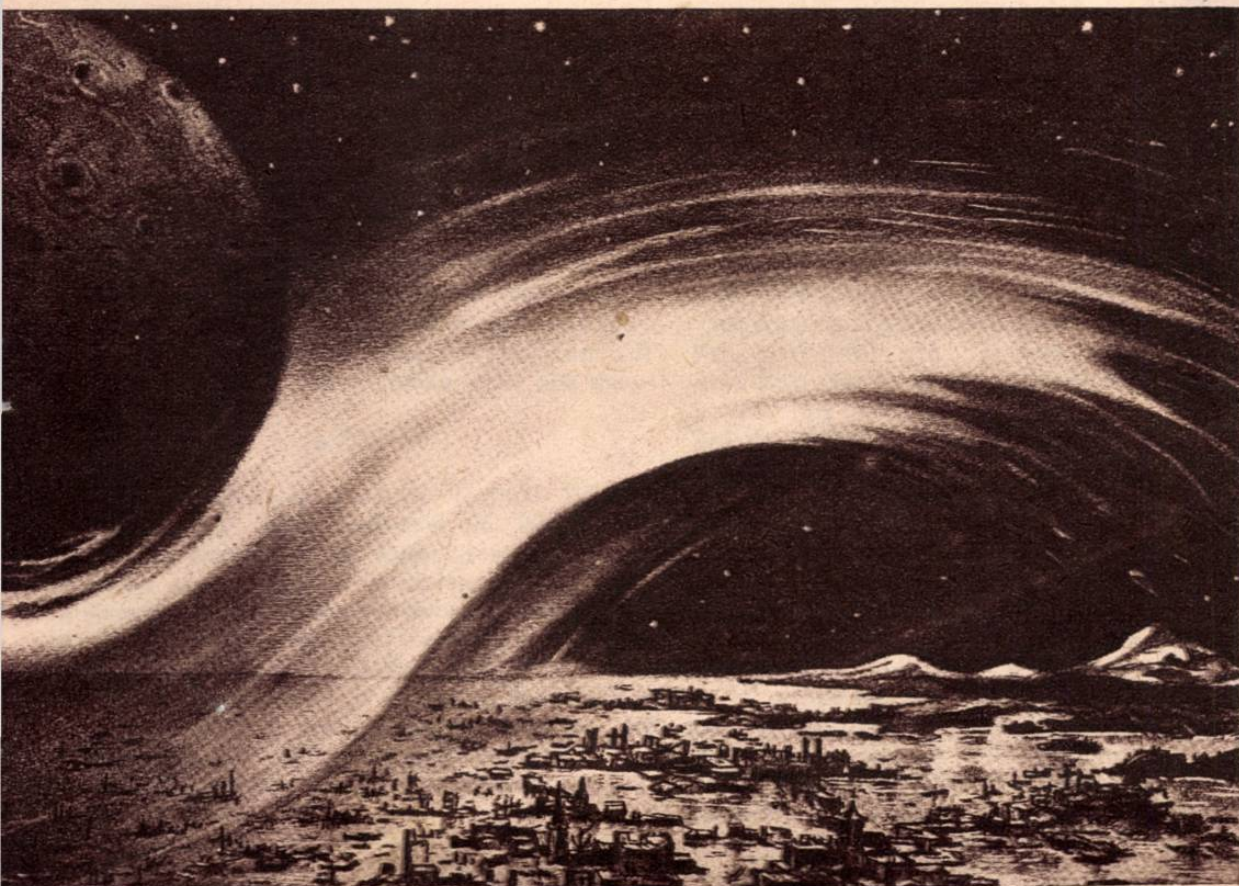
Atât cât se poate stabili cu normele noastre științifice, Soarele a fost totdeauna constant. Știm astăzi că stelele pot transforma o parte din materia lor, în raze. Viața lor e lungă, dar într-o zi, energia strălucirii lor se va epuiza și temperatura de pe Pământ va începe să scadă, iar gerul va pune stăpânire de gheață pe Pământ. Ghețurile vor începe să pornească la vale, iar masele de gheață ale polului o vor porni spre equator. Furtuni de zăpadă vor biciui Pământul, frig de gheață va distruge tropicele. Negrii din Congo își vor implora zadarnic zeii. Ne vom căuta cu toții adăpost sub pământ, cum scrie un autor fantezist despre locuitorii de pe Marte? Pământul a mai trăit asemenea catastrofe, de exemplu

epoca de gheață. Totuși, dacă Pământului nostru îi este scris să moară în acest fel, catastrofa se va anunța cu mult înainte. Și cine știe dacă până atunci vor mai exista oameni.

.....SAU SE VA PRĂBUȘI LUNA PESTE PĂMÂNT ?

Pământul și Luna se mișcă acum într'un ritm aproape asemănător — dar echilibrul lor nu este etern. După teoria unor astronomi englezi, Luna se apropie din ce în ce de Pământ. Atracția ce se va exercita cu această ocazie va crește din ce în ce, Luna fiind atrasă în jos. La o anumită depărtare, circa 10.000 kilometri, Luna se va sparge în bucăți mici: cioburi de piatră vor cădea, parte pe Pământ, formând un inel luminos în jurul Pământului, asemănător celui al planetei Saturn. Urmarea va fi o serie de catastrofe, ca izbucniri de vulcane, cutremure și inundații, care vor inneca orașele și vor distruge viețuitoarele. Poate peste vreo câteva milioane de ani.....

**Nici-o substanță care să
atace smalțul dinților**

PASTELE de dinți cari conțin granulații sau alte ingrediente aspre, sunt vătămătoare smalțului. Kolynos nu conține granule — acțiunea lui este inofensivă. Faceți și Dv. o încercare — puneți o mică cantitate de Kolynos pe o bucată de pânză curată și lustruiți apoi un obiect de argint. Veți constata că Kolynos curăță suprafațele fără cea mai neînsemnată zgărietură, după cum curăță și desinfectează dinții fără cel mai infim inconvenient pentru smalțul dinților.

Economisiți-cumpărând tubul mare

Sporiți strălucirea zămbetului Dv. prin Kolynos

KOLYNOS
CREMĂ DENTARĂ
Antiseptică

**Leșinurile,
greața, oboseala**

sunt adeseori urmări ale tulburărilor funcțiilor intestinale. Buna dispoziție fizică și spirituală depinde deci și de o digestie bună și regulată. Mai mult decât orice vă ajută „Leo-Pills“, un produs natural, fabricat din plante. Luați de două, trei ori pe zi câte o pilulă.

Leo-Pills

Laxativ

UN SĂPUN EXCEPȚIONAL

pentru toaleta Dv.,

deoarece este mai mult decât un săpun — este un produs de înfrumusețare. Uleiul d'olive, care intră în compoziția lui, catifelează pielea și dă tenului frăgezime.

Gripa
Răceala și
Durerile de cap

COMBATE SIGUR

Antinevralgicul
JAWOL

La constipații **AMIC** purgativ sigur

Multimilionarii ECRANULUI

DEUNĂZI, în Meca cinematografului (știți, desigur, că e vorba de Hollywood), s'a publicat tabloul stelelor și starurilor cari, în anul trecut, au avut norocul să câștige mai mulți bani decât toți ceilalți colegi și colege ale lor. În fruntea listei găsim pe *Gary Cooper*. Urmează, de aproape, *Ronald Colman* și *Claudette Colbert*, pe când la o distanță apreciabilă figurează *Warner Baxter* și *Mae West*. Acești cinci artiști, în răstimp de numai douăsprezece luni, au câștigat toți laolaltă fantastica sumă de aproape 400 milioane lei. Astăzi, în Hollywood, actorii cinematografici cari primesc salariile cele mai mari sunt numai doi: *Gary Cooper* și *Claudette Colbert*. Întâiul primește 100 milioane lei pe an, iar a doua 90.

Gary Cooper joacă în film dela vârsta de zece ani. A început ca figurant. Și a așteptat zile, săptămâni, ba chiar luni de-a rândul pe la porțile studiourilor până să fie angajat cu 2000 lei pe lună. Dar într-o zi, subdirectorul casei producătoare a pus — întâmplător — ochii pe el și, părându-i-se că în tânărul acela cu părul negru, ochii albaștri ca cerul și mersul îngrijit era „stofă” de artist, îl alese pentru un rol ceva mai important care să nu fie acela de-a încăleca zilnic cei mai năvăși cai ai preșterilor și nici să mai îmbrace, cu o îngâmfare copilărească, pantalonii cadrilași ai cow-boyului...

SECRETUL UNUI MARE SUCCES

Gary, sau mai bine zis *Frank* — căci acesta este adevăratul lui nume de botez și pe vremea aceea se numea astfel — a lucrat atât de multumitor încât, cu prilejul turnării unui al doilea film i s'a încredințat rolul protagonistului. Casa cinematografică l-a angajat numai decât cu

Mae West, una dintre cele mai bogate vedete ale Hollywood-ului.

Gary Cooper, unul dintre cei mai bine plătiți stari masculini ai Americii.

Warner Baxter

Claudette Colbert blondă! (Într-unul din primele roluri în care a apărut, când a fost angajată la Hollywood).

un salariu anual de 6 milioane lei. Pe urmă, trei filme au fost sortite să-i aducă faima mondială; astăzi, *Gary Cooper*, în vârstă de 37 ani, nu este numai un astru glorios pe firmamentul cinematografic, ci și marele răsfățat al milioanele de persoane îndrăgostite de ficțiunea ecranului. Secretul succesului său ca actor? L-a divulgat el însuși, acum câțva timp. „Niciodată n'an impresia că joc” — a spus el. „Mă identific atât de bine și fără să-mi dau seama cu personajul pe care-l interpretez încât totdeauna mă simt la largul meu”.

Lui *Claudette Colbert* — al cărei nume adevărat este *Claudette Chauchoin* — i-au fost de ajuns patru ani spre a deveni o stea celebră. Are 32 de ani și e căsătorită. În timpul de față este artista cea mai „ocupată” din Hollywood: zilnic lucrează câte 12 ore, ba uneori chiar mai mult. Dar o noapte bună de somn, hrană sănătoasă, baie și masaj o readuc în formă. Ii place vinul bun și

nu suferă șampania. E pasionată după muzică și ea însăși cântă la pian: muzică clasică, bineînțeles iar nu de jazz care nu-i spune nimic. Fumează de câțva timp, din obișnuință, dar fără prea mult gust. Adoră sporturile de iarnă. Nu știe să-și administreze banul: câștigă și cheltuește.

Faima lui *Ronald Colman* ca actor al ecranului datează din 1925, când a jucat în primul lui film: „*Sora albă*”. Succesul obținut atunci l-a îndemnat pe un mare impresar american — *Samuel Goldwin* — să-i ofere, telegrafic, un angajament de 20 milioane lei pe an. El acceptă și veni în cetatea filmului unde continuă și astăzi să culeagă bani. Însă la Hollywood, *Ronald Colman* — al cărui salariu anual este de 80 milioane lei — trece drept o enigmă vie. Nimeni nu vorbește despre el, deoarece nu se știe nimic. Ba, ca să fim drepiți, se știe următoarele: că, înainte de război a fost servitor de birou; că izbucnind războiul (englez din naștere) a fost soldat și rănit în luptele dela Ypres; și că după încheierea păcii, a intrat în teatru, nu în cinematograf, unde primele neizbânzi nu l-au descurajat câtuși de puțin. Cât privește gusturile lui, știm că îi plac călătoriile și că urăște recepțiile și petrecerile mondene.

O ENIGMA VIE

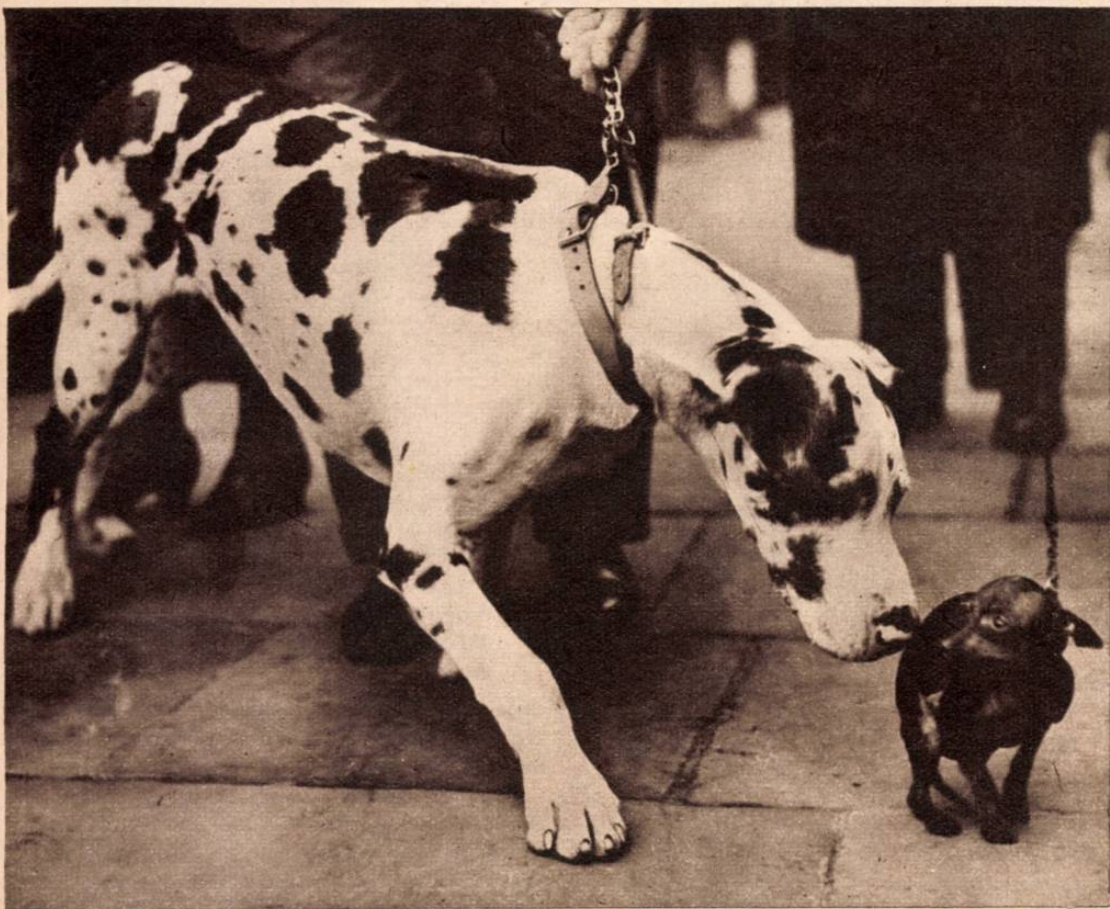
Nu mai departe decât acum zece ani, *Warner Baxter* care astăzi câștigă pe un an 60 milioane de lei, se lupta din greu cu vitregia vieții. Iar înainte spre a nu muri de foame, trecuse prin toate meseriile: dela vânzător ambulant până la agent de mașini de scris. Într-o zi reușește să se angajeze ca om de serviciu într'un garaj de automobile, ceea ce trebuia să fie spre norocul lui. Într'adevăr, acolo a fost descoperit de către unul din magnații Hollywoodului care-l invită să facă un mic film de încercare. Rezultatul a fost satisfăcător și iată-l pe *Warner Baxter* actor de cinema. Astăzi, toată lumea știe că e arhi-milionar.

În 1925, *Mae West* dansa și cânta într'un teatru de varietăți din New-York unde chiar pe vremea aceea câștiga bagatela de 2 milioane pe an. Dar într-o seară, spectacolul în care apărea deobicei a părut prea... îndrăzneț poliției care condamnă pe artistă la o amendă foarte mare și închise teatrul. Atunci *Mae West* plecă la Hollywood unde primul ei film stârni indignare și entuziasm. Din ziua aceea soarta i-a fost pecetluită: a continuat și continuă să joace în film. Văzând-o pe ecran sau într-o simplă fotografie ați crede că *Mae West* e o femeie înaltă și corpolentă: adevărul este că are exact 1,62 m. înălțime și nu cântărește mai mult decât 52 kilograme.

G. R.

„Extremitățile se atrag!“

Fotografia noastră înfățișează o scenă între un dog danez și un pincher pitic, care s'au întâlnit la expoziția canină din Londra.

CEL MAI
MIC
AVOCAT
DIN
LUME

Fotografia noastră îl înfățișează pe B. F. Holbrook, înalt de 1.05 metri, cel mai mic avocat din lume. El trăiește la Atlanta, Georgia și cântărește 26 kgr.

HINDUȘI, INTR'O ZI DE SĂRBĂTOARE NAȚIONALĂ, IN ANGLIA

Fotografia noastră înfățișează un grup de hinduși aflători în Anglia, închinându-se în moscheea din Woking, cu ocazia sărbătorii hinduse Id-Ui-Azha.

**Recordul mondial pentru
skioring de apă. 135 kilome-
tri parcurși în spatele unei
bărci cu motor!**

Cunoscutul acrobat american Jack Barrud, a fost primul care a trecut în spatele unei bărci cu motor, marele Canyon al fluviului Colorado. El a parcurs 135 km. în trei ore și 18 minute. Fotografia noastră înfățișează pe americanul Jack Barrud, care pentru a se apăra de frig, s'a uns cu grăsime pe tot corpul.

MISTERELE ZEITEI ISIS

LANSATĂ CU ABILITATE, RELIGIA ZEITEI ISIS A CUNOSCUȚ UN REMARCABIL SUCCES, PERFECȚIONÂNDU-SE DIN AN ÎN AN ȘI DEVENIND UN PRETEXT AL FAIMOASEI ÎNȚIERI DESPRE CARE SE VORBEȘTE ÎN ARTICOLUL DE FAȚĂ

N'A existat societate secretă, din timpurile cele mai îndepărtate, până'n zilele noastre, care să fi avut o organizație mai perfectă, legi mai savante și o inițiere mai puțin complicată, decât secta zeiței Isis din Egipt. La originea acestui cult este o legendă: Osiris, fratele și soțul zeiței Isis (în Egipt, fratele se putea căsători cu sora sa), a fost atacat la sfârșitul unui banchet de un zeu rival, care l-a ucis, și ca să fie absolut sigur de succesul său, l-a tăiat în bucăți și i-a aruncat trupul sfărtecat în apele Nilului. Zeița Isis, disperată, s'a urcat într-o barcă și a pornit să colinde apele spre a afla trupul soțului ei. Zeița a străbătut Nilul, cotrobăind prin colțurile cele mai ascunse, reușind în cele din urmă să găsească bucățile de carne din corpul soțului ei. Când au apărut zorile a reconstituit cadavrul și prin operațiuni magice, vrăji și forța dragostei ei, a reușit să-l reînvie pe Osiris. Această pescuire se află la baza misterelor cultului ei.

Lansată cu abilitate, religia zeiței Isis a cunoscut un remarcabil succes, perfecționându-se din an în an și devenind un pretext al faimoasei inițieri despre care vorbim.

Orice om putea pretinde să fie inițiat în misterele zeiței. Era suficient să se prezinte unui preot, care introducea pe neofit într-una din piramide, pe o ușă care era deschisă zi și noapte. Aci era lăsat singur și i se spunea să meargă pe un coridor lung și întunecos, la intrarea căruia se putea citi:

„Acela care va străbate singur drumul, va fi purificat, prin foc, apă și aer și dacă va putea învinge frica morții, va ieși din inima pământului, va revedea lumina și va avea dreptul să-și prepare sufletul pentru revelația misterelor marelui zeițe Isis”.

Neofitul își începea așadar drumul, mergând pe coridorul întunecat. În cele din urmă, ajungea la o fântână adâncă, în care trebuia să coboare pe o scară de fier. După o vreme de coborire, scara se termina. Era cuprins de frică. Să-și dea drumul în adâncuri? Dealtfel, nici nu avea de ales. În clipa în care ar fi urmat să se prăbușească în vid...

Este interesant că în încercările lui la care este supus neofitul, există totdeauna o clipă hotărâtoare, în care intervine o forță din afară, bineînțeles, salutară. Într-adevăr, candidatul este urmărit, pas cu pas, fără știrea lui, de unul sau doi preoți, cari au misiunea de a-l ajuta în clipa în care, cuprins de spaimă, ar fi gata să facă un gest disperat.

Atunci când ar fi urmat să-și dea drumul în vid, era apucat de o mână salvatoare. Unul dintre preoți îl întreabă dacă mai este dispus să-și urmeze drumul, căci — preoții insistau asupra acestui punct — avea tot timpul să revie asupra hotărârii luate. Candidatul insistă eroic să fie lăsat să-și urmeze drumul.

Gâfâind, cu gâtul uscat, neofitul își continuă calea, singur și fără îndoială, înfricoșat. Deodată aude șgomotul unei

Sarcofagul lui Ramses III-lea la Luvru (a XX-a dinastie).

îngăduia familiei și moștenitorilor să lichideze afacerile celui dispărut.

În fine, venea cea de a treia încercare. Un triumf al mecanicii și al trucurilor. E vorba de o ușă uriașă, cu două mânere, situate în așa fel, încât atunci când erau atinse, printr-o savantă combinație mecanică, candidatul își pierde echilibrul. Două mari roți dințate începeau atunci să se învârtască și printr-o ingenioasă combinație de cabluri și pârghii, neofitul era ridicat în aer. Dacă într'un moment de prea mare spaimă, acesta făcea mișcări, care ar fi riscat să-l arunce pe sol,

o combinație și mai ingenioasă încă, intra în acțiune, făcându-l să-și recapete echilibrul. În fine, ușa se deschidea.

Marele preot, înconjurat de asistenți, venia într-o întâmpinarea triumfătorului, felicitându-l pentru curajul de care a făcut dovadă. I se dedea să bea și era declarat destoinic să înceapă pregătirea pentru revelație.

Îi mai trebuiau însă lungi săptămâni de preparare, de posturi aspre și alte încercări, discuții filosofice, tentații pe care trebuia să le înfrângă, etc. Preoții lui Isis inventaseră mii de rafinamente, pentru a pune la încercare sufletul și trupul celui care voia să cunoască misterele zeiței.

Dar care erau acele mistere?

Printr-o sinistă coincidență, toate relatările, toate schițele și notele, care vorbesc de această penibilă și nesfârșită inițiere, se opresc exact în clipa în care trebuie să se facă destăinuirea cea mare.

Teama să fi împiedicat oare pe inițiați să facă acele destăinuiri?

Sau, poate că le era cu neputință să descrie un lucru care nu exista.

Cititorul poate alege oricare din aceste două ipoteze.

HERMES TRISMEGISTOS

Un fragment dintr'un bassorelief.

Capul statuei lui Ramses al II-lea la Memphis.

căderi de ape. După cotitura unei galerii, calea-i este tăiată de apele turburate ale unui fluviu. Mai de grabă, un torent. Neofitul se aruncă în valuri și ajunge, fără prea mare greutate, la malul celălalt.

Torentul acesta nu este decât o derivație a unui canal al Nilului, al cărui debit este reglementat de un sistem ingenios de bazine.

La intrarea unei noi galerii, novicele este întâmpinat de trei soldați cu paloșe în mâini.

— Nu suntem aci spre a te împiedica să înaintezi — spun ei — ci pentru a te împiedica să revii, de îndată ce vei fi trecut de această ușă. Gândește-te bine.

Într-adevăr, atunci când un candidat ar fi renunțat la încercări, după ce trecea de această poartă, nu mai putea reveni la lumina zilei. Rămânea întreaga sa viață închisă în templu. El scria rudelor sale o scrisoare, informându-le asupra situației, iar scrisoarea aceasta, mereu aceeași pentru toți neofii, constituia un fel de act de deces, o moarte civilă, care

Citiți

„MAGAZINUL”

Publicația lumii selecte

IN CAPITALA AVENTURIERILOR

TUNUL continuă să bubuie în Extremul Orient. Războiul e în toiu, fără să fi fost declarat, iar o lume întreagă își varsă sângele pe câmpiile de luptă, depe diferitele fronturi ale Chinei. Dar războiul care a făcut ca răsăritul soarelui pe malurile Pacificului să fie mai sângeros decât de obicei, decurge aci într'un fel cu totul diferit decât războaiele dintre neamurile albe. În timp ce la periferia Shanghaiului lupta era în toiu, în localul lui Farrel lumea își vedea de treabă, cașicum nu s'ar fi întâmpnat nimic extraordinar. Într'un colț nu prea retras se afla un japonez îmbrăcat cu o eleganță voită, purtând o pereche de ochelari enormi și un guler tare, înalt și demodat, însă de o curățenie impecabilă. Cine ar fi bănuat că este vorba de unul dintre cei mai abili funcționari ai ministerului de externe al Japoniei? Cu toate acestea omul, care în aparență nu putea fi un element periculos, era unul dintre cei mai buni informatori ai marelui cartier general nipon.

M'am apropiat de el, căci îl cunoșteam încă din timpul studiilor pe care le-am făcut amândoi la Viena. Față de nedumerirea mea, profesorul Hato, acesta este numele persoanei despre care povestesc, mi-a spus:

— Țin să vă explic ce este Shanghai-ul. Shanghai-ul nu este un oraș în care oamenii se nasc, trăiesc, muncesc, iubesc, suferă, construiesc și crează ca în celelalte orașe ale lumii. Shanghai-ul nu este un port în care oamenii sosesc, fac afaceri, beau un pahar cu whisky, sărută o fată frumoasă, pierd bani și pleacă aiurea, așa cum se întâmplă în toate celelalte porturi ale lumii. Shanghai-ul este un port, un port gigantic, prin care pătrund în viața enigmatică, uluitoare, a Asiei, aventurierii tuturor țărilor, gangsteri și criminali, savanți, misionari și ocnași evadați.

Privește-l pe domnul acela care stă sprijinit în baston, lângă masa aceea. Este sir Victor Sassoon, proprietar de plantații, posesorul a câtorva milioane de lire sterline, a unei duzini de uzine, de mori, hoteluri, ziare, danciguri, cinematografe și docuri. Este cel mai puternic om de afaceri din Extremul Orient. Domnul dela masa vecină este Ciang-Ci-Tang, fostul guvernator din Canton, care atunci când a plecat în exil, a luat din greșeală cu el și tezaurul Chinei de Sud, adică vreo 25 de milioane dolari mexicani. O bagatelă! Acum își oferă serviciile Nankingului, fiind gata să restituie suma de 10 milioane de dolari. Domnul cu favoriți și părul lung, care-și golește paharul chiar în clipa aceasta, este profesorul Tucci, membru al Academiei regale italiene, care a revenit de curând dintr-o expediție din Tibet. Individul de alături este un cehoslovac, fost director al unui birou de voiaj din Paris, care a părăsit Franța, uitând să plătească vreo câteva datorii, a căror sumă totală se ridică la peste 500.000 franci. Poliția pariziană îl caută de vreo câțiva ani. Actualmente face pe avocatul în concesiunea franceză din Shanghai.

Chelnerul, care oferă foc doamnei blonde, este fostul aghiotant al baronului Ungern Sternberg, care voia să-și cucerească un regat în Mongolia. Domnul chel cu monoclu este căpitanul von Bergen, fost căpitan al husarilor din Pomerania și actualmente inspector în armata lui Chang-

OAMENI CARI VÂND NISIP, OPIUM SAU GHIULELE

Kai-Shek. Femea brună, care a intrat tocmai în clipa asta în local, este o e-vreică spaniolă, naturalizată americană, soția unui dansator uruguaian, care a fost eliberat, de curând, din închisoare. Averea ei este evaluată la 2 milioane de dolari. Cum a realizat-o? Foarte simplu. Comerț de opium, heroină, morfină și celelalte. Frumoasa englezoaică, care stă exact în fața noastră, este infirmieră voluntară într'un spital al Crucii Roșii. Câștigă 200 franci pe săptămână, deoarece lucrează în salonul holericii. Acesta este Shanghai-ul.

O vedere a Shanghai-ului în timpul atacului trupelor japoneze.

plut cu nisip. Când concesiunea internațională a ajuns sub focul bateriilor dușmane inteligentul yankeu a intrat în scenă, făcându-și o publicitate de proporții fantastice.

„Blocându-vă cu sacii noștri de nisip, nu vă mai temeți de obuze!”

„Gândiți-vă la copiii dv. și cumpărați saci cu nisip!”

Devize de acest fel umpleau paginile ziarelor din Shanghai, iar omul nostru făcea afaceri din cele mai bune. Când a aflat însă că între republica Honduras și vecinii ei, războiul este pe cale să izbucnească, s'a imbarcat imediat, spre a nu pierde ocazia să câștige și acolo averi.

Există indivizi la Shanghai, cari au început prin a vinde gaze toxice și talpă de ghetă și au terminat cu furnituri de avioane de bombardament și pilule contra desinteriei. Sunt oameni dispuși să vândă oricând, orice. Pe ei nu-i interesează nici vama, nici convențiile internaționale, nici legile sau temuta flotă niponă, care patrulează în apele Chinei. Pentru un salariu de 25 dolari pe zi și o primă care variază între 1000 și 10.000 dolari de echipaj, găsești totdeauna la Shanghai oameni dispuși să se aventureze, spre a transborda o încărcătură interzisă.

Din când în când, amiralitatea japoneză anunță că'n largul mării, într'un punct oarecare, un vapor, sau o corabie, sub pavilion necunoscut, refuzând să se oprească, a fost scufundat. Dar cine se interesează de aceste lucruri? La Shanghai, în paradisul aventurierilor, găsești totdeauna alți oameni gata pentru acest joc periculos, în schimbul câtorva sute de dolari. Prin meleagurile îndepărtate ale Extremului Orient, viața omenească prețuește mai puțin, iar dragostea pentru marea aventură este mai covârșitoare decât oriunde pe pământ.

Tip din cartierul traficantilor de opium.

La șapte sau optsute de metri departe de masa unde stăteam de vorbă cu profesorul Hato, Chinezi și Japonezi se ucideau de aproape o lună. În aceeași zi, când l-am întâlnit pe profesor, am revăzut și pe un diplomat japonez, care venise la hotelul unde locuiam și eu, spre a discuta anumite chestiuni cu doi reprezentanți ai guvernului din Nanking. Șoferul diplomatului japonez a înconjurat, vreme de două ore, hotelul, temându-se să staționeze, spre a nu fi victima unui atentat.

În mijlocul zăpăcelii infernale a raselor, naționalităților, religiunilor, obiceiurilor, legilor și normelor etice în care se sbate acest monstru cu o mie de fețe ce se numește orașul Shanghai, nimic nu este mai natural decât apariția rechinilor, atrași prin aceste meleaguri de svonul războiului sau al revoluțiilor.

Un american, care a făcut avere în Etiopia, închiriând camioane vechi armatei italiene, a sosit la Shanghai, tocmai în momentul în care răsuna primul foc de tun, iar patru săptămâni mai târziu a părăsit orașul, realizând un beneficiu net de câteva sute de mii de dolari. A avut ingenioasa idee să cumpere, pe un preț de nimic, zeci de mii de saci uzați, pe care i-a um-

SOARTA lumii se hotărăște în întineric și liniște. Centrele directe sunt situate, de cele mai multe ori, în clădiri uriașe, nu totdeauna majestuoase, în marile capitale ale lumii. Cei care se află în fruntea instituțiilor nu interesează ca indivizi, ci ceea ce conține este instituția însăși.

Sunt șapte clădiri de acest fel. Șapte porți, dincolo de care nu poate pătrunde niciun muritor de rând. Pe aceste porți ies hotărârile care pot determina pacea sau războiul, știrea senzațională sau banală, averea sau ruina, binefacerea sau catastrofa.

Care sunt cele șapte instituții? **Președinția de consiliu a imperiului britanic, biserica catolică, petrolul, măsurile și greutățile, aurul, armata japoneză și ora exactă.**

DOWNING-STREET 10

La Withehall se află capul și inima imperiului britanic. Între ministerul de război și ministerul marinei se află o mică fundătură, nu prea frecventată în zilele obicinuite: Downing Street. La numărul 10, exact în fața Foreign-Office-ului, este o poartă joasă, pătrată cum poți vedea încă la casele în stil vechi, din Londra. Frontonul este în stilul empire, purtând o lanternă și un ciocan atârnat exact în fața tăbliței, pe care este zugrăvit cu ulei alb, numărul.

Un domn distins, îmbrăcat impecabil, iese în fiecare zi pe această poartă și se urcă în automobilul care așteaptă. Abia dacă ai timp să-i recunoști trăsăturile feții. Cât cuprinzi cu ochiul nu se vede niciun agent de poliție. Cu toate acestea, este vorba de cel mai însemnat personaj al politicii britanice. E primul ministru. Uneori, în zile grele, consiliul privat ține ședință în biroul din Downing-Street. În cursul acestor discuții, nu există în odaie decât membrii cabinetului și niciun stenograf nu ia notă de cele ce se vorbește. Nu se face niciun raport nici nu există ordine de zi. E o conversație între câțiva gentlemen. O conversație care interesează însă 500 milioane oameni, răspândiți pe un teritoriu de 34 milioane kilometri pătrați. În urma unei asemenea întrevederi, s'a hotărât în ziua de 14 August 1914, intervenția Angliei în războiul mondial.

Sir Henry Deterding, fostul magnat al petrolului.

Wallstreet-ul din New-York, unde circulă toate miliardele lumii.

CAPITALA CREDINȚEI

O poartă monumentală și majestuoasă: pe aci se pătrunde spre locul unde se află mormântul sfântului Petru, în cel mai grandios monument funerar al lumii. De o parte și de alta a acestei porți se află doi halebardieri, în costume fanteziste. Ceva mai încolo, o inscripție amintește că prin aceste meleaguri s'a aflat pe vremuri cercul lui Neron și că aci și-au pierdut viața, de dragul credinței, martirii Romei antice.

Aci se află cea mai veche instituție a lumii. De aci, un bătrân, îmbrăcat în alb, vorbește, cu ajutorul radio-ului, anacronic în această ambianță, celor 300 milioane de credincioși, răspândiți în întreaga lume. De aci se vorbește o limbă unică în întreaga lume, limba celei mai înalte autorități morale care a existat vreodată.

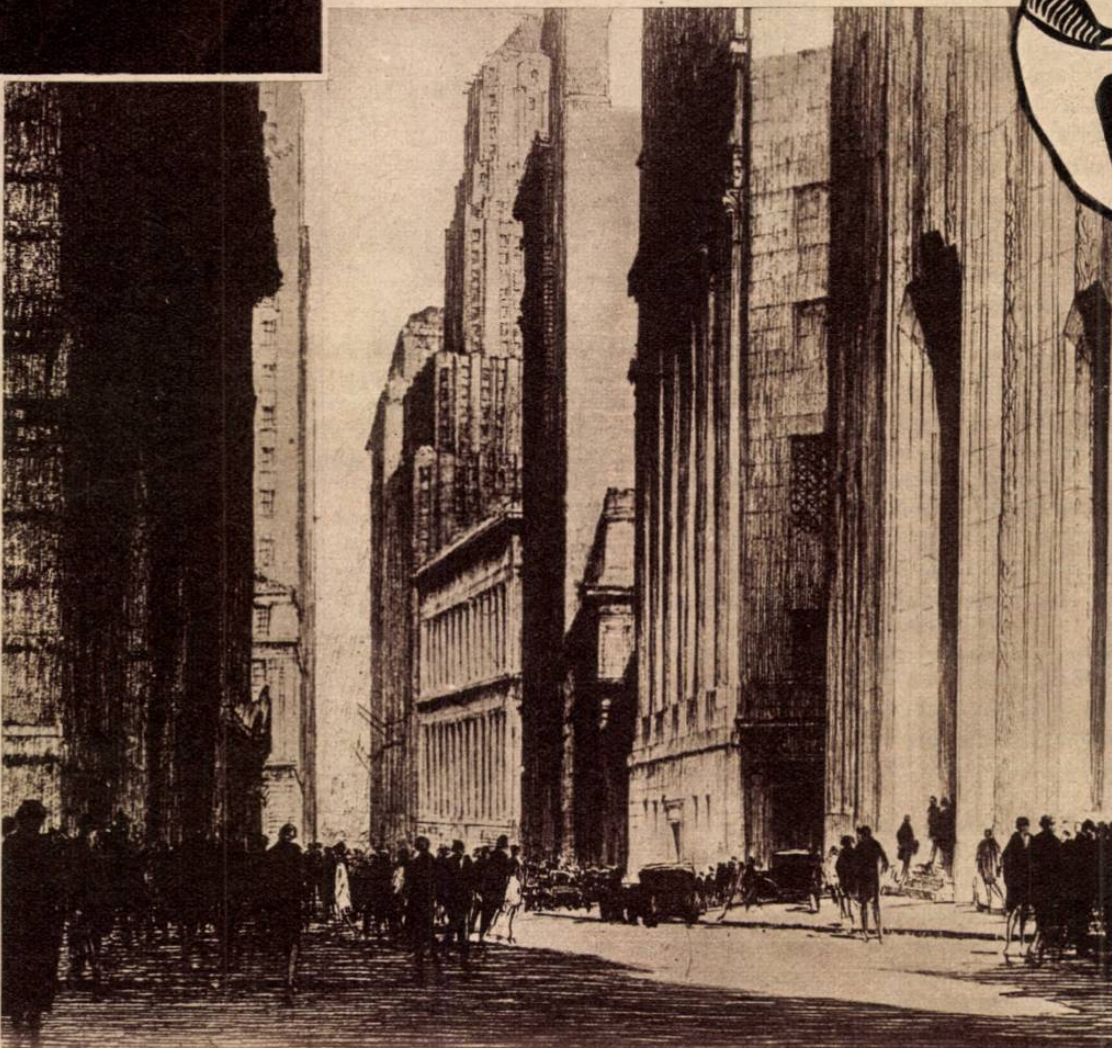
WALL STREET

Dreptul de-a intra pe ușa din Wall Street, costă vreo 12.500.000 franci. O mie două sute de privilegiați au acest drept. O mie două sute de oameni pot să lucreze cu aurul întregii Americi și cu o mare parte din aurul întregii lumi. O mie două sute de oameni se joacă cu averea, cu comori pe care le câștigă și le pierd printr-o trăsătură de condei. Privilegiile acestui grup reprezintă suma de 750.000.000 dolari. Sub controlul lui rulându-se însă miliarde și miliarde.

Vreme de cinci ore pe zi, oamenii de pe Wall Street se agită, cheltuesc, câștigă și pierde, se bucură și se întristează. 30 km. de tuburi pneumatice folosesc corespondenței, cinci rânduri de ghișee și 650 de posturi telefonice, sunt în permanentă activitate. În același timp însă, în toate colțurile lumii, telegraful și telefoanele înregistrează operațiunile financiare ale celor 1200 privilegiați, cari la un moment dat pot determina pacea sau războiul în lume.

MĂSURI ȘI GREUTĂȚI

La apropierea parcului Saint Cloud, nu departe de Place Royale, se află celebra avenue de Breteuil. La capătul ei se află pavilionul cu același nume, străjuit de o poartă veche de lemn. Oricând ai trece pe aci nu vei observa mai multă agitație ca într-o zi de Duminică. Cu toate acestea, nu este aci lăcașul frumoasei adormite în codru. Imensa clădire adăpostește numai câteva blocuri de metal, aflate

CE
7
ALE L
CARE H
RĂSE
SAU I
PACE
CRED

D. Newille Chamberlain, președintele Consiliului, părăsind casa din Downingstreet după o ședință a consiliului.

ELC
PORTI
UM
OTĂRĂSC
OIUL
PACEA
AUR,
DINTĂ

Într-o încăpere betonată și înconjurată de aparate dintre cele mai bizare. Sunt etaloanele de măsuri și greutate.

Franța este țara care a dat popoarelor sistemul metric. Cel puțin așa se susține. Singura țară din lume care n'a făcut apel la etalonul metric aflat la Breteuil, este imperiul britanic, a cărui măsurătoare este yardul.

Observatorul în care se află etaloanele, este separat de încăperile dimprejur, printr'un coridor circular. Pereții sunt făcuți dintr'o materie izolantă, care nu permite căldurii să străbată. Razele soarelui n'au pătruns niciodată în această casă de fier bizară. Dealtfel, construcția întregii odăi este foarte complicată. Este suficient să arătăm că faptul de a intra în odaia izolată, ar provoca o variație de temperatură, ce-ar influența etalonul. În consecință, în această odaie arde în permanență o flacără de gaz aerian, care menține temperatura constantă. Din cinci în cinci ani, metrul etalon al tuturor statelor este comparat cu etalonul dela Breteuil. E o treabă extrem de grea, care dă multă bătaie de cap savanților. În 1919 s'a înregistrat o catastrofă, relativă, bineînțeles. S'a constatat că mărimea etaloanelor a variat. Savanții au calculat și au recalculat datele și au constatat că singurul etalon care n'a variat, este metrul dela Belgrad, care a fost transportat cu toate acestea, în condițiuni foarte nepropice, până'n insula Corfu.

REGII PETROLULUI

În orașul Haga se află o frumoasă clădire în stil olandez, cu un aspect aristocratic și o ușă joasă de lemn negru. Aci a luat ființă, acum 50 de ani, faimoasa Royal Dutch Company, menită să exploateze zăcămintele de petrol, descoperite în Indiile neerlandeze. În birourile acestei societăți s'a remarcat, într'o bună zi, un fost funcționar de bancă, numit Henry Deterding, care fusese trimis de societatea sa, să conducă exploatarea în Indii.

Astăzi, petrolul a pătruns pretutindeni. E combustibilul cel mai însemnat, întrebuințat de căile ferate, de vapoare, în case, industrii, etc.

Fațada Ministerului de Război din Tokio.

Intrarea biroului internațional de greutăți și măsuri.

Piața Sf. Petru din Roma, unul din cele mai importante centre ale catolicismului.

Vechiă clădire dela Haga nu s'a schimbat. La etajul întâi, două uși mari duc în biroul directorial. Pereții sunt acoperiți cu lemn, iar parchetul cu covoare groase. Lumina este răspândită de o lampă de cristal, aflată în mijlocul tavanului iar în fundul odăii, un vitrou imens dă în stradela liniștită, pe care se află sediul. Un birou foarte frumos lucrat este masa de lucru a directorului general al societății. În fiecare Vineri, un avion, pornind dela Haga, îl duce la Londra, unde se află sediul renumitei Shell Company, care controlează cea mai mare parte a exploatărilor de petrol din lume. Royal Dutch — Shell Company, sunt cele mai puternice societăți de petrol din lume.

ARMATA JAPONEZĂ

Deși ar părea curios, ușa ministerului de război dela Tokio este în permanență deschisă. Deasupra ușii o mică inscripție: „Rikugun-sho” (adică Ministerul de război). O mulțime de oameni intră și ies pe aceste uși, cărând pachete sau numai plicuri. Cei cari ies, au de obicei mâinile goale. În hall-ul central, care este foarte mare, se află o masă în formă de U. Numai aci sunt primiți particularii. La fiecare ușă care duce în birouri se află un ofițer su-

răzător, care împiedecă pe îndrăzneți să pătrundă mai departe. Pe masa din mijlocul hall-ului, mulțimea depune ofranda de aur, destinată sporirii fondului de război. Fiecare primește, în schimbul obiectului donat, o chitanță. Pentru fiecare dar, ofițerul de serviciu, are o mulțumire. Se înclină adânc, surâde și semnează chitanța.

Japonia se află în stare de război. Intreaga țară freamătă unitar. Dela ultimul locuitor până la primul samurai, fiecare înțelege să-și dea obolul. Fiecare face dovada dragostei sale de patrie, sub privirile reci și poruncitoare ale portretului Mikado-ului, aflat pe unul din pereți.

CÂT E CEASUL

Ușa a șaptea. S'ar părea că este titlul unui roman detectiv. Pe ușa aceasta nu pătrunde nici un particular.

E ușa care străjuiește intrarea observatorului dela Greenwich. Credem că nici nu prea există oameni cari să-și exprime curiozitatea să viziteze instalațiile din interior. Nici n'ar fi primiți, căci aparatele sunt sensibile și s'ar putea strica. În birourile liniștite, lucrează o sumă de savanți blânzi și cu totul în afară de sbuciumul cotidian. Cine-ar crede că aci se hotărăște fiecare clipă a lumii. Toate ceasurile, aflate oriunde pe întinsul pământului, se orientează după pendula dela Greenwich. Pe aci trece meridianul 0, aci ora poate fi ora zero, zero minute și zero secunde. Aci este începutul și sfârșitul măsurătorii timpului pe pământ.

Cerșetorii DE PROFESIE

EI SE CONSTITUE IN ASOCIAȚII ADVERSE IN CONTINUĂ LUPTĂ

STRADA mea frumoasă, chiar cochetă, este invadată de „romi”. Cum se ridică soarele sus, își fac apariția unul câte unul. Copii, bărbați, femei, investmântați în zdrențe, târind în picioare resturi de încălțăminte culeasă de prin gunoae. Ei prind să te ia în primire dela stația de tramvai și nu poți rezista să nu-ți dai zilnic obolul. Vezi o țișăncușe aproape goală. Ochii ei de tăciune au o dulceață deosebită. Bagi de seamă că sub un fel de surtuc țe-i servește ca haină, n'are măcar cămașe... O ieși acasă să-i dai vestimente călduroase. Pleacă sburdând de bucurie ca a doua zi s'o întâlnești tot desbrăcată.

— Ce-i fetițo, unde-s lucrurile care ți le-am dat?

Două dintre cele mai periculoase „membre” ale asociației cerșetorilor de profesie.

Zilele acestea a apărut un om într'un fel de cărucior. Pare să aibă picioarele tăiate dela glesne, căci le ține vârte dedesupt învălătucite în postav. Realitatea poate să fie alta: Nimeni nu l-a cercetat, ca să vadă dacă are deaface cu un înșelător.

Tot pe strada mea, își are locul ei obicnuit la ora prânzului, o femeie cu picioarele strâmbе, un bărbat căruia îi lipsește o mână din umăr, un altul apucat de câte ori treci pe lângă el de un soi de tremurici și un bătrân. Acesta din urmă este singurul care merită ofranda publică. Nu cere, șoptește un umil „să trăi!”.

Vocea îi este stinsă, ca de pe alt tărâm. E un mușteriu vechi al străzii. În toamna ce-a trecut am stat cu el mai mult de vorbă.

— Nu cred s'apuc primăvara, cuconiță. E greu să stai în frig, când n'ai haine călduroase.

Iată că iarna și-a arătat colții, cu un ger la Bobotează de crăpau pietrele și moșul n'a trecut pe celălalt tărâm. Poartă în cap două pălării. O mână miloasă i-a făcut dintr'o plapumă veche un cojocel. Nu supără pe trecători

Un bătrân care cerșește. După plânsul lui prefăcut, care seamănă mai mult a răs, recunoști că ai de-a face cu un cerșetor de profesie.

— Apoi cuconiță, dacă mă vede lumea îmbrăcată nu mai capăt niciun gologan. La braț poartă acum un coș. Conținutul e acoperit cu un jurnal. Dau la o parte ziarul. Șoșoni, pantofi, rochii în bună stare ies la lumină.

— Mi le-a dat fata d-lui general.

Mai încolo, o femeie în vârstă stă curbată, cașicum ar purta pe umeri o cocoașe. Intinde și ea mâna, cu un miorlăit prelung, ce-i schimonosește fața cu ochii migdalați.

— Mai poate face treabă bătrânica?

— Ceva putere tot mai am... Un vărui, un spălat pe jos.

O iau cu mine. Femeea merge repejor, devenind deodată cu câțiva ani mai tânără. Când intră în casă nu mai are urmă de cocoașe.

— Mai adineaori parcă erai altfel, femeie?

— Ne mai facem și noi cum putem, ca să iasă o pâine. Așa bătrână nu-s. Anul ăsta la culesul porumbului, împlinesc patruzeci în cap.

Credeți că noua venită s'așează la muncă? Cere amănunțit deslușire asupra lucrurilor ce trebe să îplinească, făcându-și un preț convenabil chiar pentru un obraz subțire. Nici nu stai de vorbă și ea abia așteaptă ca să-și ia locul în stradă ținând calea trecătorilor.

Un tânăr care boceste în colțul străzii, înduplecând trecătorii. O fi făcând și el parte din asociație?

în fiecare zi. Părăsește casa doar când atmosfera e mai prielnică.

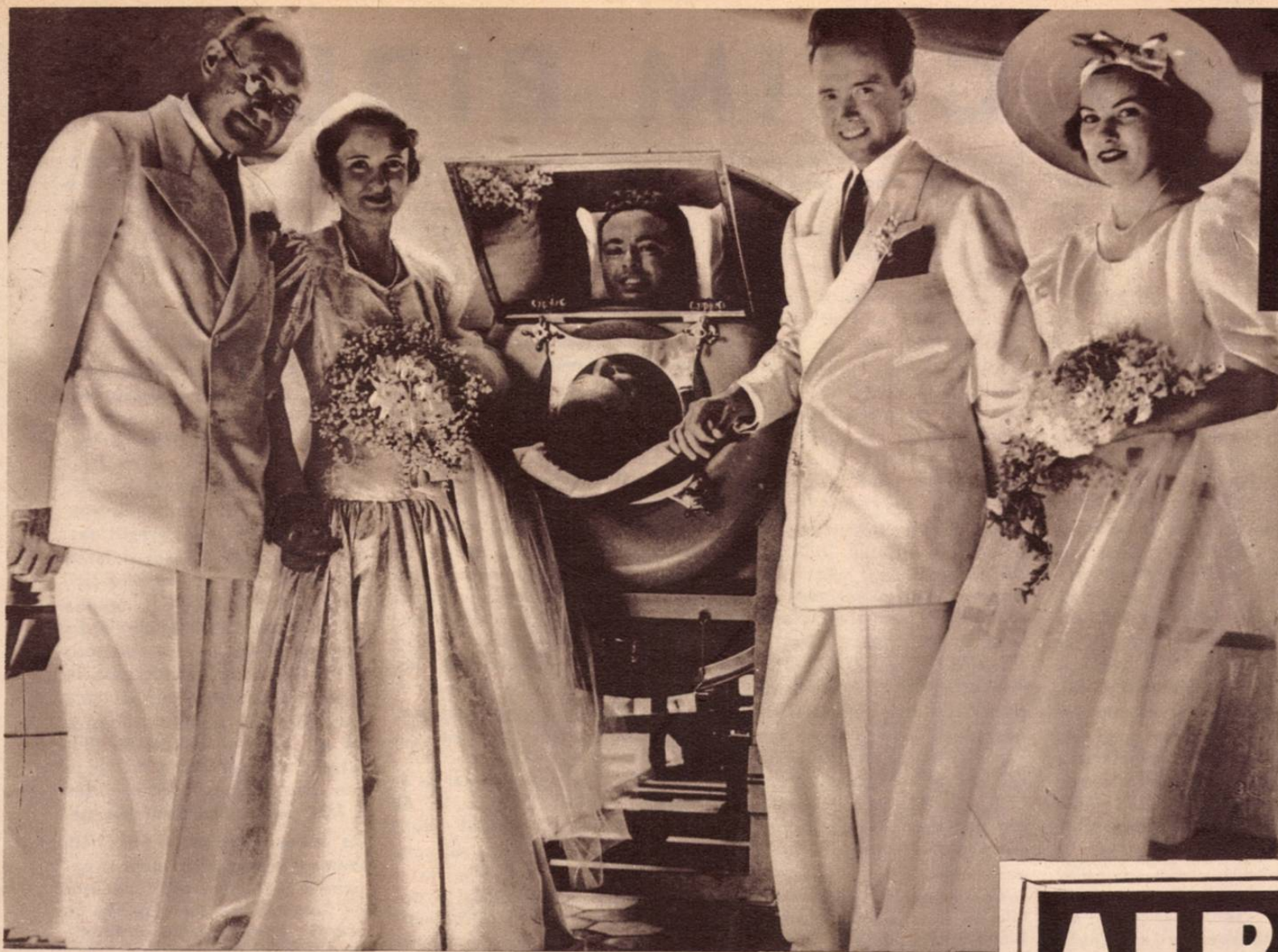
Atunci, dacă a isbutit la vremea prânzului să-și strângă cât socotește că îi ajunge, pentru lemne și hrană, nu mai iese un timp...

S'a întâmplat însă ceva deosebit zilele acestea.

Pe stradă a apărut un individ, care dându-se drept polițist, le-a atras la toți atenția să-și mute domiciliul. Oamenii noștri nu s'au lăsat intimidați, dar a doua zi și-au găsit locurile ocupate cu alți tovarăși de breaslă. Au urmat certuri, întovărășite de sudălmii și imbrânceli. Femeile s'au și părut. A fost o zi seacă, fără o lețcae venit. A doua zi s'a petrecut același lucru. Acum însă s'a restabilit ordinea. Cerșetorii fac cu schimbul — într'o zi unii, într'alta ceilalți. Trecătorii dau, căci locuiesc în vile elegante și le vine totul mai ușor la îndemână. De ce să-și întunece mulțumirea îngreunându-și conștiința, care-ți cere să fii bun față de cel în lipsă... Cine nu e bun când nu-l costă mare lucru. Cu un leu în buzunar sau fără el e același lucru. De aici a luat avânt breasla cerșetorilor. Dar leul pus cu grije deoparte zi după zi și înmănat celor de cuviință poate săvârși minuni.

Spitale, aziluri, cantine își vor înălța zidurile și cel în suferință, sau care nu mai poate munci, va veni acolo. Iar strada va fi scutită de un spectacol deprimant, desgustător.

MARGARETA NICOLAU

Omul cu plă- mânul de oțel a fost martor la o cununie

Fred B. Snite, fiul miliona-
rului american, care de luni
de zile trăiește într'un plă-
mân de oțel, a fost martor
la cununia surorii sale.
Fotografia noastră înfățișea-
ză dela stânga spre dreapta:
Fred B. Snite senior, tatăl
bolnavului, Mary Loretta Sni-
te, mireasa și sora lui Fred
Snite Jun. Fred Snite Jun.
(centru) ginerele, Mr. T. J.
Dillon și una dintre domni-
șoarele de onoare la nuntă.

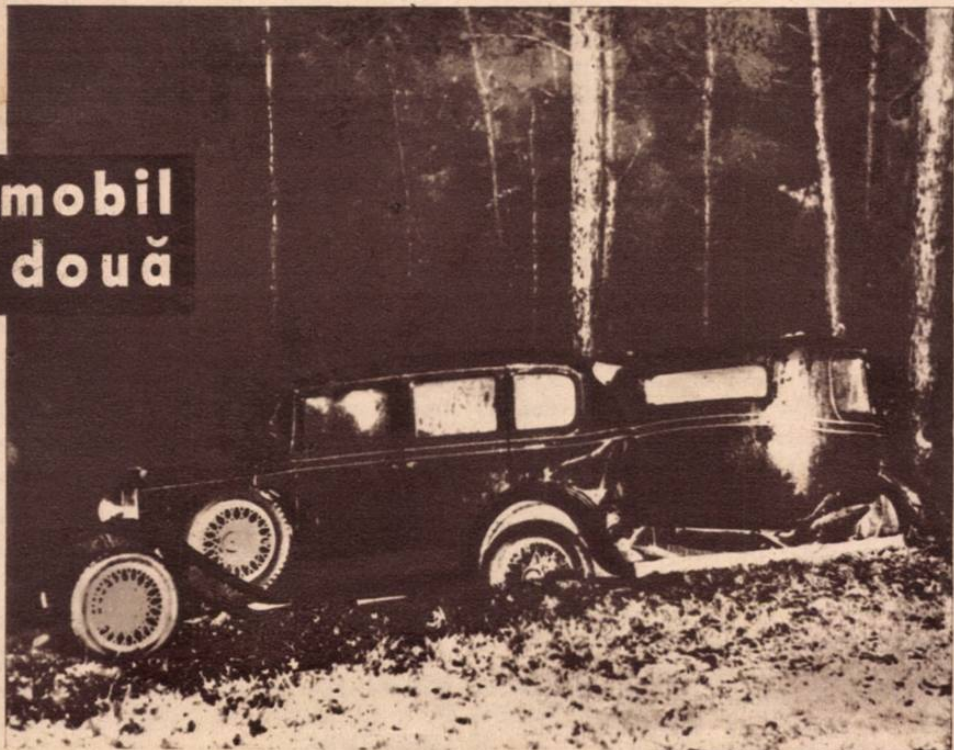
Un nou tip de avion de pasageri în Statele Unite

Cunoscutul con-
structor american
de avioane, Otto
W. Timm din Los
Angeles, a con-
struit un nou avion,
la care spațiul re-
dus este foarte bi-
ne întrebunțat. A-
paratul are un trun-
chiu solid și în lo-
cul trenului de ate-
risaj are roțile
foarte groase, din-
tre care una în
față. Cu toate că
are mult spațiu
pentru încărcătură
avionul cântărește
mai puțin decât ce-
lelalte avioane de
aceleași dimensiuni
și este acționat de
două motoare de
câte 425 HP.
În fotografia noas-
tră, constructorul
american de avi-
oane, Otto W.
Timm, în fața
noului său avion.

Un automobil taiat în două

Un automobil în
care se aflau trei
persoane, a dera-
pat, la Cape Cod,
izbindu-se de un
pom, care căzând
peste el, l-a spinte-
cat în două. Pasa-
gerii au scăpat nu-
mai cu mici leziuni.
Fotografia noastră
înfățișează auto-
mobilul spintecat
în lungime. Un ac-
cident foarte rar
și curios!

ALBITURI

ABSOLUT GARANTATE!
CEA MAI MARE SPECIALITATE

**LA VULTURUL DE MARE
CU PESTELE ÎN GHIARE**

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACA 1 STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

DE CE NU CITIM BIBLIA?

I.

BIBLIA CA LITERATURĂ

DACĂ în alte țări Biblia e o carte cetită, nu e tot așa și la noi. Încă și alte țări sunt, mai luminate ca a noastră, unde Biblia nu este cetită în deosebi.

Aceasta se întâmplă în țările ortodoxe și catolice. Mult mai cetită e în țările protestante.

De ce însă nu este cetită în țările pomenite? Din pricină că e privită ca o carte religioasă. De oarece necredința și nepăsarea față de religie a bânțuit mai mult în țările catolice, de unde s'au molipsit și cele ortodoxe — odată ce s'a știut că Biblia e o carte a credinței, duhul vremii s'a simțit străin de ea și deci nu s'a mai îndreptat către ea spre a o ceti. Cu totul altfel a fost în țările din tulpina germanică sau în cele anglo-saxone. În acestea, încă nu de mult s'au înființat societățile biblice, care lucrează cu spor pentru răspândirea Bibliei până în ziua de azi. Totuși și în țările nepăsătoare către Biblie s'ar ceti mai mult, dacă cetitorii care cetesc alte scrieri ar afla despre Biblie și altceva decât ce li se pare lor.

În adevăr, Biblia este carte religioasă, dar mai este și altceva. Luată numai ca mărturisire a credinței în Dumnezeu, ca înțocmire și îndrumare a vieții sub umbratul lui Dumnezeu, se poate ca ea să nu îmbie spre a fi cetită de omul care crede că nu are nimic de căutat în ogoarele credinței. Totuși Biblia nu este nici numai istorie, cum socotesc unii, de o iau ca o istorie a poporului evreesc, nici nu este numai o carte a credinței.

Se înțelege, luată în adâncul ei, ea este Legea credinței, ea este suflarea credinței religioase peste omenirea întreagă. Dar tocmai prin aceasta ea are și răsfrângeri puternice în toate laturile vieții omenești și tocmai de aceea ea poate da colț și îmboldi în multe alte ogoare ale vieții insului și obștii.

Ce fel de scrieri au azi trecere în lume? Spre ce se îndreaptă omul mai mult, când îl prinde gustul sau dorul de a ceti ceva? Spre cartea literară. Aceasta se bucură de cinste, e pomenită în felurile taifasuri ale oamenilor. Îndată ce iese la iveală una din ele, ziarele o pomenesc, este descusută în amănunțimi, este pusă în cumpănă cu alte cărți de același soi, se scrie apoi despre ea în cărțile de critică literară și așa cartea de acest soi este cea care stă mai mult în văzul și vorba oamenilor. Deci n'ai decât să le spui, să-i încredințezi despre cutare carte că e o lucrare literară și pe calea aceasta mai degrabă poți să-i câștigi s'o citească.

Acum ca să venim iar la Biblie, dacă lumea rece către religie ar ajunge să vadă în Biblie o carte literară, e de așteptat că atunci s'ar îndemna spre ea mai mult ca de obicei. Dar

este Biblia o carte literară? Este și încă cum! De aceea, dacă este vorba s'o facem a fi cât mai căutată și mai cetită, trebuie s'o înfățișăm și din această latură.

Dar cum ar putea fi Biblia o carte literară, dacă lumea trecută prin școală cam știe ce cuprinde ea, după cărțile de Istorie Sfântă, după povestirile biblice, care se predau în școală? Știe, dar numai așa, ca prin oglindă, în gâcitură, cum spune Sf. Apostol Pavel (I Corinteni 13, 12). Nu știm lucrurile, în tot firul lor, în plinătatea și cu limba lor. Cine însă se apropie de Biblie de dreptul trece prin zvâcniri ale inimii care sunt în totul netăgăduite bogății literare. În adevăr, ce avem în literatură? Il avem pe om, așa zicând, spintecat și desfăcut în toate măruntaiele lui, încât să-l poți vedea și cunoaște suflărește în toate încheieturile lui. Literatura îți destăinuiește toate tresăltările și zbuciumările omului, în cele mai negândite trăsături suflărești ale lui, în frământările, bucuriile, dărușile, întristările, necazurile, luptele și biruințele sau înfrângerile lui. Din pricina aceasta, literaturile niciodată nu sunt ceva rece, ci sunt tocmai scrisul care vorbește mai adânc inimii omenești. Ne vedem în ea pe noi înșine sau pe ai noștri cei mai de aproape. Aceasta ne câștigă inima și ne mișcă. În scrierea literară nu mai avem lucrurile puse pe calapodul cărții, ca la scrierile cu multe capitole, paragrafe, împărțiri amănunțite, așa cum vedem în cărțile obișnuite de istorie sau în altele de felul acesta. Scrierea literară este mai slobodă, mai așa cum îl vedem pe om neîncătușat, cu vorba noastră obișnuită, iar nu așa cum se cere când te afli în fața obștii și vorbești ca la carte sau ca la slujbă.

De oarece scriitorii literari ni-l destăinuiesc pe om în toate coturile lui și-l vedem așa cum este, ei ne sunt ca niște analiști, adică desfac lucrurile în toate Țele lor și ne fac să le vedem mai deschis și mai adânc decât la alții. Din pricina aceasta, scrierea lor este mai apropiată de noi și mai înțeleasă. Ceeace, de pildă s'ar putea desfășura într-o carte de cercetare sociologică, sub numele de „Chestiunea socială”, cu priviri adânci filosofice despre Țele care se împletesc și cârmesc mersul vieții obștești, se poate așterne frumos și tacticos într'un roman și ai aceeași stare de lucruri, înfățișată mai viu și mai ușor la urmărit. Așa sunt romanele lui Emile Zola. Ele ne pun în chip de povestire ceea ce altfel se putea desfășura în capitole filosofice. E altceva dacă cercetarea făcută de el e dreaptă. Ca metodă însă, ea este cea a scrisului literar, pentru a face cele desfășurate mai înțelese și mai ușoare de urmărit.

Dar în Biblie tocmai că-l găsim pe om înfățișat în felul acesta, în toate culmile și scaderile lui. Il vedem când suit până la Dumnezeu, la înălțimile

cum nu s'a mai suit om pe pământ, când scoborit până la iad. Dacă este vorba să te simți înălțat cu el, dar și scoborit tot cu el, îl găsești astfel în Biblie.

Înima ta se scârbește cu Cain, dar se înalță cu Iosif; se turbură cu Irod, dar se mângâie cu dreptul Simeon. Unul se neliniștește cu ivirea lui Isus, altul se umple cu toate fericirile. Atunci, împăcat că a găsit culmea fericirii, rostește el cuvintele care răsună până azi: *Acum slobozești pe robul tău, Stăpâne, după cuvântul tău în pace, că văzură ochii mei mântuirea ta...* adică: Acum, Doamne, poți să-mi dai drumul să mor, că am gustat fericirea care nu mai poate fi întrecută de alta.

Așa este Biblia. În ea îl găsim pe om cu toate sușurile și pogorășurile lui, ca inger sau ca drac. De aceea cetirea ei și este atât de cuceritoare pentru omul care a cunoscut-o și a gustat din ea; de aceea un bărbat învățat ca *Hermann Menge*, care cetise toate scrierile însemnate ale Grecilor și Romanilor, a rămas uimit când a cetit Biblia și a spus și a mărturisit viu că Biblia le întrece pe toate, că nu mai este carte ca ea, că numai ea te covârșește, cum nu este în putința altor cărți.

Un profesor al nostru din Craiova, Cosmoc, mort tânăr înaintea războiului, îmi spunea odată: *Vai! ce frumoasă este Biblia! Cetise atunci Mica Biblie, adică povestirea mai scurtată a Bibliei, ieșită de sub tipar atunci și era uimit de frumusețea ei. El o gustase nu numai ca scriere religioasă, ci și ca lucrare literară. Asta înseamnă vorba lui „Ce frumoasă este Biblia!”* Deci dacă lumea noastră ar ști că Biblia poate fi gustată și în felul acesta, că ea nu este numai o carte pentru preoți și călugări, ar fi de așteptat s'o vedem apropiindu-se de ea mai mult. De aceea și trebuie să-i arătăm amănuntele pentru a cunoaște Biblia și din latura aceasta.

II.

BIBLIA ÎN LITERATURĂ

Puterea Bibliei ca scriere literară se poate dovedi prin scriitorii care au sorbit dintr'însa. Avem astfel de scriitori, care atât s'au îndestulat cu dânsa, au găsit în ea atâtea aluat pentru scrisul lor literar, încât o putem numi o adevărată cămară și comoară pentru scrisul literar.

Cine s'ar gândi, de pildă, ce este *Divina Commedia* a lui Dante? Ea este nimic altceva decât o parte din Biblie, așternută în poezie prin măiestria unui scriitor bogat înzestrat. Ea este o scriere literară lucrată pe urzeala Apocalipsei din Biblie și adăogată cu scilipirile minții pătrunzătoare a scriitorului.

Dar urzeala ei este după Biblie. Scriitorul a împletit Țele ei după cugetarea sa bogat înzestrată și ne-a dat o desfășurare literară a unei părți din Biblie. Ar fi făcut el aceasta, dacă ar fi fost

străin de cugetarea creștinească, dacă n'ar fi cunoscut Biblia? Se înțelege că nu. La fel se poate spune despre multe alte scrieri de aceeași măsură ale marilor scriitori care ne-au dat mărețe poeme biblice.

Dacă cineva ne-ar spune că: Eh! aceasta a fost trăsătura credințioasă a vremurilor cari au fost, dar mai poate fi Biblia o vână de sorbire și însuflețire pentru scriitorul din vremea de azi?... De ce nu? i-am răspunde noi. Dacă Biblia este o carte de suflăre, în care vedem ființa omenească în frământările ei de totdeauna, cu slăbirile, dar și cu oțelirile ei prin Dumnezeu, cum să nu fie ea o carte nu numai dumnezeiască, ci și adânc omenească! În ea îl vezi pe om în toate largimile și îngustimile lui. Tocmai prin aceasta ea este o carte literară și deci de preț pentru cetitorul cel mai ales din orice vreme.

Dar să nu ne oprim numai la aceste socoteli teoretice, ci să vedem dacă și în fapt avem scriitori din vremea de azi care se însuflețesc din Biblie. Iată, avem. Este o plăcere și o datorie a vorbi și despre ei, fiindcă putem aduce o nouă dovadă despre minunția Bibliei ca scriere de mare bogăție și adâncime literară.

Germania de azi are un vestit scriitor, care a luat din aluatul Bibliei, pentru a-și plămădi câteva din romanele sale. Este vorba de cunoscutul scriitor *Thomas Mann*.

El a alcătuit o scriere croită pe 3 volume. Cea dintâi este *Istoria lui Iacov*; a doua este *Tânărul Iosif*; a treia, care e în lucru, va purta numele de *Iosif în Egipt*.

În povestirea biblică despre Iosif și frații săi, *Thomas Mann* a găsit un prețios aluat pentru a fi lucrat mai departe prin măiestria literară, despre care putem spune că sunt însăși Biblia, îmbrăcată în chipurile literaturii. Numai pomenim aceasta, fiindcă va trebui să vorbim despre ele altădată mai amănunțit.

Parcă scriitorul rus *Merejkovski* a făcut altfel cu multe din scrierile lui! El este în mare măsură tributar către Biblie.

Dar ce vom spune despre scriitoarea engleză *Maria Corelli*? Ea este o scriitoare care s'a însuflețit din Biblie nespuse de mult. Toate romanele ei sunt puternice dovezi în această privință. Pe unul îl avem dat pe românește, *Varava*, prin osteneala Părintelui *Ludovic Cozma* din Galați. Dar mai sunt multe altele, de care nu se pomeneste la noi. Va trebui odată să se scrie și despre ele, pentru a se vedea ce comoară nesecată are la îndemână scriitorul care folosește Biblia. Câte laturi necercetate are ea, din care nimenea încă nu s'a gândit să scoată ceva până acum!

III.

BIBLIA LA INDEMÂNĂ SCRITORILOR ȘI A CETITORILOR DE LITERATURĂ

Așa fiind, nu ne miră că în țara

Bibliei, care este acum Anglia, a ieșit de curând la lumină o carte care să înfățișeze Biblia și din acest punct de vedere.

Luând în seamă gustul omului de azi pentru literatură, i-a pus înainte o Biblie lucrată pe această urzeală. Catalogul tipăriturilor engleze pe Decembrie trecut, ne vestea ieșirea de sub tipar acolo a unei cărți mari, cu numele de: „Biblia lucrată pentru a fi cetită ca literatură” (*The Bible, designed to be read as literature*). Încă n'o avem în mână, dar când o vom dobândi, vom avea mai multe de povestit despre ea, pentru a largi și întări mai amănunțit cele înșirate aici.

Deocamdată însă s'a putut vedea și așa o nouă față a bibliei. Ea este, pe lângă ce am mai scris altădată, și o carte care se poate împleti bogat și rodnic cu cele mai alese din dorințele noastre de azi. Suntem iubitori de literatură? tocmai Biblia ne va fi cea mai prețioasă pârghie, cum a fost pentru *Hermann Menge*.

De aceea trebuie să ne dăm seama că pentru noi este o pagubă că trecem atât de ușor pe lângă Biblie, că o privim ca o carte numai pentru o tagmă de oameni, când ea este slujitoare și ajutătoare tocmai în latura cetirilor care ne ispitesc pe noi mai mult. Ne înșelăm grozav însă când alergăm după atâtea altele și lășăm Biblia să fie cetită de alții. Prin aceasta însă, ne închinăm la înocierii care nu pot sta măcar în umbra Bibliei și ne îndestulăm deci cu lucruri pieritoare, când ne putem adăpa la cele nemuritoare.

Iată pentru ce este o datorie de a tot stărui în aceste desfășurări, pentru a deschide ochii multora și a-i hotări să se adape la izvoarele vii ale sufletului și să vadă chipurile care s'au suit până la cele mai mari înălțimi ale vieții omenești. Să pornească cetitorul nostru măcar pe calea ocolită, de a ceti scrierile care s'au adăpat din Biblie, cum sunt cele pomenite ale lui *Thomas Mann*, și va încerca prin el însuși ce puternic trebuie să fie izvorul, dacă atâția mari scriitori au avut de unde scoate și tot scot și nu mai isprăvesc.

Va trebui să tot izbim și noi, ca Moisi cu toiagul în stâncă, adică în stâncă răcelii atâtor inimi dela noi, pentru că izbucnească și din ele apa din stâncă uscată, așa cum i s'a întâmplat lui Moisi. Vom fi și noi fericirii care să vedem cum inimile reci se acopăr de rouă sfântă pentru a cunoaște Biblia și a se fericii de ea?

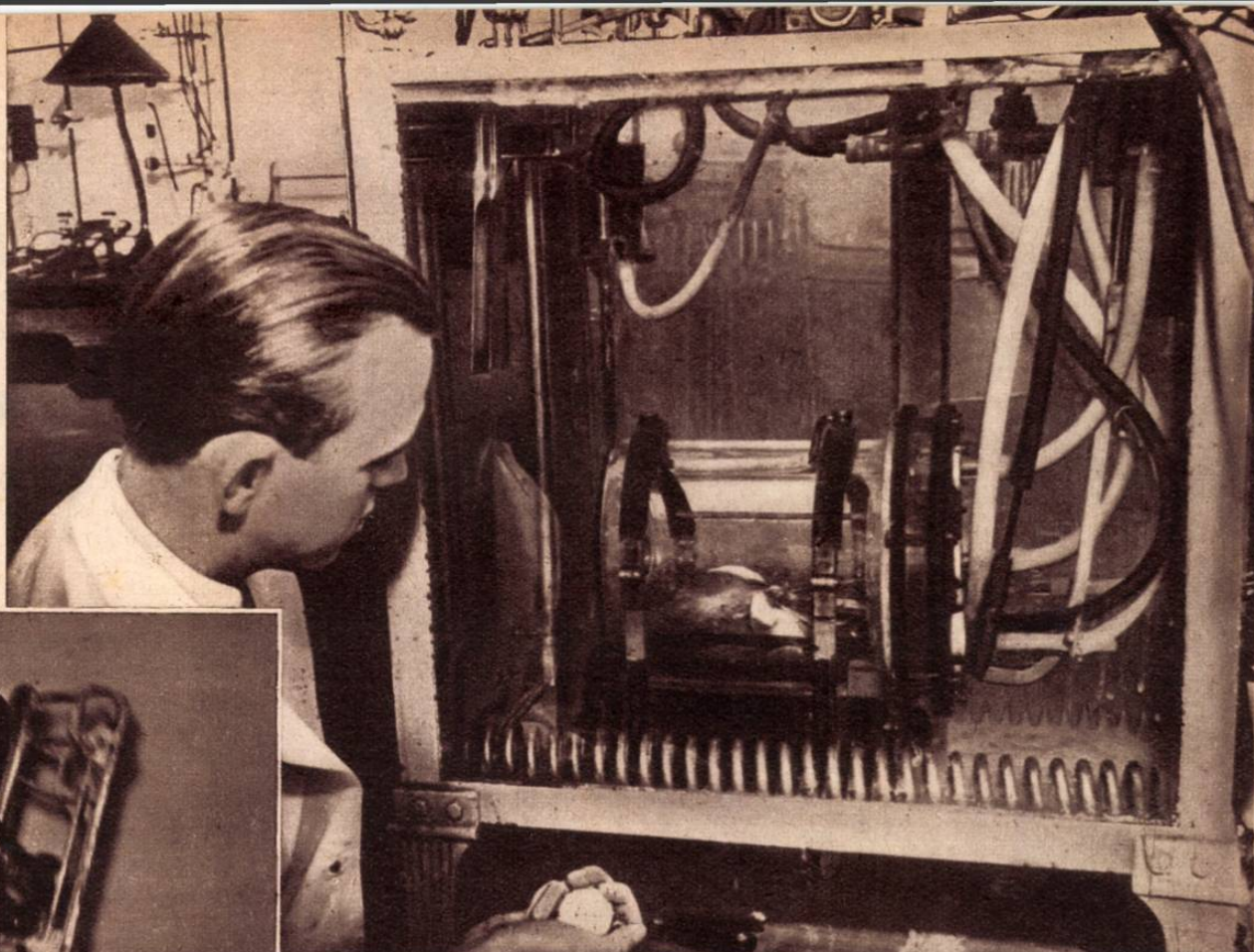
Vor gusta-o ca literatură, iar apoi vor trece mai departe, pentru a cunoaște păcatul și mântuirea prin Iisus Hristos. Călea ocolită îi va duce tot la izvor și se vor răcori prin ea. S'o încerce deci pe aceasta, prin atâția scriitori care au gustat și s'au întrăripat!

Arhim. SCRIBAN

EXPERIENȚE FĂCUTE CU INIMA ȘI PLĂMÂNII INCĂ VII AI UNUI CÂINE

→ În institutul biologic al universității din Minnesota (U. S. A.), se păstrează, într'un aparat complicat, inima și plămânii încă-vii ai unui câine. În sângele ce circulă în inimă, se introduc chimicale și se analizează efectul lor. Inima și plămânii se găsesc într'un tanc hermetic de sticlă, care menține mereu aceeași temperatură.

Fotografia noastră înfățișează pe unul din asistenții universității Minneapolis, în fața aparatului care conține inima și plămânii câinelui.

OPISTĂ DE BOB PE SCENĂ!

La Coliseum din Londra, un acrobat execută o acrobație foarte riscată, pe o pistă de bob, imitată după Cresta Run din St. Moritz. În coborîrea vertiginoasă cu săniuță, el execută și o săritură în aer, aterisând apoi iar, spre a-și relua coborîșul vertiginos.

Fotografia noastră înfățișează pe Karl Leinert, acrobatul de bobsleigh executându-și saltul pe săniuță, în Coliseum-ul din Londra. →

Un om în vârstă de 108 ani a fost angajat cântăreț într'o orchestră de jazz.

O orchestră londoneză de jazz a angajat un cântăreț mathusalemic. El se numește Mr. Alfred Arnold, are 108 ani și în tinerețe a luat lecții de canto la profesorul renumitei cântărețe mondiale Jeny Lind. Ca băiat, a fost invitat la ceai la Charles Dickens.

Fotografia noastră îl înfățișează pe cântărețul de jazz Mr. Alfred Arnold, în vârstă de 108 ani, cântând la microfonul orchestrei Joe Loss, într'un local din Londra. ↓

← O cântăreață de varieté, o politiciană și o pianistă au fost decorate de regele Angliei cu medalia „Commander of the British Empire”

Săptămâna trecută au fost chemate la Buckingham Palace, de către Regele George al Angliei, cântăreața de varieté Miss Gracie Fields, politiciană Mrs. Clara Fyfe și pianista Miss Harriet Cohen, spre a li se oferi medalia „Commander of the British Empire”. Medaliile au fost acordate în cadrul darurilor regale pentru Anul Nou.

Fotografia noastră înfățișează, dela stânga la dreapta : Miss Harriet Cohen, pianista ; Mrs. Clara Fyfe, politiciană și Miss Gracie Fields, cântăreața de varieté, părăsind palatul Buckingham.

CĂLĂTORIE în MEXIC

(Urmare și sfârșit)

În partea de Sud a lui Rio San Juan, s'au desgropat ruinele unui templu al lui Quetzalcouatl, împodobit cu bogate sculpturi și acoperit de ierburi și lavă. Tot din acele timpuri datează și piramida dela Cholula, pe care se ridică un templu din timpul colonizării spaniole. De aci porneau două mari șosele spre Est și Sud: una spre Anahuac Xicalanco (pe lângă Boca de Términos, aproape de granița ținutului Maya) și una spre Anahuac Ayotlan, fâșia de coastă dela Soconusco, atât de cunoscută azi pentru cultura sa de cacao.

Dintre multe alte piramide cităm pe acea dela El Tajin, lângă Papantla, în statul Vera Cruz, ale cărei scări sunt des întrerupte de nenumărate nișe.

În timpurile vechi, Colhuacan trecea drept metropolă pentru Mexicul-Tenochtitlan. Feeric trebuia să fie aspectul acestui oraș, care așezat pe insulele nisipoase ale lacului sărat dela Tetzaco, este traversat — asemenea Veneției — de nenumărate canale. La intrarea lui Cortez în Mexic, la 8 Noembrie 1519 d. Chr., orașul număra 300.000 locuitori; adică o treime din numărul populației de azi. Abia dela colonizarea spaniolă datează, în lumea nouă, animalele domestice europene; în primul rând calul, apoi vitele, caprele și oile. Spaniolii au fost cei cari au descoperit minele de argint și abia pe la începutul secolului al 16-lea există în America o istorie scrisă cu litere europene.

Odată cu cuceritorii spanioli si-a făcut intrarea în Mexic și biserica catolică. Călugării franciscani au fost primii profesori, primii istorici, primii, apărători ai atât de încercatei populații indiene.

Cea mai veche biserică din acele timpuri se mai găsește și azi încă, la Tlaxcala. Ea datează din anul 1521.

5 guvernatori și 62 de vice-regi au domnit în Mexic. Foarte important pentru acel timp era faptul că o treime din argintul care circula în Europa, în secolul 18 și 19, provenia din Spania. Domnia spaniolă a durat trei secole.

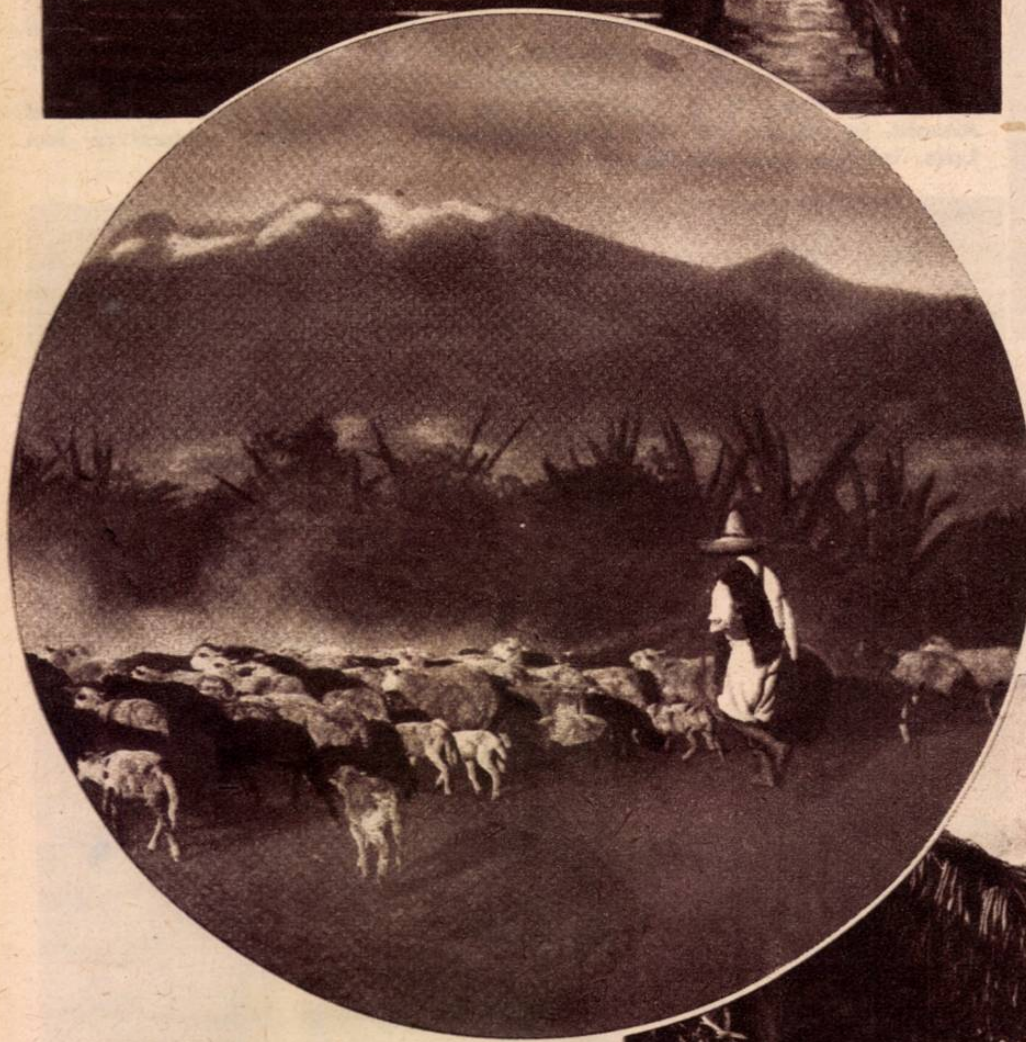
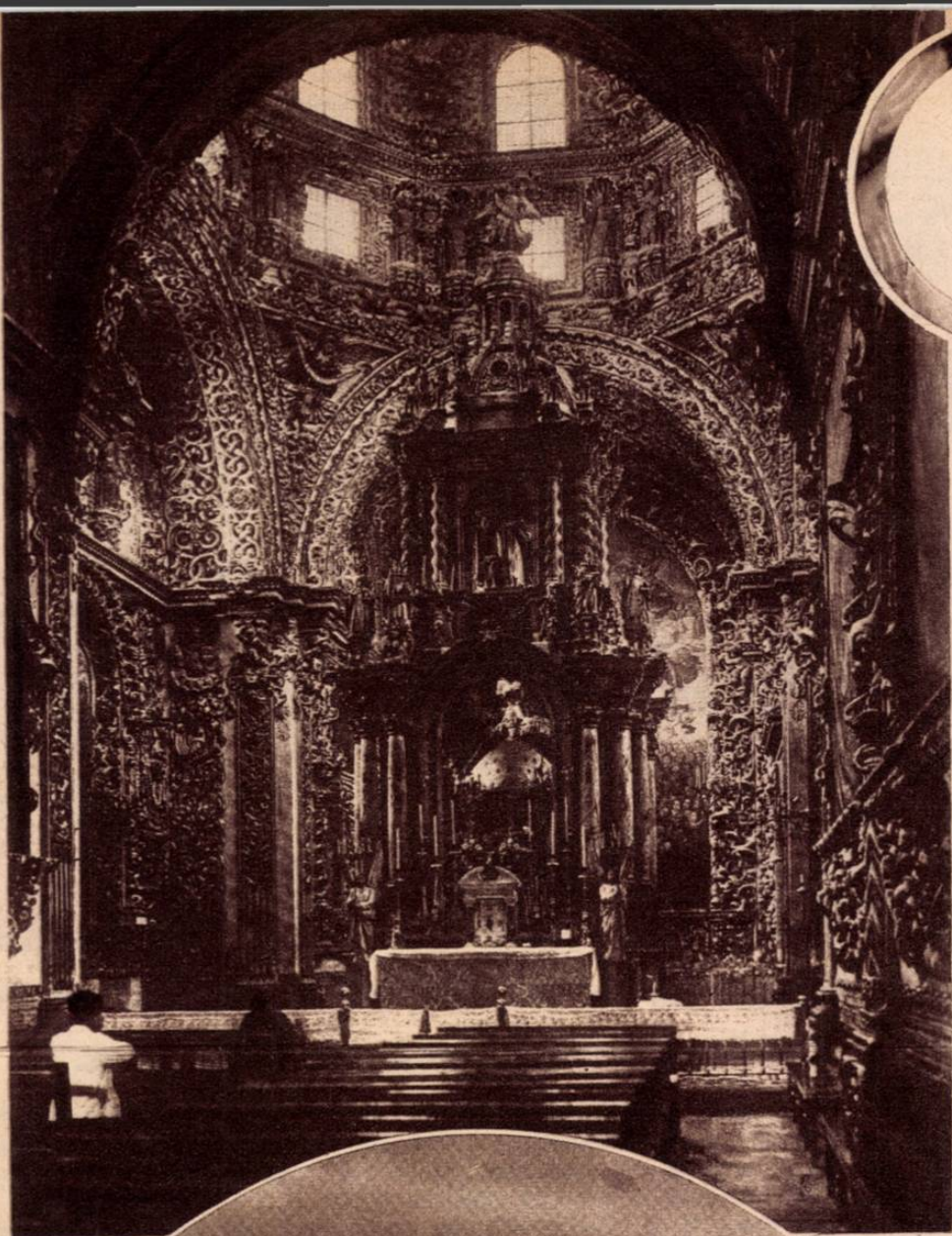
Neînțelegeri în chestiunea moștenirii tronului spaniol, exemplul dat de despărțirea Statelor Unite ale Americii de Nord de Anglia, au dus, în 1810, la

Capela bisericii
Santo Domingo în
Puebla.

Catedrala din Mo-
relia.

Imprejurimile Ame-
cameca-iei.

O distilerie de ra-
chiu.

IN timpurile vechi, numai templele erau construite din piatră. Se obișnuia ca tuturor clădirilor sfinte precum și atenanșelor lor, să li se dea un loc mai ridicat. S'au găsit astfel în coasta golfului, în Huasteca, chipuri primitive, cioplite în piatră, care poate își aveau altă dată locul în sanctuare de lemn, ale căror resturi s'au găsit pe ridicături de pământ, în locurile unde se găseau blocuri potrivite de piatră. În fața marelui templu al capitalei Mexicului s'a găsit marea piatră de sacrificiu (tlachtemalacatl) a regelui Tizoc; printre vasele ceremoniale, se găseau și vasul de jertfe (quauhxicalli), pentru adunarea sângelui jertfelor.

Din imensele ruine dela Teotihuacan se înalță majestoase, mai ales cele două piramide ale „lunei” și „soarelui”, care de fapt nu sunt decât niște movile clădite de mână omenească.

isbucnirea mișcării pentru neatârnamare. Ea s'a sfârșit în urma războiului dus în 1855—1861, iar Benito Juarez a fost ales președinte al republicei. Sub prezenția sa a avut loc nenorocita intervenție a lui Napoleon al III-lea, care în 1867 a vrut, prin Arhiducele Maximilian al Austriei, să creeze un imperiu mexican.

Incepând dela 1890 până la 1910 s'au construit rețele de cale ferată; s'au perfecționat porturile, mai ales cel dela Vera Cruz.

În 1900 Mexicul număra o jumătate de milion de locuitori, astăzi numărul lor trece de un milion. Orașul se găsește la o înălțime de 2240 m. deasupra nivelului mării și este cel mai mare oraș platou al lumii noi.

În anul 1917 a fost promulgată o nouă constituție, sub președintele Carranza, care a avut meritul de a menține Mexicul neutru, în timpul războiului mondial.

Mexicul este un izvor de materii prime. Țara aceasta, care are astăzi aproximativ 16 milioane locuitori, este primul producător de argint, petrol și plumb. Aurul vine în locul al patrulea de producție, iar cuprul în al cincilea.

Dar bogăția acestei țări este cu mult mai mare. Astfel, în

1. Imprejurimile Uruapam-ului.

2. Vedere din Uruapam.

3. Pachuca, o veche mină spaniolă.

4. Pădure de palmieri la Tamasopo.

5. Târg indian la Tanlajas, în statul Vera Cruz.

mine se găsește zilnic, mercur, arsen, antimoniu, molicden, grafit, nestemate, etc. În schimb, nu se găsesc cărbuni. Energia este furnizată, în cele mai multe cazuri de numeroasele căderi de apă, cari pun în mișcare turbine uriașe. Foarte bogate sunt deasemenea minele din cari se extrage minereu de fier.

Plantele care sunt cultivate mai mult, în Mexic, sunt: bumbacul, henequenn, tutun, zahăr, cafea, cacao, vanilie, lemne de construcție și lemne scumpe, fructe sudice, etc. Industria locală însă este foarte puțin dezvoltată, astfel că mai toate obiectele de primă necesitate, sunt importate.

Marea bogăție a acestei țări stă în strânsă legătură cu structura geologică a teritoriului. Majoritatea munților sunt bogați în minereuri de tot felul, în porfirite. În partea sudică și vestică a platoului se întâlnesc roci eruptive, andezite, etc.

Mina cea mai bogată de metal din lume, este situată la Pachuca, este lungă de 16 klm. și în unele locuri are o grosime de 150 metri.

La poalele muntelui Sierra Madre se află numeroase izvoare de apă dulce, iar în adâncimi se găsește gipsul. În unele locuri sunt foarte frecvente izvoarele sulfuroase.

Bogățiile Mexicului, care, după cum se vede, sunt remarcabile, urmează numai să fie puse în valoare. Prin situația lui geografică, Mexicul este destinat să fie în viitor, puntea de legătură între cele două Americi.

PRIMA ZI DE PRIMĂVARĂ...
în București, pe Calea Victoriei.

**Cât mai mult soare
PENTRU COPII DVS.!**

Razele ultraviolete sunt factorul principal de vindecare, în curele de mare altitudine. De aceea rațiunea ne spune în lunile, când radiațiunile soarelui slăbesc, să ne înlocuim energia prin „SOARELE de ALTITUDINE” — ORIGINAL HANAU. —
Vă veți bucura văzând copilul Dvs. dezvoltându-se în plină sănătate.
Cereți încă de astăzi în mod gratuit broșura No. 843, conținând 40 pagini ilustrate precum și o demonstrație fără nici o obligație pentru Dvs. la:
Industria Medico Technica S. A.

Prețurile pentru aparate complete dela Lei 6.000.- Lei 28.000.
Consumație curentului 0,3 kw.

„Soarele Artificial de Altitudine”
— ORIGINAL HANAU —

INDUSTRIA MEDICO TECHNICA S. A. BUCUREȘTI — STR. A. BRIAND 20 — TELEFON 4-17-00

SFÂRȘITUL UNUI DUȘMAN PUBLIC No. 1

REGELE GANGSTERILOR AL. CAPONE

ȘI-A PIERDUT MINȚILE, ÎN TIMPUL

DETENȚIUNEI PE INSULA ALCATRAZ. —

SOȚIA SA, MAE CAPONE, A DECLARAT

CĂ ÎI VA RĂMÂNE FIDELĂ, PÂNĂ

LA MOARTE.

ROMANUL vieții lui Al. Capone, temutul gangster american, a ajuns la un epilog de un impresionant tragism. Evenimentele sângeroase, care au marcat existența acestui criminal, sunt pedepsite de soartă, cu o cruzime care ar trebui să dea de gândit celor porniți împotriva moralei.

Un gazetar francez a reușit să stea de vorbă cu Mae Capone, soția gangsterului, care locuiește într-o frumoasă vilă din San Francisco. În fața locuinței, evident la o distanță care o scoate din raza vizuală, se află insula Alcatraz, pe care guvernul american a construit cel mai formidabil penitenciar al lumii, o închisoare din care îi este cu neputință deținutului să evadeze. Aci sunt încarcerate criminalii cei mai temuți, dușmanii publici, cum sunt denumiți în America.

Aci își ispășește crimele și Al. Capone. Printr-o ciudățenie, de neînțeles pentru mentalitatea europeană, Al Capone, care s'a făcut vinovat de atâtea crime, n'a putut fi condamnat pentru aceste fapte, ci a trebuit să i se intenteze un proces fiscal, care a determinat detențiunea sa pentru 12 ani de zile.

O FEMEE INACCESIBILĂ

Ca să ajungi la d-na Al. Capone, este cel puțin tot atât de greu, ca și când ai trebui să vizitezi penitenciarul din Alcatraz. Ziarele americane nu pomenesc nimic de ea și numai printr-o întâmplare am putut afla că locuiește la San Francisco. Dar informația aceasta părea să nu fie de prea mare utilitate, căci persoanele care ar fi putut să-mi dea oarecare indicații, de îndată ce auzeau că-i pomenesc numele, se închideau într'un mutism de neînfrânt.

Confrații americani, cărora le ceream informațiuni, dădeau din umeri și-mi comandau un pahar cu whisky, pentru a mă face să-mi schimb gândurile. Exasperat, am telefonat la Washington, de unde am primit în primul rând explicațiuni vagi, pentru că în cele din urmă să mi se spună că nu-mi poate fi nimeni de folos. Nici poliția din San Francisco nu s'a arătat mai grăbită să m'ajute.

— N'avem nimic de reproșat acestei femei — mi-a spus șeful poliției din San Francisco. Suntem convinși că nu are niciun amestec în crimele soțului ei. Prin urmare, o lăsăm în pace.

După trei zile, am găsit o scrisoare la portarul hotelului. Adresa era scrisă la mașină iar textul deasemenea. Iată-i cuprinsul:

„Vila roz de pe bulevardul X. Y., colț cu strada Z. Veniți mâine, spre amiază. Distrageți scrisoarea”.

Textul nu era iscalit. Nici până astăzi n'am putut afla cine mi-a trimis mesajul și nici cine mi-a fixat întâlnirea. Când am sunat a doua zi la ușa vilei roz, mi s'a deschis imediat și am fost poftit să intru.

Casa se află situată într'unul din cartierele cele mai elegante ale orașului San Francisco, pe un bulevard care duce dealungul coastei. Locuința este o vilă mică cu două etaje, confortabilă, dar nu pretentioasă. Subreta mi-a luat pălăria și pardesiul, apoi mi-a spus:

În epoca sa de glorie, Al. Capone, fotografiat în timpul când pescuia pe yachtul său personal.

În curtea închisorii din Alcatraz. (x) Al. Capone

Sala principală a celulelor la închisoarea Alcatraz, unde a fost deținut Al. Capone.

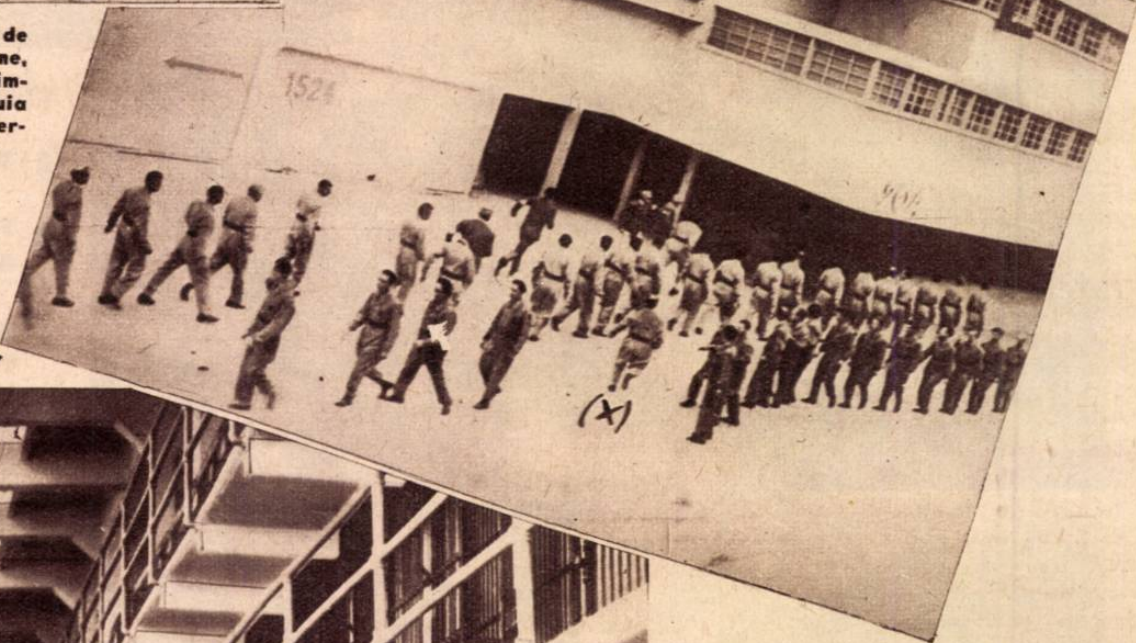
— Doamna Duval vă așteaptă.

Am intrat într-o mică odaie și m'am aflat în fața d-nei Marie Duval, alias Mae Capone.

O FEMEE SĂCĂITĂ

În fața mea am văzut o femeie de vreo 40 de ani, mică de stat, voinică, cu fața deschisă și simpatică. Părul castaniu era ușor încăruntat la tâmplă. Din cauza miopiei, clipea des. Era îmbrăcată într-o rochie simplă, frumos croită și de o eleganță aleasă. Într'un cuvânt, mă aflam în fața unei doamne. Fără voie, am făcut probabil aluzie la curajul cu care-și ducea nenorocirea, la care mi-a răspuns:

— N'am dus-o totdeauna așa. Viața mea n'a fost atât de calmă. Când voiam să-mi cumpăr o pălărie, trebuia să

mă duc la modistă într'un automobil blindat. Alte două automobile, în care se aflau oameni din garda personală a soțului meu, se aflau în dreapta și în stânga mașinei mele. Într-o zi, pe când mă plimbam cu băiețelul meu, niște necunoscuți au început să tragă cu mitraliera asupra noastră. Ne-am trântit la pământ, în mijlocul drumului. Soțul meu n'a putut asista la căsătoria surorii lui, deoarece era căutat de poliție, care voia să-l aresteze.

Când ne aflam în călătorie și descindeam într'un hotel oarecare, ni se întâmpla, deobicei, să fim invitați să ne căutăm locuința în altă parte. Aș fi îndurat toate aceste neajunsuri, fără să crâcnesc, dacă n'ar fi existat și fiul meu. Soțul meu a cumpărat, pentru el, o casă, în Florida. Speram să putem duce acolo o viață liniștită, dar nu ne-a fost posibil. Când a împlinit zece ani, copilul a voit să invite câțiva prieteni. Poliția ne-a adus la cunoștiință că numai copiii cari vor avea o autorizație semnată de părinții lor, vor putea asista la mica serbare pe care o dădeam, de dragul copilului nostru. Polițiștii n'au părăsit casa întreaga după amiază. Aceasta a fost copilăria băiatului meu.

În timp ce vorbeam, Mae Capone privea spre Alcatraz. Vremea era senină, astfel încât contururile insulei erau distincte. După o clipă, mi-a spus:

— Milioanele noastre n'au fost de niciun folos.

Într'adevăr, ce poate folosi o avere oricât de mare, celui ce e încarcerat? Mae Capone nu se simte nici astăzi în siguranță.

— Primesc zilnic scrisori de amenințare. Mai toate sunt adresate la Chicago, căci sunt foarte puțini acei cari știu unde locuiesc. Autorii sunt dușmani ai soțului meu, gangsteri cari au avut neînțelegeri cu el, dintr-o cauză sau alta. Unul dintre aceștia a tras chiar într-o zi asupra sa. A fost încarcerat și după ce și-a ispășit pedeapsa, adică acum 6 luni, a fost pus în libertate. Poliția crede

că va încerca să se răsbune pe mine.

— Oare poliția vă apără?

— Poliția face ce poate. Însă în niciun caz nu-i posibil ca să supraveghezi neconținut împrejurimile. Se va face desigur o încercare spre a mă răpi.

RUINELE UNEI AVERI URIAȘE

— Să vă răpească? Dece?

— Pentru a obține bineînțeles o despăgubire.

O privesc uimit. Surâde.

— Nu suntem lipsiți de avere. La drept vorbind, suma de 25 milioane dolari, la care, după părerea altora, se ridică bunurile noastre, este oarecum exagerată. Deasemenea este o fantezie că banii noștri sunt ascunși într-o insulă din apropiere de Miami. Banii noștri sunt plasați în diverse întreprinderi. Din acest motiv, mă duc adesea la Chicago, la New-York și în Sud. Credeți-mă că nu este ușor pentru o femeie să se ocupe de plasamentul și administrarea unei averi atât de mari. Din fericire, Al este acela care conduce și astăzi toate afacerile noastre, ca în trecut.

— Cum asta? Fiind încarcerat la Alcatraz?

— Da, prin intermediul meu. Ca toți ceilalți prizonieri, are dreptul să scrie și să primească o scrisoare pe lună. Bineînțeles că nu i se înmânează decât copiile, iar eu nu primesc deasemenea decât copii. Autoritățile se tem ca scrisorile să n'aibe un sens ascuns.

După un răstimp, continuă:

— În afară de aceasta, din două în două luni, mi-e îngăduit să-l vizitez. Dar în ce condițiuni! Uneori cred că vizitele acestea îi fac mai mult rău decât dacă nu l-aș vedea deloc. Regimul este cu totul altul decât în restul închisorilor.

CELE ȘAPTE PORȚI ALE INFERNULUI

Alcatrazul arată ca o navă de război. La o sută de pași de debarcader se ridică un perete înalt de cinci metri. În mijlocul peretelui se găsește o poartă, dar mai înainte de a putea pătrunde în această fortăreață, trebuie să treci prin fața unei mici cabine, în care este instalat un aparat complicat, un fel de ochi electric, pe care deținuții l-au poreclit: „mielul mecanic”.

Un paznic se află în cabină, iar un altul, care stă în pragul ei, te invită să depui orice obiect de metal, care-l ai la tine. Ochiul electric descoperă imediat, chiar și o monedă de un cent, pe care ai avea-o în fundul buzunarelor. Ochiul electric nu este decât o cameră magnetică, al cărui flux este întrerupt de interpunerea oricărui obiect de metal, cât de mic ar fi el.

După ce ai trecut de acest control sosești în fața porții. Poarta este mișcată printr-un sistem electric și nu poate fi deschisă decât de unul dintre paznicii care se află într-unul din turnurile care domină intrarea. Bineînțeles că în aceste turnuri se găsesc mitraliere, precum și reflectoare puternice, care sunt puse în funcțiune noaptea.

De îndată ce-ai trecut pragul te afli într-o lume în care totul este făcut din stâncă și beton armat. În curte sunt birourile. În spatele acestei prime clădiri vin șirurile de celule. După celule, la Nord, spre Oakland, se află refectoriul și bucătăria. Băile, frizeria și celelalte dependențe se găsesc la subsol. La etajul al doilea al clădirii a fost instalată infirmeria, cu o sală de operație bine utilată, un cabinet de dentistică, biblioteca, capela și o altă sală de cinematograf.

FORTĂREAȚA DE OȚEL

Pentru a ajunge din clădirea unde se află birourile în închisoarea propriu zisă, trebuie să treci o paserelă, barată de trei porți de oțel. Paserela este de fapt un coridor îngust, în mijlocul cărui se află o gheretă din sticlă ce nu poate fi stăbătuț de gloanțe. Din exterior pazni-

mică grădină de 100 metri pătrați, dominată de un turn, unde stă mereu de pază un gardian, având o mitralieră armată, alături de el. Gardienii din Alcatraz sunt oameni aleși dintre cei mai experimentați, din serviciul penitenciarelor din Statele-Unite. Ei trebuie să urmeze un curs special, întocmai ca g-men-ii, fac exerciții de box, de jiu-jitsu și studiază toate mijloacele de evadare, întrebuintate până astăzi de deținuți. În timpul nopții, curtea este păzită și de opt câini, special dresați.

O singură linie telefonică leagă Alcatrazul de lumea exterioară. Nu există decât un singur telefon, adică acela din biroul d-lui Johnston. O stațiune de telegrafie fără fir, pe unde scurte, îngăduie comunicația imediată cu poliția din San Francisco.

IZOLARE ABSOLUTĂ

Dar după ce-am trecut de toate porțile de oțel care despart pe

îndc'ar fi periculos, ci fiindcă a fost acuzat că mituia pe temnicerii săi dela închisoarea Atlanta, pentru a-și procura îmbunătățiri, refuzate îndeobște deținuților mai puțin abili și mai ales mai puțin bogați decât el. Când a sosit la Alcatraz, Mister Johnston, guvernatorul insulei, a hotărât ca Al să nu fie tratat ca o vedetă, ci ca un oarecare deținut.

Mister Johnston n'a avut însă în vedere mentalitatea celorlalți deținuți. Al și-a făcut prea mulți dușmani în lumea gangsterilor, astfel că în închisoare se află mai puțin în siguranță, decât oriunde. Și câteva incidente i-au arătat guvernatorului că prezența noului deținut constituia o permanentă posibilitate de scandal și neliniște. Acum câteva luni, Al lucra la spălătorie. Într-o zi, punând rufe la uscat, ajutat de un tovarăș, asasinul Bill Collier, acesta din

soțul meu se află acum în mâinile dușmanilor săi. Dealtfel este unul dintre puținii deținuți dela Alcatraz, care nu este condamnat pe viață. Peste cinci sau șase ani, Al va fi un om liber. Mulți dintre codeținuți sunt hotărâți să nu-l lase să scape cu viață. Soarta sa este să nu fie nicăieri în siguranță. În închisoare este escortat, în permanență, de gardieni, care-i protejuesc viața, întocmai după cum avea pe când era liber, garda sa personală. Al a fost transferat dela spălătorie la pie-lărie, apoi la bibliotecă, unde are neconținut de scris. Sâmbătă seara el este acela care pune în funcțiune aparatul cinematografic.

— E un prizonier model — mi-a spus odată Mister Johnston. Nu se plânge decât de un singur lucru și anume că are prea puține filme cu vedeta sa favorită.

— Care e aceea? Mae West?

— Nu. Shirley Temple.

— Soțul meu — continuă Mae Capone — are corpul înfășurat în benzi de tifon, spre a fi ferit de lovituri de cuțit. Banda-jul are o grosime de trei centimetri. Își acceptă soarta cu stoicism și nu răspunde nicio-dată injuriilor.

— Dacă voi scăpa cu viață de aci — a spus el odată unui gardian, — atunci îi aranjez eu pe toți!

Dar nu cred să fi spus vreodată așa ceva! Știu că nu dorește decât un singur lucru și anume să trăiască în liniște, împreună cu mine și fiul nostru.

Va scăpa însă cu viață din Alcatraz? Știu că însuși Mister Johnston se îndoiește. Directorul închisorii a cerut la Washington să fie debarasat de acest deținut supărător, adăugând că nu poate să-i garanteze securitatea. Dela Washington a primit răspunsul: „Dacă Al. Capone nu se află în siguranță la Alcatraz, nu poate fi în siguranță nicăieri în altă parte”!

— Dar dv. de ce locuiți aci?

— Dece? Fiindcă doresc să fiu în apropierea lui. Am trebuit să îndur tot felul de umilințe. Trăiesc sub un nume fals, într-un oraș care nu mă vrea, unde locuitorii ar căpăta crize isterice de spaimă, dacă ar afla că soția lui Al. Capone locuiește printre ei. A trebuit să am în serviciul meu numeroși avocați, să semnez contractul de închiriere printr-o terță persoană și bineînțeles la un preț încâlcit. Nu pot ieși în stradă decât după căderea nopții. Socotiți poate că toate aceste fapte sunt stranii și că exagerez. Gândiți poate că un om care a comis asemenea crime nu merită devotamentul meu. Vedeți însă, poate că în ochii celorlalți este un tâlhar, dar pentru mine a fost totdeauna un soț admirabil. Fidelitatea nu este un cuvânt vag. Pentru aceasta aștept să fie eliberat.

Am plecat. După două zile am aflat că Al Capone, înnebunind pe neașteptate, a trebuit să fie pus în cămașă de forță. Între timp, în vila din fața insulei Alcatraz, Mae Capone îl așteaptă.

Al. Capone în drumul spre închisoare, surâzător și indiferent.

cul este invizibil, dar datorită unui sistem de oglinzi, el poate vedea orice colț al coridorului și comandă un mecanism complicat, care-i îngăduie să poată străbate, dintr-odată, cele trei porți.

În momentul în care te apropii de prima poartă, conducătorul face un semnal, ridicând două degete în aer. Paznicul din gheretă știe că e vorba de doi vizitatori. Conducătorul are la el o chee, dar broasca este mascată de o placă metalică, care nu poate fi îndepărtată decât de paznicul din gheretă. Aceste plăci metalice — la fiecare ușă câte una — nu pot fi îndepărtate decât de paznicul din gheretă și nu pot fi manevrate decât câte una, adică două porți trebuie să fie neapărat închise, ca să se deschidă cea de-a treia.

Refectoriul este o sală mare, în care se află opt mese și bănci. Jur împrejur, în apropierea plafonului, se află o galerie. Pe această galerie este instalată o cușcă de fier, iar în această cușcă, un paznic stă în permanență alături de o mitralieră armată. Plafonul are un aspect bizar, e plin cu mici tuburi. În caz de alarmă sau de revoltă în timpul mesei, gardianul poate declanșa un duș de gaze lacrimogene, care inundă refectoriul, în mai puțin de 30 de secunde. În afara refectoriului este o

acest om, care mi-e soț, de lumea înconjurătoare și mă aflu în prezența lui, sunt totuși izolată de el. Închisoarea Alcatraz nu este o închisoare ca toate celelalte, unde deținuții sunt despărțiți de vizitatori, printr'un grilaj. Aci separarea este făcută printr'un panou de sticlă, prin care te poți vedea, dar nu poți auzi și nici să vii mai aproape de cel pe care-l vizitezi. Discuția este dusă, cu ajutorul a două microfoane, câte unul de fiecare parte a panoului. Gardienii asistă la discuții. De fapt, izolarea este absolută. E un infern.

Măntreb dacă există un martiriu mai impresionant decât acela al meu, vreme de patru zeci și cinci de minute. Din două în două luni, trec prin această încercare. Și cu toate acestea, nu trăiesc decât pentru cele trei sferturi de oră petrecute în apropierea soțului meu. Din 1932 încoace, trăiesc numai pentru acest răstimp, ridicol de scurt și voi mai avea de așteptat încă mulți ani de zile. După o tăcere îndelungată, în care timp, fără voie, privirile noastre s'au îndreptat spre insula infernală, luminată din plin de soarele Pacificului, am întrebat:

— Dece oare a fost transferat Al. Capone la Alcatraz?

VECINICUL SUSPECT

— N'a fost transferat aci fi-

urmă s'a plâns că Al face palchete prea mari din rufe. A n'a răspuns, iar Collier i-a aruncat cu un maldăr de rufe ude în cap. Al l-a lovit cu pumnul. Gardienii au intervenit și au pus pe ambii oameni la secret. Simpatia generală a mers către Collier, soțul meu fiind acuzat că este favoritul temnicerilor. Când a fost scos dela secret, a fost boicotat.

Un alt incident s'a produs în ziua de 21 Februarie 1937. În acea zi, Al avea ca tovarăș pe un bandit faimos, anume Roy Gardner. Deținuții au distrat pe paznici, în care timp i-au aruncat lui Al în cap, o greutate de fontă. Dacă ar fi fost lovit, Al ar fi fost ucis pe loc. Dar Roy Gardner i-a dat un brânci lui Al, astfel că acesta s'a ales numai cu o rană la umăr. Cu toate că s'a făcut o anchetă foarte severă, nu s'a putut afla cine a fost autorul atentatului, iar direcția la socotit pe John Paul Chase vinovat.

Dece oare această ură, împotriva lui Al Capone? Motivul este foarte simplu. Dela Alcatraz există oameni ca Dutch Lewis, membri ai bandeii Touhy și camarazi de ai lui Bug Moran. Or, indivizii aceștia sunt supraviețuitorii faimosului masacru dela St. Valentin, dela Chicago, masacru care, după cum se știe, se crede, pe nedrept, c'a fost organizat de Al.

MODA DE PRIMAVARA

La tailleurul clasic, June Travis, dela Warner Bros., a arborat o bluză cu gulerul apretat de sub care iese un nod de muslin. E de un efect incântător pentru fetele tinere.

Apariție proaspătă și sprintară, Kay Francis poartă un trois-quarts de o tăietură comodă și originală.

Bette Davis poartă unul dintre acele mici costume făcute să avantajeze pe oricine. E de remarcă că toaletele acestei actrițe reflectă, ca și jocul ei, inteligență.

(Foto: Warner Bros.)

1. Tailleur fantaisie din jersey de mătase negru cu garnituri de efect spaniol pare-se.

2. Rochiță de tăietură clasică din jersey de lână negru, închisă în față printr'un șir de nasturi. Pătrățelele țesăturii și eșarfa dela gât sunt de un rose potolit.

3. Tailleur de jersey beige cu cordon maron. Bluza, pălăria și mănușile sunt în același ton.

4. Tailleur în tricot bleu marin închis la două rânduri de nasturi. Dungile, eșarfa și mănușile sunt de un roșu închis.

5. O jachetă dreaptă și o pereche de foi bleu-marin vor da un ansamblu foarte elegant cu această bluză din jersey de mătase bleu-marin brodată cu sutaș alb.

DUMINICA SPORTIVĂ

↑ MATCHUL F. C. RAPID — PHOENIX

În cadrul diviziei naționale, s'a disputat Duminică, în Capitală, matchul dintre F. C. Rapid — București și Phoenix — Baia Mare. Primii au câștigat cu scorul de 1:0. Cele două fotografii pe care le publicăm, înfățișează două faze din match.

↑ PRIMA CURSĂ CICLISTĂ A ANULUI

Duminică s'a alergat în Capitală prima cursă ciclistă a sezonului. Ea a fost câștigată de Constantin Tudose. Fotografia noastră înfățișează: pe Constantin Tudose, câștigătorul cursei, în parcurs.

D-NUL DINU BRĂTIANU LA PISTYAN

D. Dinu Brătianu fotografiat la Pistyan (Cehoslovacia), unde-și face cura.

DURERILE DE PICIOARE Vindecate pt. totdeauna SAU NIMIC DE PLĂTIT Simplu ca A,B,C.

Iată cea mai mare descoperire făcută de un secol pentru a ușura repede durerile de picioare. Medicii au reunit sub denumirea de Saltrates Rodell, sărurile medicamentose și curative ale celor mai faimoase izvoare din lume. Nu mai suferiți de picioare torturate, de bătăături cari înțepă. Dissolvați un pumn de Saltrates Rodell în apă caldă până când devine lăptoasă. Când muiați picioarele în această apă supraoxigenată și medicamentată, durerea picioarelor și a glesnelor dv. umflate și înțepate, dispare. Ușurarea este imediată. Inflamația a dispărut. S'a sfârșit cu picioarele roșii, crăpate. Pielea cea uricioasă, rău mirositoare între degete devine iar sănătoasă. Dacă doriți o ușurare imediată, cereți azi farmacistului sau droguistului dv. Saltrates Rodell. Dacă nu sunteți mai mult decât mulțumiți, vă vom înapoia banii dv. imediat și fără discuție.

Nu faceți experiențe... la reumatism

LUAȚI TABLETELE **Togal**

Remediu sigur la
Reumatism | Gripă
Gută | Nevralgii
Sciatică | Răceală
Dureri de cap

ÎN AMBALAJE DE 42, 44 ȘI 3 TABLETE

COSMETICA

Distrugerea definitivă a părului de prisos.
Tratamentul contra căderii părului.
Cosmetica generală.
Bulevardul Elisabeta 3 vis-a-vis de Cinema Trianon. Telefon 3.28.35.

Dr. ELISABETA MOLNAR

MEDIC STOMATOLOG

Fost asistent la clinica universitară din Cluj

BOALE DE GURĂ ȘI
CHIRURGIE DENTARĂ

Proteză, tehnică modernă, coroane de porțelan

București - str. Brezoianu, 29. Et. I
Consult. 3—6 Telefon 46601

Citiți în fiecare săptămână

„Medicul nostru”

Cea mai bună și mai frumoasă ilustrată revistă de specialitate.

Incredințați buzelor Dv. incomparabilului

Michel

și le veți menține tinere pentru totdeauna.

★ În cazul când peste zi umeziți involuntar buzele cu limba, atunci trebuie să fiți cu multă luare aminte! Este o dovadă că rouge-ul de buze, cel întrebuițat, vă usucă buzele, făcându-le să capete riduri și dându-le o aparență de bătrânețe. Buzele dv. pot fi tinere, fragede și atrăgătoare, în tot timpul vieții dv. - dacă întrebuințați un rouge de buze, care vă apără, și anume rouge-ul de buze MICHEL. Baza acestui rouge de buze bine cunoscut, a fost perfecționată, având ca unic scop de a menține tinere buzele dv. Pe lângă toate acestea, MICHEL este absolut curat în compoziția sa, ceea ce este în același timp un motiv pentru puterea sa de atracție. Parfumul său este discret, delicat, îmbietor.

7 TONURI INCANTĂTOARE:

Blonde, Brunette, Cherry, Vivid, Capucine, Raspberry, Scarlet, Mărimi: de lux, mare, popular.

Intrebuințați pentru desăvârșirea machiajului dv. fardul MICHEL, rouge-ul durabil, iar pentru ochii dv. cosmeticul MICHEL, care nu ustură și rezistă la apă și umezeală.

SANATORIUL DE NAȘTERI

„MODERN”

Str. Dim. Onciul Nr. 10 (Pache)
Tel. 2.99.23

Instituție specială pentru nașteri și boli de femei. Instalație modernă. Personal de specialitate. Confort. Rezerve dela lei 150 pe zi. Supravegherea medicală a noului născut. La dispoziția d-lor medici specialiști. — Vizitarea permisă.

Asigurați-vă existența!!! Timpul este bani! Numai în patru săptămâni, absolut orice persoană — indiferent de etate, sex și cultură — poate învăța Dactilografia—Correspondența comercială — Stenografia și lucrări de birou obținând diploma la absolvire. Reușita absolut sigură. Inscrîri zilnice „Școala Centrală” strada Academiei 28. Cereți prospectul gratuit. Luna Martie cursuri noi.

IMAGINI DIN LUMEA FILMULUI

← FĂRĂ OCHI

Proclamată recent cea mai frumoasă femeie din lume, Dorothy Lamour își poate permite orice, chiar să-și facă o fotografie, în care ochii să-i fie acoperiți cu desăvârșire.

METAMORFOZĂ

De îndată ce-a fost angajat la Hollywood, Ferdinand Gravey s'a transformat din vedetă pariziană în cel mai autentic star american. Fotografia noastră este revelatoare, în această privință.

Annie Vernay,
noua vedetă fran-
ceză, salută publicul
românesc prin revista
noastră

După Simone Simon și Danielle Darrieux, studio-urile pariziene au lansat o nouă vedetă, a cărei apariție pe ecranele mon-diale va stârni senzație. Este vorba de Annie Ver-nay, interpreta principală a filmului „Tarakanowa”, care ne-a trimis fotogra-fia de mai sus, cu auto-graf, pentru publicul ro-mânesc.

*Domnului mesajului
amici de Roumanie
de bonjour.
Annie Vernay
Paris le 22 Février 1938*

ANUL XII No. 582

16 MARTIE 1938

10 LEI

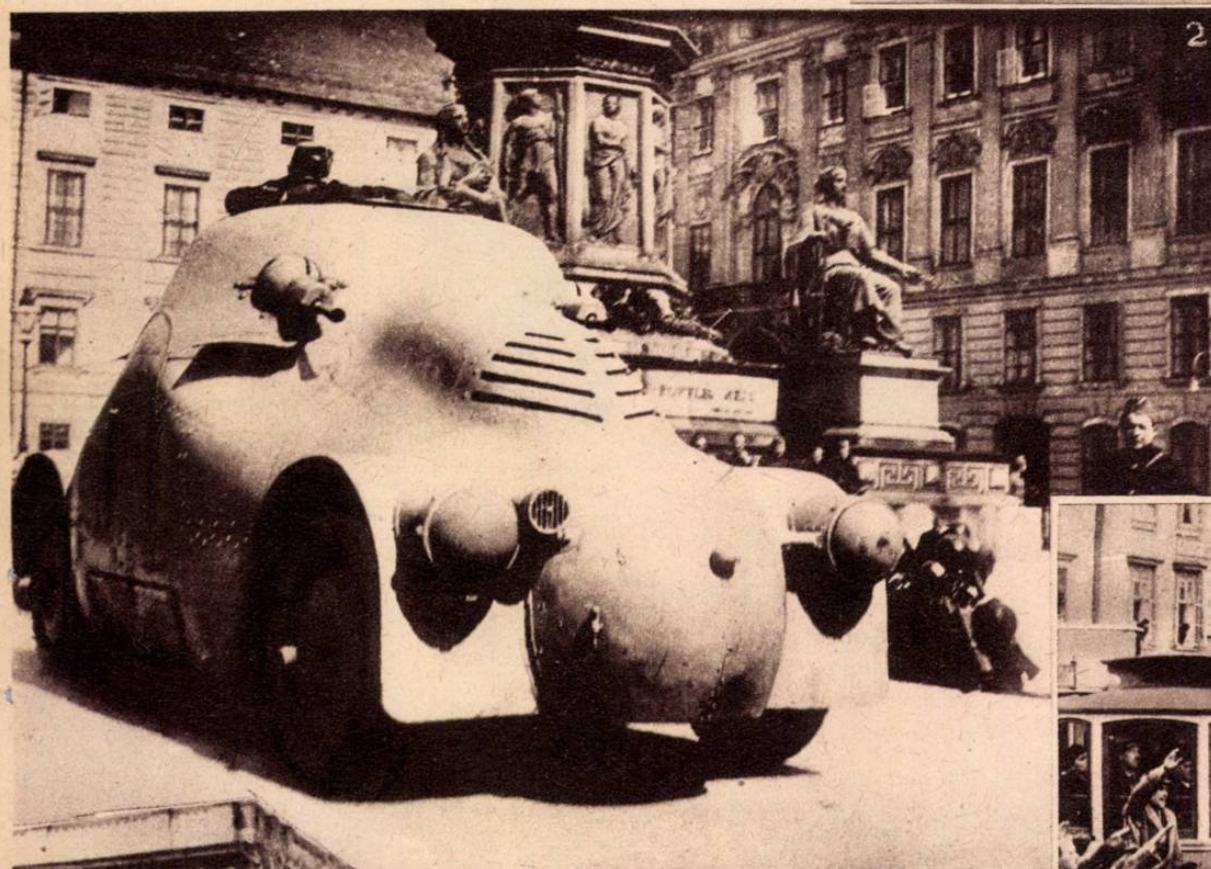
**A SOSIT PRIMĂVARA,
ANOTIMPUL TINEREȚEI
ȘI AL DRAGOSTEI!**

AUSTRIA SUB OCUPAȚIE GERMANĂ

În urma ultimatum-ului dat de Hitler, fostului cancelar Schuschnigg, trupele germane au intrat, la sfârșitul săptămânii trecute, în Austria. După 24 de ore, însuși Hitler a sosit la Linz, iar cu o zi mai târziu, Anschluss-ul a fost proclamat oficial. Trimișii noștri speciali în Austria, ne-au expediat prin avion, fotografiile senzaționale, pe care le publicăm în această pagină.

1. D. Seiss Inquart, noul cancelar al Austriei, salutat de partizani în fața postului de radio din Viena, unde a vorbit imediat după cancelarul Schuschnigg, care-și rostia ultimul discurs politic.

2. Poliția vieneză, cu automobile blindate în fața Hofburgului, în ziua proclamării Anschluss-ului.

3. La Linz, primul oraș austriac unde a descins cancelarul Hitler, au avut loc mari manifestațiuni populare, înfățișate în fotografia noastră.

4. Tancurile pe străzile Vienei.

5. Trupele motorizate germane fotografiate la 10 km., după trecerea graniței germane în Austria.

CONFERINȚA ECONOMICĂ A MICEI ÎNȚELEGERI

Săptămâna trecută s'a deschis în Capitală conferința economică a Micii Înțelegeri. În fotografia noastră, mijloc, d. Gheorghe Tătărescu, ministru de stat și ad-interim la Afacerile Străine, care a prezidat ședința de deschidere a conferinței.

Serviciul divin dela Patriarhie

Duminică s'a oficiat la Patriarhie un serviciu divin, pentru împăciuirea tuturor cetățenilor țării. Fotografia noastră înfățișează pe I. P. S. S. Patriarhul dr. Miron Cristea, părăsind Patriarhia.

ZIUA ORTODOXIEI

Duminică s'a sărbătorit în Capitală ziua ortodoxiei. Fotografia noastră a fost luată la Institutul ortodox și înfățișează corul elevilor, dând răspunsurile în timpul serviciului religios.

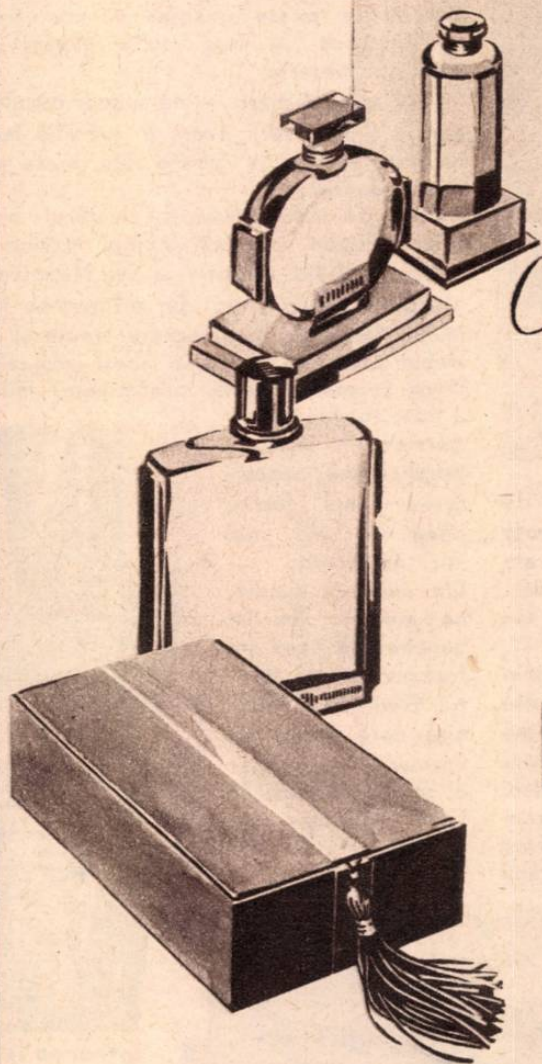
Demonstrație de apărare pasivă

La postul Central de pompieri a avut loc, săptămâna trecută, o demonstrație de apărare pasivă. Fotografia noastră a fost luată în timpul curățirii terenului de iperită.

O femeie elegantă

e stăpâna unui fluid aparte. Un parfum modern o apă de Colonia RICHARD HUDNUT, dovedesc întotdeauna gust ales și cea mai desăvârșită eleganță.

HUDNUT

Parfumuri

APE DE COLONIA

PARFUMATE CU

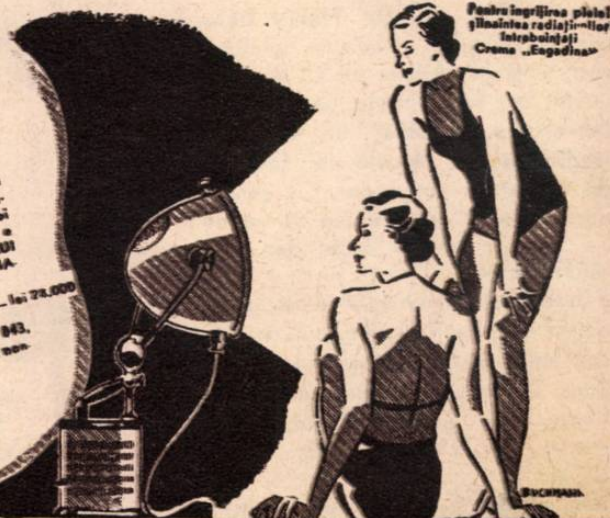
GEMEY * LE DÉBUT VERT

LE DÉBUT NOIR * RICHESSE

**Pielă validă
are nevoie de
SOARE DE ALTITUDINE!**

Cât de ușor poate fi transformată o piele cenușie, palidă într-una bronzată și sănătoasă! Doar 3-5 minute sub „SOARELE ARTIFICIAL DE ALTITUDINE” — ORIGINAL HANAU — și după 6-8 ore simțiți efectul! Pielă, sub influența razelor ultraviolete puternice și vindecătoare, se înroșește apoi se bronzază în curgerea și bucuria din „SOARELE ARTIFICIAL DE ALTITUDINE” — ORIGINAL HANAU — nu se va mai putea lipsi de el.

Prețurile pentru aparate complete dela lei 6.000... lei 72.000. Cereți încă de astăzi în mod gratuit broșura No. 863, conținând 40 pagini ilustrate precum și o decontare fără nici o obligație pentru Dvs., la: Industria Medico Tehnica S. A.

„Soarele Artificial de Altitudine”

— ORIGINAL HANAU —

INDUSTRIA MEDICO TEHNICA S. A. BUCUREȘTI — STR. A. BRIAND 20 — TELEFON 4-17-00

Alteța Sa Imperială, Ducele Alexandru de Romanowsky Leuchtenberg, comandantul cazacilor dela Don.

MĂRIREA ȘI DECADENȚA ARISTOCRAȚIEI RUSE

„Sunt un bătrân duce, dar un tânăr restaurator“

A DECLARAT STRĂNEPOTUL IMPĂRĂTESEI JOSEFINA

văzând într-o bună zi pe unul dintre ei, fiind patron al unui local de distracție? Dar nu se poate imagina un om care să se descurce cu mai multă eleganță în noua sa meserie.

— Nu e local mare — ne-a spus ducele — dar în timpul verii avem o grădină încântătoare. Acolo se poate lua masa și se poate dansa.

Ducele de Leuchtenberg, al cărui bunic, prințul Eugen, n'a fost numai vice-regele Italiei ci și fiul adoptiv al lui Napoleon I, n'a putut salva nimic din prăbușirea țarismului. Curajos, fără regrete sterile al unui trecut prăbușit, a creat acest restaurant. Dece tocmai această profesiune? Fiindcă

a fost totdeauna un gourmet. A știut să poruncească organizarea unui festin, până în cele mai mici amănunte.

Împreună cu ducele, ne amintim de un banchet, la care am fost invitați de prințul George al Greciei, care a fost pe vremuri înalt comisar al marilor puteri, în Creta și care s'a

Strănepotul împărătesei Josefina, discutat cu bucătarul său, menu-ul pentru a doua zi.

RĂSBOIUL mondial a deslănțuit o serie de drame, ale căror urmări se mai cunosc și astăzi. Mai în toate marile orașe ale Europei, vei întâlni oameni cu o existență neînsemnată, cari, cu numai două decenii în urmă, au reprezentat elita unei țări.

La Paris, pe strada de la Tour, în subsolul unei mari clădiri, se află un restaurant cu firma discretă și poetică, „La grădina înflorită”. Cine-ar bănuia oare că acest restaurant este condus de un autentic strănepot al împărătesei Josefina, de șeful casei de Beauharnais, alteța sa imperială ducele Alexandru de Romanowsky Leuchtenberg, fost comandant al cazacilor de pe Don, decorat cu marea cruce a legiunii de onoare și cavaler al ordinelor Sfântului Andrei și dela Santa Annunziata.

Mediul, muzica țiganilor și vizitatorii eleganți, evocă, întrucâtva atmosfera restaurantelor la modă, depe timpurile fericite dela Petrograd, sub domnia ultimilor țari, atunci când ducele de Leuchtenberg era unul dintre cei mai străluciți prinți ai curții.

De îndată ce pătrundem în local, observăm o seamă de personalități, dintre cari remarcăm pe prințul Gabriel al Rusiei cu soția sa, prințesa Denskoî, care a fost soția lui Sir Henry Deterding, contele Jametel și infanta Eulalia a Spaniei, sora lui Alfons al XII-lea.

Luăm loc la o masă, iar chelnerul ne servește o „zakuska”, un hors d'oeuvre tradițional, iar ducele ne face onoarea de a lua loc lângă noi. Cu surâsul unui perfect gentilom, ducele ne spune:

— Sunt un bătrân duce, dar un foarte tânăr ospătar.

Îl întrebăm dacă n'ar vrea ca, la un pahar de vin din propria-i pivniță să ne povestească unele lucruri din trecutul său. Ne-a răspuns, foarte conștient de rolul său actual: — Nu iau niciodată nimic când am clienți. Ar fi o lipsă de respect față de ei.

Dar Alteța Sa imperială consimte, cu cea mai mare bunăvoință, să rămâie puțin cu noi. Ce-ar fi spus oare acei faimoși mari duci, dinainte de război, ale căror călătorii au rămas de pomină,

Intrarea la restaurantul „La grădina înflorită”.

Atmosfera timpurilor fericite dela St. Petersburg.

— Și eu — îmi spune ducele — l-am cunoscut bine pe kdivul Egiptului, dar n'am avut idee că-mi este vecin. L-am vizitat la Cairo și mi-a întors vizita.

— O cunoașteți pe soția kdivului?

— Nu, pe vremea aceea principesele n'aveau voie să părăsească haremul.

Strănepotul Josefinei îmi vorbește despre oaspeții săi princieri, cari vin la „grădina înflorită”. Ducele este rudă apropiată a Regelui Suediei, care este un descendent al familiei Leuchtenberg, iar prin mama sa, prințesa de Oldenburg, e înrudit cu mai toți prinții germani. Ducele de Leuchtenberg s'a interesat la un moment dat de faimoasa Anastasia, care a preocupat întreaga lume acum câțiva ani, prin aceea că susținea că este fiica țarului Nicolae al II-lea.

— N'am luat niciodată atitudinea pro sau contra — ne spune ducele. — Și cu toate acestea bănuiam că este vorba de o impostoare. Toată familia mea, a crezut însă, vreme de un an, că e vorba de adevărata mare ducesă. Până chiar și propria servitoare a marei ducese susținea că recunoaște câteva semne particulare pe care le avea defuncta prințesă.

— Dar nu cunoștea limba rusă.

— Foarte adevărat. Gândiți-vă însă cât de impresionant, cât de puternic trebuie să fi fost șocul nervos, atunci când a asistat la asasinarea întregii ei familii. A fost pescuită într'un canal al Berlinului, unde se aruncase, din desnădejde. Pe pielea capului purta urma unei lovituri de sabie, care trebuie să fi fost dată cu o violență nemaipomenită. Ea, dealtfel, nici n'a pretins că este marea ducesă. Refugiații ruși au fost aceia cari au recunoscut-o. Unii dintre ei susțineau că este o nebună. În orice caz, biata femeie trebuie să fi suferit foarte mult.

Deși pare curios ca amintiri atât de triste să fie evocate într'un mediu atât de vesel, trebuie să recunoaștem că nu există refugiat rus, care să nu trăiască sub

impresia viziunilor unui trecut distrus de revoluție. Ducele de Leuchtenberg vorbește mereu de acest trecut.

— Care este cea mai emoționantă amintire a mea? N'am nevoie să caut prea mult în memorie. Ziua cea mai tragică a fost desigur aceea când Majestatea Sa, Țarul Nicolae al II-lea a ordonat ofițerilor — deslegându-i de jurământul pe care i l-au făcut — să dea ascultare guvernului provizoriu. Ce zi tristă pentru mine, care am fost totdeauna un servitor fidel. Hotărîrea aceasta mi-a luat orice posibilitate de a-l elibera, mai târziu. Când am părăsit Rusia, prin Finlanda, am fost stăpînit de acel sentiment tragic că nu-mi voi mai revedea nicio dată patria.

Ducele evocă apoi imagini înspăimîntătoare ale sutelor de mii de cadavre pe care le-a văzut în bătăliile dela Tannenberg și Papesiezny, la 60 de kilometri de Varșovia, când soldații cari sosiau din Siberia, după o călătorie îndelungată, erau masacrați la coborîrea din vagoane, cu zecile de mii, fără să poată riposta la o singură lovitură.

— Nemții ne urmăreau atât de strîns, încât ne-a fost imposibil să îngropăm cadavrele. Trupele dușmane, la vederea cadavrelor mutilate ale soldaților noștri, au dat onorurile acestor eroi.

— N'ați păstrat sentimente ostile Germaniei?

— Nu. De îndată ce s'a încheiat pacea trebuie să restabilești legături normale cu toată lumea și mai ales să uiți. N'am primit oare în 1912, să prezidez comisiunea franceză, în timpul serbărilor dela Borodino? Germanii au primit și ei, cu cea ocazie, să-și trimită delegați, cu toate amintirile penibile. În calitatea mea de membru al familiilor imperiale ale Rusiei și Franței, am putut să lucrez în acel moment, în favoarea alianței noastre. În același an am primit marea cruce a legiunei de onoare. Între foștii adversari nu trebuie să rămîie rancuna. Iată, Kira, fiica șefului casei noastre, marele duce Cîrîl al Rusiei, se va căsători cu fiul fostului kronprinz. E un mijloc admirabil de apropiere.

— Vă veți duce la căsătorie?

— Nu cred să am timp. Restaurantul îmi ia toată vremea liberă.

— Cum de ați avut ideea de a deschide acest restaurant?

— Trebuia să fac ceva, mai ales fiindcă îmi lipsiau fondurile pe care trebuia să le înaintez „casei copilului rus”, fondată de mine la Salies en Bearn, unde sunt adăpostiți 150 de copii ruși. De bună seamă că nu m'am gândit la această soluție în 1919, când am sosit în Franța. Poate că m'am gândit și că meseria de restaurator nu este prea grea. Cu toate acestea, e o meserie care-ți ia toată vremea. Trebuie să fii cu ochii pretutindeni. Sunt probleme de tot felul, care se ivesc la fiecare pas. Ce te faci dacă un client, puțin băut, își scoate haina? Mai e un lucru. Francezilor le-a intrat în cap că Rușii sparg paharul în care au băut, după ce l-au golit. Probabil că e un obicei răspândit de filmele cinematografice, în care Rușii mănîncă farfurii întregi de icre negre și dansează polca decum se scoală de dimineață. Înțeleg să spargi paharul, după ce-ai ținut un discurs impresionant. Dar discursuri impresionante nu se țin în fiecare zi.

— Într'adevăr. Este un obicei stingheritor și periculos.

— Da, dar mai ales costisitor.

SPORTURI DE IARNĂ PE MALUL MĂRII!

Fotografia noastră înfățișează: sirene de pe plaja californiană Venetia, fac sporturi de iarnă pe imensele dune de nisip.

ARE VOIE SĂ RĂMÂNĂ MAI DEPARTE ÎN ÎNCHISOARE, SPRE A TERMINA PORTRETUL PAZNICULUI!

Pictorul american Louis de Kunkle a ispășit o pedeapsă, în închisoare, pentru un delict oarecare. În timpul detențiunii a început un portret al paznicului închisorii. Terminându-i-se pedeapsa și pentru a-i da posibilitatea să termine portretul început, judecătorul lui de Kunkle l-a autorizat să rămână mai departe în închisoare. Fotografia noastră înfățișează pe pictorul Louis de Kunkle pictând, în celula sa, pe paznicul închisorii.

INCREDEȚI-VĂ ÎN DENTISTUL DV.

el vă recomandă
KOLYNOS

**pentru a obține dinți albi
și gingii sănătoase**

Mii și mii de dentiști din lumea întreagă recomandă Kolynos datorită remarcabilelor sale însușiri de a îndepărta neplăcutele pete și a curăța dinții fără a ataca sau zgâria smalțul. Kolynos distruge germenii periculoși ai gurei, cari cauzează caria.

Încercați acest dentifriciu antiseptic-

**Sporiți strălucirea zămbetului Dv.
prin KOLYNOS**

curățitor pe care dentistul vi-l recomandă spre mulțumirea dv. pentru ca să aveți o gură curată, sănătoasă, și dinți atractivi.

Kolynos este cel mai economic deoarece se întrebuințează numai jumătate din cantitatea unei paste obișnuite. — O jumătate centimetru pe o perie uscată e suficient.

**Pentru mai multă economie-
cumpărați tubul mare**

KOLYNOS

CREMĂ DENTARĂ

Antiseptică

Mijloace moderne de execuție.

Intre scaunul electric și camera cu gaze. Curentul de înaltă tensiune nu omoară ființele?

UNUL dintre ajutorii călăului face semn cu capul... Elliot face un pas înapoi și întinde mâna... Se aude un troznet scurt... sub curelele care-l leagă se simte o încordare supraomenească a mușchilor. Cei prezenți constată, cu groază, cum un fum albăstrui apare pe sub casca neagră și înconjoară capul lui Hauptmann. Mâna lui Elliot se îndoaie: el întrerupe curentul. Peste un minut el dă din nou drumul la curentul electric; și repetă acest lucru de încă două ori. Aceasta este regula pe care a tras-o din experiența celor peste 300 de execuții pe care le-a făcut. Inima acuzatului abia acum se oprește definitiv. Și de fiecare dată când întoarce comutatorul, se aude același trosnet și se observă aceeași tresărire a corpului lui Hauptmann, care vrea parcă să scape de curelele care-l fixează de scaunul de execuție și să fugă...

Astfel a descris un ziar de seară din Paris, ultimele momente din viața tâmplarului german, presupusul răpitor al micului Lindbergh. Descrierile sunt însă contradictorii: un alt ziar de seară afirmă că nu s'a observat nicio tresărire a corpului celui executat. Amândouă descrieri pomenesc însă de „acel fum albăstrui”, care apare în jurul capului lui Hauptmann. Penru zăgrăvirea oribilei scene, credem că este arhisuficientă pomenirea apariției acestui fum.

* * *

Ecourile execuției lui Bruno Hauptmann continuă să răsună și azi. Până în ultimul moment, el n'a încetat să-și susțină nevinovăția, iar în scrisoarea scrisă cu câteva minute înaintea execuției susținea: „Mor nevinovat. Și dacă moartea mea va putea contribui la suprimarea pedepsei capitale, ea nu va fi zadarnică”.

Această frază a devenit un nou argument pentru adversarii condamnărilor la moarte. Ei au susținut și continuă să susțină că nu se poate aplica pedeapsa capitală acolo unde există măcar o umbră de nebunie. Ceeace provoacă cele mai multe discuții nu este însăși pedeapsa cu moartea propriu zisă, ci executarea acestei pedepse. Se nasc discuții aprinse în jurul mijlocului de execuție a condamnatului, se produc argumente pro și contra execuției, după „ultimele cerințe ale tehnicii”, pe scaunul electric, unde corpul condamnatului se încordează, se mișcă parcă și unde în jurul capului se ridică acel faimos nouriș de fum albăstrui. Oamenii se întreabă dacă într-adevăr moartea pe scaunul electric este cea fulgerătoare și la ce timp dela trecerea curentului electric prin corpul condamnatului se produce moartea izbăvitoare.

Acțiunea energiei electrice asupra ființei omenesci nu este destul de bine cunoscută. Se știe doar că, curentul de cea mai înaltă frecvență trece prin corpul omenesc tot atât de ușor și fără nicio durere ca și curentul de cea mai joasă frecvență. Unde este deci situată „granița morții” între cele două curente? Și fiindcă veni vorba despre această chestiune, găsim că nu e inutil să amintesc istoria apariției scaunului electric în America.

ISTORICUL SCAUNULUI ELECTRIC

Scaunul electric a fost introdus pentru prima oară în închisoarea dela Auburn, în 1889, după apariția ucazului guvernatorului provinciei, D. Hill, din 4 Iulie 1888, prin care se statua că execuția condamnaților, în statul New-York se va face pe scaunul electric. Această hotărâre a stârnit un val de proteste. Acțiunea decisivă a electricității asupra corpului omenesc n'a fost încă stabilită. Dar pe acel timp, America se afla în mrejele electricității și efectelor ei. Câteva accidente de electrocutare au servit de argumente puternice pentru adepții noului mijloc de execuție.

Expertiza inginerului Braun, celebru pe acele timpuri, a fost în această privință, decisivă. El a făcut să apară în public părerile sale, după care execuția pe scaunul electric reprezintă un vădit progres față de spânzurătoare; aci moartea apare instantaneu și fără dureri. Acțiunea curentului, după părerea inginerului, este atât de vertiginoasă, încât condamnatul nu apucă să simtă vreo durere. Dar tocmai în acest timp s'a produs un fapt care a provocat din nou multe discuții. Câțiva lucrători ai unei uzine au fost curențați. După toate aparențele ei erau morți. Peste câțva timp însă, medicul a reușit să-i readucă la viață. Pentru a preîntâmpina confuziuni și comentarii inutile, comisiunea judiciară a adoptat

Hauptman în momentul arestării sale.

Bruno Hauptman pe scaunul electric.

proiectul execuției pe scaunul electric, cu condiția ca moartea să fie constatată de o comisiune de medici, ce trebuie să asiste la execuție.

GREUTĂȚI ÎN CALEA CONFECTIONĂRII PRIMULUI SCAUN ELECTRIC

„Scaunul electric” a fost legiferat. Dar aplicarea acestei legi noi întâmpina greutăți; inginerii, la cari au apelat autoritățile pentru construirea acestui scaun, au refuzat să-l facă. S'a recurs atunci din nou la serviciul inginerului Braun, care n'a putut să refuze și a construit scaunul electric, câștigând bine la această afacere: le-a prezentat o factură în valoare de 8160 de dolari. Dar greutățile n'au fost încă învinse. Societățile producătoare de energie electrică au refuzat să furnizeze curentul necesar funcționării scaunului electric. S'a hotărât atunci procurarea unui dinam propriu, pentru închisoare. Aceste mașini se fabricau numai la Westinghouse, care a refuzat categoric să vândă statului o mașină de acest fel. Braun a fost nevoit să recurgă la un șiretlic: mașina a fost cumpărată de un om de paie, pentru America de Sud, exportată acolo și abia apoi adusă înapoi la New-York. Construirea „mașinei morții” a întâmpinat greutăți din toate părțile: lucrătorii refuzau să lucreze cu Braun. Cu multe greutăți el a reușit să găsească un fermier, aflat în mare jenă financiară, care a acceptat să-l ajute pe Braun la construirea scaunului său electric. Același fermier — pe nume Davis — a acceptat și funcțiunea de călău, pe care a ocupat-o mai mulți ani, cedând apoi locul lui lui John Hulbert. Pentru fiecare execuție, Davis primia 250 de dolari. În zilele de „prosperitate” Hulbert a reușit să obțină o majorare a salariului, cu 100 de dolari, din cauza gangsterilor, care i-au adus după propria-i mărturisire, un venit de 15700 dolari.

Odată cu introducerea mijlocului ultra-modern de execuție, care a fost scaunul electric, s'a hotărât și modernizarea titlaturii de „călău”, ajungându-se astfel la funcțiunea „electricianului statului”, titlu pe care-l dețin până azi toți călăii americani. Primul om care a fost executat pe scaunul electric, a fost un oarecare William Kemmler, care și-a asasinat soția. Înaintea execuției, s'au făcut mai multe experiențe cu animale. Cu câteva ore înainte de punerea în funcțiune a scaunului electric, a fost omorât, cu ajutorul electricității, un cal bătrân și înșfârșit la 5 August 1890, pentru prima oară în istoria omenirii, un om a fost executat pe scaunul electric.

CÂTEVA EXECUȚII SENZAȚIONALE

Istoria scaunului electric cunoaște câteva execuții senzaționale. Primul loc îl ocupă, fără îndoială, execuția lui Sacco și Vanzetti. În afară de multe alte fapte, unul a fost acela care a făcut să se pună din nou în discuție problema execuțiilor: unul din cei doi condamnați a trebuit să fie electrocutat câteva minute la rând, până când medicii au putut să constate moartea. Imperfecțiunea celui mai modern mijloc de execuție, a fost din nou dovedită. Și din nou s'a pus în discuție modernizarea mijloacelor pentru asasinarea legală. Războiul mondial a născocit în această privință, un nou mijloc de exterminare a oamenilor: gazele otrăvitoare.

CAMERA DE GAZE

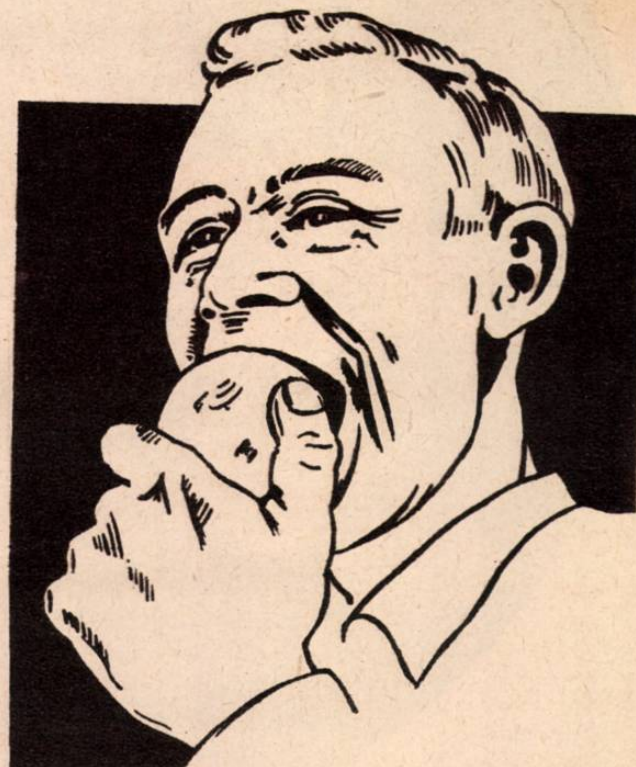
Unul din statele Americii a pus în practică această nouă invenție. Pe lângă închisoarea centrală a statului, s'a construit o cameră hermetic închisă, în care, pentru prima oară a fost executat un negru, care a siluit și a omorât o femeie albă. De obicei, pentru asemenea fapte, negrii erau linșați sau arși de vii pe un copac. Camera de gaze este un fel de beciu bine închis, în care se află o masă și un scaun. Pe

masă se găsește un vas cu soluția chimică a otrăvii. Condamnatul se introduce în cameră și este așezat lângă masă. Apoi ușa se închide și cu ajutorul unui dispozitiv special se introduce în vas o altă substanță chimică.

Se produce o reacție puternică, însoțită de o degajare de gaze otrăvitoare. Inițiatorii acestui fel de execuție susțineau că moartea este instantanee. Prima execuție a dovedit însă contrariul: condamnatul se sufocă un timp destul de îndelungat și abia peste câteva minute de chinuri își dă obștescul sfârșit. Aceste amănunte au pătruns în presă, s'au iscat din nou discuții și s'a renunțat temporar la acest mod de execuție. Scaunul electric și camera cu gaze nu reprezintă încă ultima expresie a tehnicii aplicată la execuție. Într-o țară parlamentul a votat, nu de mult, o lege prin care condamnatul poate să aleagă singur: execuție ori sinucidere. În cazul când el alege sinuciderea, i se pune la dispoziție un pahar cu o otrăvă puternică. Alegerea clipei morții se lasă la latitudinea sinucigașului. Doi dintre condamnați au ales mijlocul de auto-execuție și l-au dus la „bun sfârșit”.

Cine știe însă prin ce momente au trecut acești nenorociți, închiși în celulă, alături de paharul cu otrăvă...

L. BICEAI

Mâncăți sdravăn!

Mâncarea nu trebuie să vă hrănească, ci să vă facă și o plăcere. Aceasta e menirea dinților sănătoși. E bine de acela, ai cărui dinți sunt puternici și buni de întrebuințat. Pentru acest bun prețios nimic nu-e prea mult în scopul unei atente îngrijiri. De două ori pe zi pasta de dinți Chlorodont — ajută la milioane de oameni, să se apere cu eficacitate de ruina dinților, provocată de aciditatea din gură și de microbi. Păstrați-vă și Dvs. dinții până la adânci bătrânețe. De aceea, dimineața și mai ales seara

Chlorodont pasta de dinți

UN URIAȘ VÂRTEJ A DISTRUS UN ORAȘ AMERICAN

Orașul Rodessa, din statul american Luisiana, a fost distrus aproape în întregime, de un îngrozitor „tornado”. S'au înregistrat 25 de morți și multe sute de răniți. Deasemeni au fost distruse mai multe sonde de petrol.

Fotografia noastră înfățișează un cartier al orașului american Rodessa, distrus de teribilul tornado.

ACROBAȚII BISERICII SF. PETRU DIN ROMA

La o înălțime de 133 metri desupra solului, s'au cățarat lucrătorii renumitei biserici Sf. Petru din Roma, lucrători cari au fost supranumiți de popor „Sampietrini”, pentru a face unele reparații instalațiilor de iluminare, pe cupola bisericii.

PRINȚESA ELISABETH ȘI PRINȚESA MARGARET ROSE VIZITEAZĂ O EXPOZIȚIE DE PONEY

Principesa Elisabeth și Principesa Margaret Rose, fiicele regelui Angliei, au vizitat, săptămâna trecută, o expoziție de poney englezi, în Agricultural Hall din Londra.

În fotografia noastră, Principesa Margaret Rose (stânga) și Principesa Elisabeth (centru), urmăresc cu mult interes exhibițiile poney-ilor.

PROCESUL DE ÎNALTĂ TRĂDARE DIN RUSIA, CARE A ADUS ÎN FAȚA JUSTIȚIEI 21 DE PERSONALITĂȚI PROEMINENTE.

La Moscova se debatează actualmente cel mai mare proces de înaltă trădare și asasinat, ivit până acum în Rusia. Printre cei 21 de vinovați, sunt 7 membrii ai conducerii Sovietelor, un fost prefect de poliție precum și câțiva prieteni de ai lui Lenin. Fotografia noastră înfățișează, dela stânga spre dreapta, trei dintre acuzați: M. Kretinsky, fostul vice-comisar al afacerilor străine; M. Tykoff, urmașul lui Lenin în calitate de consilier al comisarilor poporului și M. Bukharin, fostul prim redactor al ziarelor „Pravda” și „Isvestia”.

DUCESA DE GLOUCESTER LA CEA MAI MICĂ MAȘINĂ DE SCRIS DIN LUME

Ducesa de Gloucester, însoțită de Duce, a vizitat, săptămâna trecută, expoziția industriei britanice, deschisă în sala Olympia. Cu această ocazie a scris pe cea mai mică mașină de scris din lume, care nu cântărește decât circa 3 kgr.

În fotografia noastră, Ducesa de Gloucester, la mașina de scris. În dreapta, în picioare, Ducele de Gloucester.

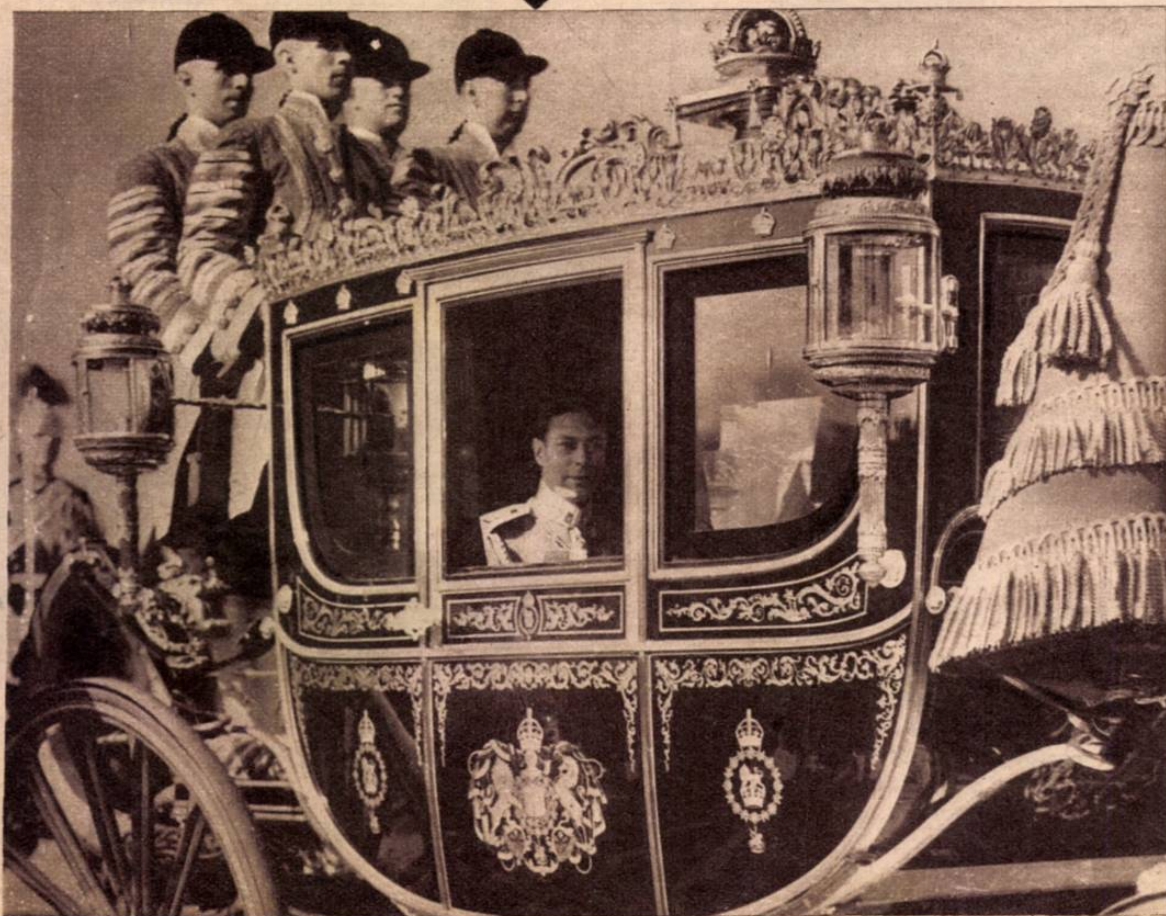
REGELE LEOPOLD AL BELGIEI, LA STOCKHOLM

Regele Leopold al Belgiei a sosit în capitala suedeză, Stockholm. În același timp, a sosit în vizită și Principesa Margarethe a Danemarcei. În fotografia noastră (dela stânga la dreapta) Prințesa Ingeborg a Suediei, Regele Leopold al Belgiei și principele moștenitor Gustav Adolf al Suediei, în gara din Stockholm.

Regele Angliei în drum spre St. James

În trăsură sa oficială, Regele Angliei s'a îndreptat, zilele acestea, dela Buckingham spre palatul St. James, unde urma să asiste la o solemnitate. Fotografia noastră îl înfățișează pe Regele George în trăsură sa, îndreptându-se spre palatul St. James.

GENERALUL PERSHING, CONDUCĂTORUL ARMATELOR AMERICANE ÎN EUROPA, ÎN TIMPUL RĂZBOIULUI MONDIAL, E GRAV BOLNAV

Generalul american K. J. Pershing, în vârstă de 77 ani, care, în timpul războiului mondial a condus armatele americane în Europa, se află greu bolnav de cord, în orașul său natal Tucson din statul Arizona. Starea sa este alarmantă.

Cele trei surori ale Regelui Albaniei, au plecat în America

Cele trei surori ale Regelui Zogu al Albaniei, care se va căsători în primăvara aceasta cu contesa ungară, Geraldine Appony, s'au imbarcat la Napoli, pe vasul italian „Conte di Savoia”, care le va duce în Statele Unite. Fotografia noastră înfățișează pe cele trei principese albaneze. Dela stânga la dreapta: Myzejen, Ruhjje și Maxhilde imbarcându-se la Napoli.

Principesa Frederica și Principele Paul al Greciei, în Elveția

În călătoria lor de nuntă, Prințul Paul al Greciei și tânăra sa soție, principesa Frederica, au sosit la Lucerna, Elveția. Fotografia noastră îi înfățișează în fața hotelului unde locuiesc la Lucerna.

Lordul Plunket și soția sa au fost uciși, în America, într'un accident de avion

Lordul și Lady Plunket, doi cunoscuți membri ai marelui aristocrații engleze, și-au găsit moartea într'un accident de avion, în apropiere de Los Angeles, pe când sburau spre o moșie a cunoscutului magnat al presei W. Randolph Hearst. Accidentul s'a produs din pricina ceței dese. Fotografia noastră înfățișează pe lordul și lady Plunket într'o vizită recentă pe insulele Bahamas. În urma lor rămân trei orfani.

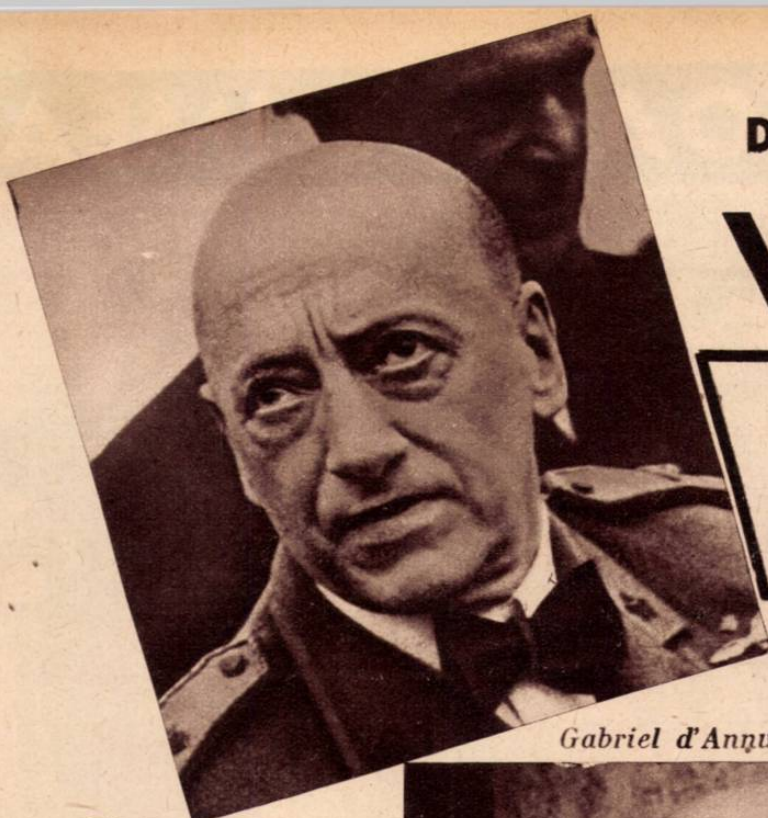
NIVEA vă păzește, pentru-ca pielea Dv. să nu se moleșească și să nu se usuce în timpul nopții. Întrebuințați înainte de culcare Crema NIVEA! Numai NIVEA conține „Eucerita”, tonicul ideal al pielii, care-i menține frăgezimea tinerească.

Crema
NIVEA
în cutii și tuburi

DE LA LEAGĂN PÂNĂ LA MORMÂNT VIAȚA ȘI OPERA LUI

Gabriele D'Annunzio

POETUL-SOLDAT

Gabriel d'Annunzio.

O CĂLĂTORIE ÎN GRECIA

În Iulie 1896, D'Annunzio pleacă în tovărășia scriitorului Edoardo Scarfoglio pe iachtlul acestuia care purta numele de „Fantasia” și cu traducătorul operelor sale în franceză, Georges Herelle spre a face o lungă călătorie în Grecia; aceasta avu o importanță covârșitoare în dezvoltarea operei sale poetice. În Grecia, cei trei literați vizitară Olimpul, Delphi, Micena și Atena. Se cufundară în apele Alfeului, se prosternară înaintea lui Hermes de Praxitelle, explorară templele, muzeele, se închinară la mormintele Atrizilor, se oglindiră în apele Corintului și contemplară, vrăjiți, de pe vasul lor, coastele șerpuitoare ale Peloponezului.

Pe mare și de-alungul câmpiilor unde sufla același vânt înțepător și sălbatec, ei citeau „Odiseea” și „Iliada”, evocând figurile strălucite ale tradiției elene cari sunt înșiși figurile dramei și tragediei grecești. Deaceia, la întoarcerea sa din călătoria făcută în Grecia, D'Annunzio se simți atras spre teatru și începu să lucreze „Visul unei dimineți de primăvară” și „Orașul mort”. Zămislite în același timp, scrise în același timp, aceste drame n-au fost reprezentate decât la distanță de un an, una de alta și în două orașe diferite, Roma și Paris, de către două din cele mai mari artiste ale timpului: Eleonora Duse și Sarah Bernhardt. Au urmat: „Fecioarele de pe stânci” (1900), „Focul”, „Gioconda” și „Francesca Rimini” cari stârniră discuții aprinse atât din cauza problemei morale pe care o tratau cât și din aceea a realizării artistice. Dar într-o seară memorabilă din anul 1904, poetul obține un succes răsunător cu „Fiica lui Joris”

CEL mai mare poet al Italiei moderne, poetul-soldat, s'a născut în ziua de 12 Martie 1863, la Pescara, în Abruzzi, leagăn al artelor, ținut cu obiceiuri pitorești și tradiții legendare.

Tinerețea lui s'a scurs între brădetul munților și seninătatea mării. Acolo, la Pescara, Gabriele a primit cele dintâi noțiuni de carte dela două domnișoare bătrâne, Ermenegilda și Adela de Gaddo, curioase tipuri de învățătoare particulare pe cari el, mai târziu, le-a descris cu duioșie în câteva din nuvelele sale. Apoi, preparat de maestrul Giovanni Sisti, în 1874, tânărul intră în colegiul Cicognini, din Prato, unde dă la lumină primele sale încercări literare printre cari „Oda către Augustul sau Suvoran al Italiei”. Aceasta scoate în relief un temperament excepțional de artist care, cu timpul, trebuia să se afirme în lumea întreagă. Tot acolo, în colegiu, a fost concepută prima carte de versuri, „Primo Vere” care atrase atenția și laudele celor mai mari critici al vremii. Curând după aceea D'Annunzio pleacă la Roma.

Funeraliile lui d'Annunzio. Ducele și doamna d'Annunzio urmează afetul de tun.

VIAȚA ZIARISTICĂ ȘI LITERARĂ ÎN CAPITALĂ

În capitală, pe vremea aceea, ființa un cenaclu literar cum poate nu se mai văzuse niciodată: cele mai strălucite talente se adunară în jurul ziarului „Capitan Fracassa”. Tânărul poet nu întârzie să cucerească bunăvoința și simpatiile acelui centru literar.

Publică articole, încercări poetice, nuvele. Lucra ușor și, admirând splendorile Romei, trăia în tovărășia marilor spirite ale trecutului, se recrea în vecinătatea inteligentă a prietenilor.

„Pământ neprihănit” și „Cântec nou” s'au născut între „Capitan Fracassa” și „Cronica Bizantină”, ziarul editorului Sommaruga, în acele zile senine când poetul încă nu se avântase — așa cum s'a întâmplat pe urmă — în viața tumultuoasă a aristocrației romane.

Succesul dobândit cu „Cântec Nou” îndeamnă pe scriitor să tipărească ce dintâi volum de proză: „Pământ neprihănit”, apărut în 1892.

La un an mai târziu poetul se căsătorește cu ducesa Maria Gallese cu care trebuia să aibă trei copii; Mario, Veniero și Gabriellino. Dar căsnicia lor n'a fost fericită.

Din producția artistică dannunziană a acelei perioade (1882—1886) se cuvine să menționăm: „Intermezzo de rime”, „Isolta Guttadauro” și „Nuvelele Pescarei”, aceasta din urmă o capodoperă a nuvelisticii italiene.

Apoi, urmează rând pe rând, în revărsarea năvalnică a unei fecundități prodigioase, operele de căpetenie ca: „Plăcerea”, „Nevinovata”, „Triumful morții”. De fapt, „Nevinovata” a fost romanul care a însemnat a treia etapă în gloria lui Gabriele D'Annunzio. Cu „Primo Vere” el cucerise lumea restrânsă a amatorilor de poezie; cu „Cântec nou” marele public italian; iar cu „Nevinovata” — socotită drept capodopera lui D'Annunzio — numele lui trecu dincolo de hotarele patriei afirmându-se biruitor în lumea întreagă.

